

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

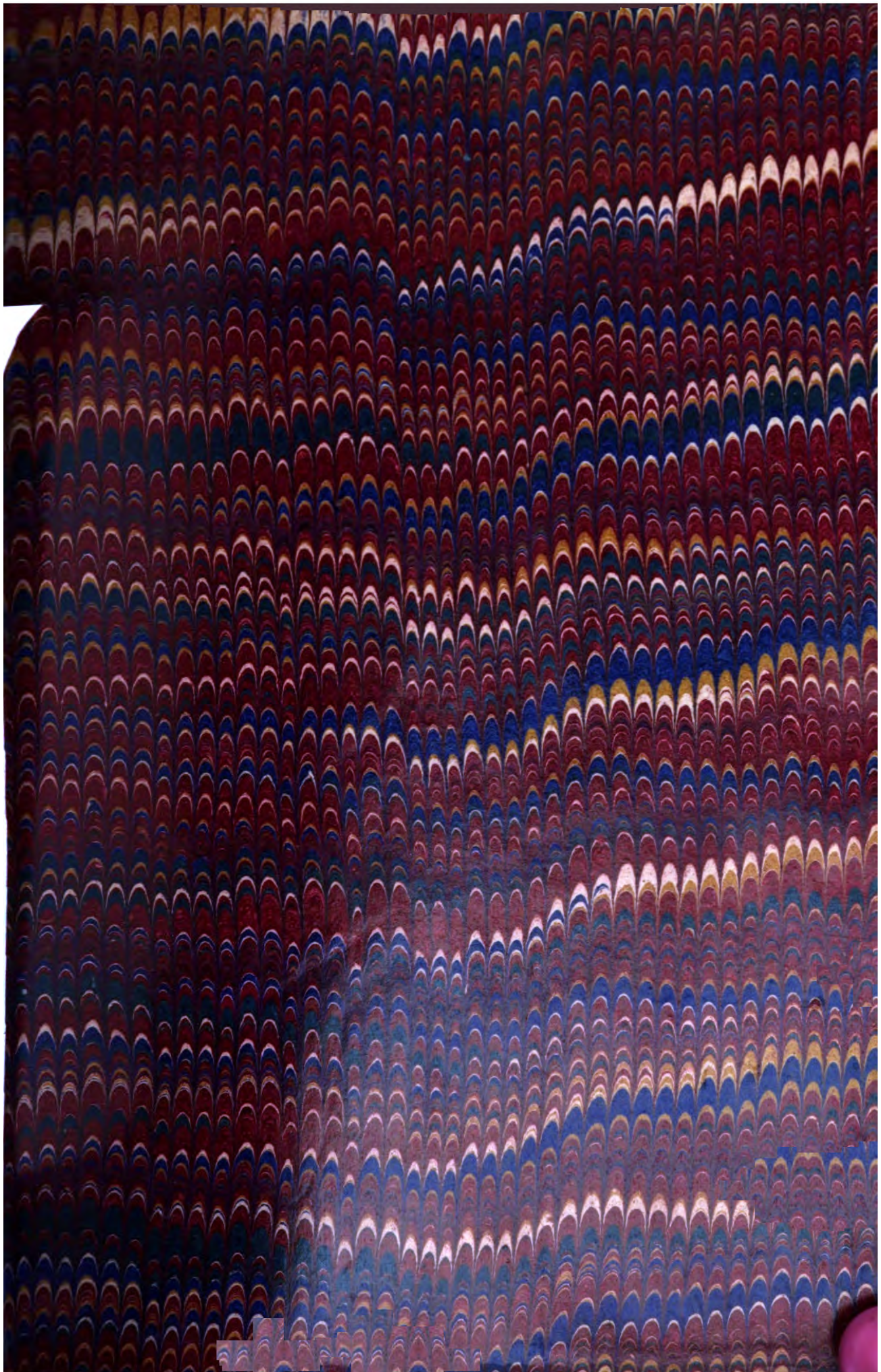

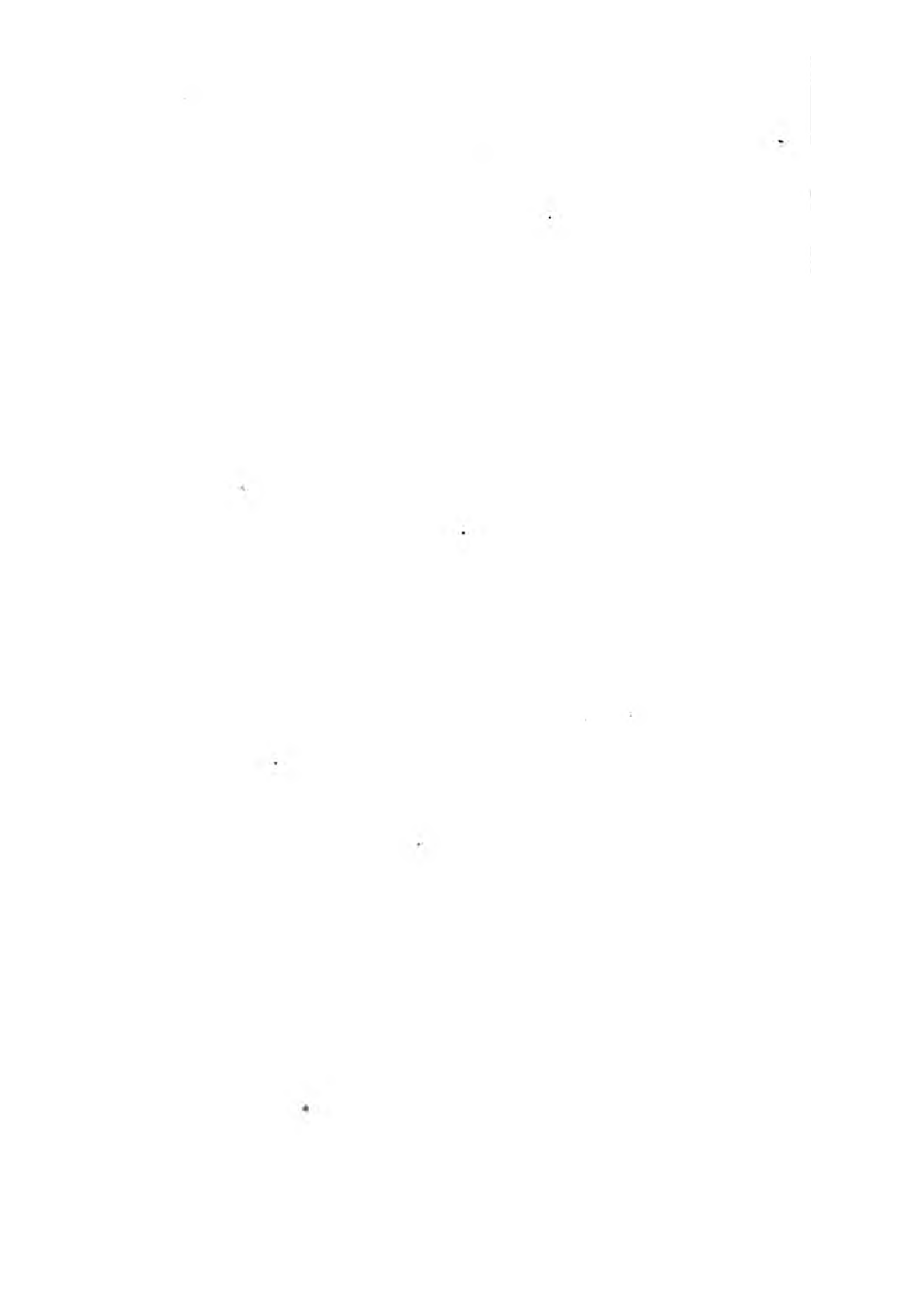
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

109. c. 10.

Henrik Hertz's
Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Andet Bind.

2

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Andet Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reizels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

107. c. 10

Indhold.

	Pag.
Et Dffer (nyt)	1.
Amanda	139.

Indhold.

	Pag.
Et Dffer (nyt)	1.
Amanda	139.

Et Offer.

Skuespil i fire Acter.

Første Gang opført paa det kongel. Theater d. 7de Januar 1854.

Personerne.

Holgersen, Privatmand.

Agathe, hans Søster.

Frederik Nordberg, hans Neveu, Architect.

Hermione.

Comtesse Victorine.

Manon, hennes Søster, 8 Aar gammel.

Frøken Munk.

Ritmester v. Arnstedt.

Ritmesterens Tjener.

Herrer og Damer, Tjenere o. s. v.

Handlingen foregaaer paa en Landeiendom udenfor Østerport,
nær Byen.

Første Act.

Første Scene.

Havestue hos Holgersen, temmelig simpelt meubleret, med Udgang til Haven i Baggrunden, og Sidedøre til Holgersens og Hermiones Værelser. Tilvenstre et Vindue, der antages at gaae ud til Gaarden. Ved dette en Stol, hvorpaa Agathe sidder og seer ud. I Nærheden deraf et lille Bord med Tegnebrædt, hvortil Hermione læner sig fordybet, men uden at arbejde. Holgersen gaaer urolig op og ned i Værelset.

Holgersen.

Det er ubegribeligt, hvor Frederik kan blive af. (Til Agathe.) Herregud, reis dig dog engang! Man skulde troe, du havde forpagtet denne Udsigt til Stalden og Hønsesuset. (Talende ud af Vinduet, efterat Agathe har reist sig.) Hans, kom herhid et Dieblif. Har du ikke seet, om din Herre er gaaet op paa sit Værelse? Ikke? — Er hans Hest da ikke i Stalden? (Træder frem igien.) Nei, han er ikke kommen. Det ligner ham ikke; saa accurat han ellers pleier at være.

Agathe

(Her, som overalt, næsten aandstravende, ligesom talende med sig selv, og uden at henvende sig bestemt til Nogen, selv ikke altid ved Spørgsmaal).

Han kommer nok. Der er saa Meget at passe i Byen. Er han ikke oppe i Bygnings-Comiteen og taler med de fornemme Herrer? Jo, han er oppe i Comiteen.

Solgersen
(til Hermione).

Til dig har han vel ikke talt om, hvad Tid han kunde ventes hjem?

Hermione.

Han meente før Kl. 12.

Solgersen.

Og den er et Kvarteer derover. Hm!

Agathe.

Han skynder sig nok at komme hjem. Nu er han jo forlovet; saa vil han til sin Kjæreste. — Ja, det er sandt, hun vil jo ikke være forlovet med ham. Det er jo derfor man ikke maa tale derom til Nogen.

Solgersen.

Ikke forlovet? Hvad er det for Præt? Hvem taler du om?

Agathe.

Hermione. Det har hun sagt. Og hun vil

heller ikke gistes med ham. Hun vil kun saadanne leve med ham.

Solgersen.

Er det virkelig din Mening, Hermione?

Hermione.

Som Moster Agathe udtrykker sig, har jeg vel ikke sagt det. Dog er det min Mening.

Solgersen.

Da er det en underlig Mening. Du vil jo ikke opgibe denne Forbindelse.

Hermione.

Ik nei — vist ikke med min gode Willie. Men misforstaae mig ikke. Jeg tager Forlovelse og Giftermaal som de vise sig for mig hos de Folk, jeg kjen-der — og jeg er bleven angst for dem begge. Er det ikke en Forening i Kjærlighed det kommer an paa? og naar den er der, hvad behøves der mere?

Solgersen.

Hvad der behøves mere? Da veed jeg dog, at man ikke kan springe over de borgerlige Former, uden at sætte sin Ære og Belfærd paa Spil.

Hermione.

Jeg er saa lidt bekjendt med Verdens Forbringere. Der er Ingen, der ret har lært mig dem, eller indstærpet mig dens Bud. Men saavel her hjemme som hos Andre har jeg seet meer end eet ungt Par,

der var, som det syntes mig, sand, varm og inderlig Kjerlighed til hinanden. Vare de sammen, saa havde de kun Dine for hinanden; vare de adskilte, saa søgte deres Tanker hinanden. Disse Følelser blandede sig, aabenbart eller hemmeligt, i al deres Tale, i Alt hvad de foretog sig, og udbredte et lyst Ekser over deres Tilværelse. Jeg saa dem siden som forlovede, og længere hen som gifte. Var det de samme Mennesker? Enhver af dem havde nu travlt paa sin Viis. De tænkte paa at gjøre Bisiter, at sætte Bo og indrette sig, paa deres Gardiner, Meubler og Huusholdning — de tænkte paa Alting, kun ikke paa hinanden. Kan jeg da ikke faae Skræk for en Tilstand, der truer med at berøve mig Det, der er min eneste Lykke, denne Følelse i mit Bryst, der fordeler sig over min hele Tilværelse. Hvad er dog alt Andet mod denne?

Holgersen (affides).

Ja, hendes forkeerte Meninger kjende vi jo nok. (Sott.) Jeg tvivler meget paa, at Frederik deler de Anskuelser med dig.

Hermione.

Frederik? Nei, han deler dem maaskee ikke. Men han skal heller ikke bryde sig om mine Grillen. Jeg vil gjerne rette mig efter hans Synsmaade.

Agathe

(der igjen har sat sig ved Vinduet).

Vil du see, de skal ud at kjøre deroppe.

Solgersen.

Na, hvad rager det os! Skjot du dig selv og bryd dig ikke om dem deroppe. De har leiet Stagen ovenpaa; de har Udgang til vor Have. Men forresten skal vi holde os fra dem. Det seer rige og fornemme Folk helst.

Agathe.

Jo, de skal kjøre. Jeg seer, Karlen trækker Wiener-vognen frem og vasser den; saa skal de ud iformiddag. Det er nok Comtesfen eller den gamle Frue; for Frøken Munk hun bryder sig ikke om det. (Til Hermione.) Har du talt med Frøken Munk idag? Jo, du har nok talt med hende. Hun kommer jo saa meget til dig. Det er et rart Fruentimmer. Hun fortæller saa Meget. Hvad fortalte hun idag?

Solgersen.

Men det er da Fanden til Snakken! Kan du da ikke — (En Kop eller noget lignende, han har i Hænderne, falder ned og gaaer itu.) Naa, der gik den i Smadder! og nylig har jeg anskaffet den! Ja, det er intet Under Man kan blive tøffet i Hovedet i dette Huus.

Agathe.

Jeg skal hjælpe dig Skaarene op.

Holgersen.

Vil du bare blive for dig selv. Hvad du rører ved, pleier gjerne gaae galt. — Naa, endelig! der kommer Frederik.

Anden Scene.

De Førrige. Frederik.

Frederik.

Ja, der har I mig! Jeg skyndte mig nok, men det var ikke muligt at slippe før. (Gilser paa Hermione.)

Holgersen.

Nu, hvorledes gik det dig?

Frederik.

Fortræffeligt! Mine Forslag ere i Gæt og Alt blevne antagne; og man har givet mig frie Hænder.

Holgersen (fornøiet).

Hvad? Antagne? Hahaha! Og du har faaet Lov at raade som du selv vil?

Frederik.

Ja, men troe ikke, at det faldt mig let at sætte det igjennem. Jeg behøvede al min Veltalenhed. Her vare mange gamle Fordomme at overvinde, indgroede, forældede Anstuelser om smaa, indkuebnæ Rum, og et ilde beregnet Hensyn til Deconomien. Hvad ere dog vore Huse, disse Bygninger, der skulle være vort dag-

lige Hjem? Viirkantede, profaiske Skuur, med en Masse urolige Vinduer, Indgange og Trapper ængstlige, frastødende og farrige —

Solgersen.

Det er Sandhed, ikke Andet end Sandhed!

Frederik.

Jeg spurgte dem tilsidst, om de ønskede en Gjen- tagelse af det Gamle, som alle Mennesker vare utilfredse med, eller om de meente, at ogsaa vi burde i Architekturen tillegne os den nyere Tids bedre og friere Resultater. Ja, der stod de! Det Sidste turde de ikke nægte. Jeg skyndte mig nu og tog mine Tegninger frem —

Solgersen.

Ja, dine fortræffelige Tegninger!

Frederik.

— Gjorde dem med faa Ord fortrolige med mine Hoved-Ideer, viste dem, at jeg stadig havde taget Hensyn til at forene skønne, imponerende Former med det Hyggelige og Bequemme, fremlagde mine Overslag med en omtrentlig Beregning af den Sum, der vilde gaae med; og, fort og godt —

Agathe

(der imidlertid har puslet hist og her uden at høre paa Frederik, seer nu ud af Havedøren).

Naa, der kommer hun dernede! Nu har nok Ingen af Jer husket —

Holgersen.

Men kan du da ikke brye dig et Dieblif, Agathe? Naar en Mand som Frederik taler, og meddeleer os en for hans Fremtid, hans Virksomhed saa glædelig Begivenhed, at dette store Arbeid er overdraget ham at udføre, skal saa ikke vi være agtsomme?

Agathe.

Jeg vilde blot sagt, at hun kommer dernede —

Holgersen.

Hvem kommer dernede? Jeg forstaaer ikke din Hun og Han.

Agathe.

Hun deroppe, Comtesse —

Frederik (hurtig).

Comtesse? (Nærmer sig Havedøren.) Ja, der gaaer hun. Det er unægtelig sandt, hun har en elegant Figur og en udmærket Holdning.

Agathe.

Der er jo Ingen af Jer, der har husket paa, at der er et Brev fra hende til Frederik.

Frederik.

Et Brev til mig? fra Comtesse?

Holgersen.

Ja, der har hun jo Ret! Har du Brevet, Hermione?

Frederik

(hvem Hermione giver Brevet).

Ah, hvilken zirlig lille Billet! (Bryder Brevet.) Og hvilken smuk Haandskrift! (Læser.)

Agathe.

Hun skriver smukt, Comtesse. Hermiones Haand er ikke saa god. Det kommer af, at hun tegner saa meget. Saa skriver man aldrig godt.

Frederik.

Det er en Indbydelse, en Anmodning om at trine derop engang idag, for at meddele hende og hendes Moder min Mening angaaende nogle paatænkte Ombygninger ved en Gaard, der tilhører dem.

Solgersen.

Det er sandt, det har der været Tale om. Det kan blive et godt Stykke Arbeid for dig. Det er altid en Lykke, at du kan komme i Virksomhed saa fort efter Hjemkomsten fra din Udenlands-Reise.

Frederik.

Den unge Comtesse, er hun ikke forlovet med en Arnstedt?

Solgersen.

Jo, han er Ritmester i Cavalleriet, og en meget flink Mand.

Frederik.

Det er vist bedst, at jeg gaaer derop strax. —

Kjære Hermione, har du husset de hvide Galsterklæder, du lovede at lade En i Byen besørge til mig?

Hermione.

Åh Gud, nei, det har jeg glemt.

Frederik (fortrebelig).

Har du nu igjen glemt —? Saa meget kunde du dog nok tænke paa mig.

Hermione.

Tænke paa dig? Jeg har kun tænkt altfor meget paa dig — det er derfor jeg har glemt det.

Holgersen (affides).

Jo, hun skal huske paa Noget!

Frederik.

Ja, saa faaer jeg hjælpe mig som jeg kan, skøndt hos saa fine og fornemme Folk burde man tage lidt Hensyn til sit Exterieur. (Bil gaae.)

Holgersen.

Fortæl mig, inden du gaaer, om der var noget Nyt i Academiets Forsamling igaar Aftes.

Frederik.

Det Sædvanlige: man havde ondt med at faae de gamle Barykker til at erkjende de soleklareste Sandheder. Men der blev mig fortalt en Selsomhed angaaende den store Udstilling, vi har paatænkt i denne Sommer. Du veed, jeg har talt om et Maleri, der var indsendt

af en Maler, der ikke har navngivet sig, og der forestillede den blinde Belifar, ledet af et Barn og en Hund, og med nogle Omstaaende. Der kunde vistnok indvendes Udskilligt mod det Techniske deri, og naturligviis var der visse Folk, der strax hang deres Hat derpaa, fordi de ikke have Die for Andet. Men der var Poesie deri, Compositionen var aandrig, Opfatningen ualmindelig dristig, og det vidnede om stor Sands for Farverne. Nu hører jeg til min Forundring, at dette smukke Maleri er bleven taget tilbage af Maleren og skal ikke udstilles.

Solgersen.

Rimeligviis en Malergrille.

Frederik.

Hør, Hermione, det var ikke saa galt, om jeg tog nogle af mine arkitektoniske Tegninger med til Comtesse; det kan maaskee interessere dem deroppe.

Hermione.

Jeg har dem inde hos mig.

(Sun og Frederik gaae ind.)

Solgersen.

Af ham vil vi faae Fornøielse. Der er Hoved, Raffhed, Virkelyst. I saa ung Alder har han allerede vundet Academiets store Guldbedaille, har været udenlands, har seet sig om i Verden, og er allerede nu bleven agreeret. Med hans Formue, med hans

Kundskab staaer hele Verden ham aaben. Naar ikke denne Galstab var, denne forkeerte Forlovelse — men den kan ikke holde Stik, den maa gaae overstyr, tidligt eller sild.

Agathe.

See, der gaaer hun, den Smaa, med sin store Hund. Det er et fjønt Barn, og de klæder hende saa smukt.

Holgersen.

Hvem gaaer der?

Agathe.

Den lille Pige deroppefra. Hun kommer herind.

Holgersen.

Med det store Bæst af en Hund?

Agathe.

Ja, hun gaaer jo altid med den Hund. Det er Ritmesterens. Den er altid her, naar han er borte.

Tredie Scene.

Holgersen. Agathe. Manon, der viser sig i den aabne Have-
dør med en stor Hønseshund i et Baand; denne forbliver i Bag-
grunden, mens hun træder et Par Skridt frem.

Manon.

De maa ikke tage mig min Driftighed ilde op. Jeg
skulde hilse saa meget flittig fra min Søster, om det
var Hr. Nordberg beleiligt, at see op til os iformiddag.

Agathe (til Manon).

Lad din Hund gaae udenfor, min Pige. Han holder ikke af Hunde.

Holgersen.

Har jeg sagt det? Naar du blot ikke vilde blande dig i hvad der angaaer mig. Vil jeg have Hunden paa Døren, saa skal jeg nok selv besørge det.

Manon (angst).

Han kan godt staae udenfor og vente saa længe.

Holgersen.

Vist ikke, mit Barn —

Manon.

Men det kan han virkelig meget godt. Jeg kan ogsaa sige til ham, at han skal gaae op igjen.

Holgersen.

Troer du da, den gjør det, naar du siger det?

Manon.

Nei, rigtignok ikke altid. Men idag har han været meget lydlig.

Holgersen.

Saa? Ja, sandt at sige er jeg bange for, at han gjør Meent herinde.

Manon.

Nei, det gjør han tilforladelig ikke. Han er ganske reen om Fødderne. Jeg har lært ham at tørre sig af udenfor.

Holgersen.

Det var som Bofferen! Men det er dog nok bedst, at den bliver udenfor. Saa kan den vente paa dig til du gaaer. (Luffer Havedøren.)

Agathe (til Manon).

Jeg skulde give dig Noget, mit Barn. Vil du ha'e et Stykke Kage? (Seer ad i Bordstueen.) Ja, hvor har jeg nu gjort af det? Det er sandt, jeg har selv spist det. Det var imorges; jeg spiste det til min Kaffe. Men jeg skal hente dig en Tvebak.

Holgersen.

Na, hvad troer du, hun bryder sig om din Tvebak!

Agathe.

Jo, Børn holde meget af Tvebak. — Gjør du ikke, min Pige?

Manon.

Jeg skal rigtig ingen Tvebak have.

Holgersen.

Der kan du see. Gaae du kun ind og lad mig tale med Barnet.

Agathe.

Saa adjøs da, min Pige, og hils meget flittig deroppe.

Manon (angstlig).

Jo, det skal jeg.

Agathe.

Nu kan du kysse mig, før jeg gaaer. (Kysser hende. Manon tørrer sig om Munden.) Din Strik, jeg troer, du tørrede dig om Munden.

Manon.

Nei, jeg tørrede mig rigtig ikke om Munden. Der var Noget, der sad paa min Kind.

Agathe.

Taja — adios da. (Gaaer.)

Solgersen.

Kom nu herhen til mig. Hvad hedder din Hund?

Manon.

Cartouche.

Solgersen.

Cartouche!

Manon

(med en mild Latter).

Ja, det er et gefærligt Navn.

Solgersen.

Beed du da, hvem Cartouche var?

Manon.

Det er ham, der staaer udenfor.

Solgersen.

Nei, der levede engang en Mand, der hed faaledes. Har du hørt tale om ham?

Manon.

Nei, det har jeg ikke.

Solgersen.

Naa, ja hvad saa! — Det var en stor Gav-
tyb; og det, tænker jeg, er din Cartouche ogsaa.

Manon.

Nei, denne Cartouche er meget honnet.

Solgersen.

Saa? — Hvad hedder da du?

Manon.

Maria, Ludovica, Esmeralda de Seenefeldt.

Solgersen.

Det var et Pockers langt Navn. Det duer ikke,
naar Dagene blive korte.

Manon.

Ja, man kalder mig altid Manon. Det er det
samme som Maria.

Solgersen.

Men jeg synes, det passede sig bedre for dig at
lege med Duffer end med Cartouche.

Manon.

Holder De virkelig af Duffer? De er alle saa
dumme og saa dovne. Man kan ikke gjøre Andet
end flæde dem paa og flæde dem af, og lægge dem i
Sengen. Og saa seer de altid paa En med det
samme Ansigt. Nei, naar De kjendte Cartouche,
vilde De holde meget mere af ham end af en Duffe.

Holgersen.

Ja, forstaae mig ret, jeg er just ikke saa meget passioneret for Dukker.

Manon.

Nei, det kunde jeg nok vide. — Men, naar De ikke blev vred, vilde jeg gjerne spørge Dem om Noget.

Holgersen.

Nu da?

Manon.

Lillader De ikke, at Cartouche engang imellem gaaer ind med mig i det lukkede Blomsterkvarter?

Holgersen.

Hvad skal den der?

Manon.

Det veed jeg ikke. Men han har saa stor Lyst at komme derind.

Holgersen.

Saa?

Manon.

Det har han sagt.

Holgersen.

Har sagt? Kan Cartouche snakke?

Manon (forlegen).

Nei, det kan han rigtignok ikke. Men jeg synes dog, han har sagt det engang.

Holgersen.

Ja, den Lyst maa han alligevel see til at undertrykke. — Naa, min lille Pige, gaae saa op og hils din Søster, at Nordberg allerede har betænkt at see op til dem iformiddag og vil nok ret snart indfinde sig. Og hvad din Cartouche angaaer, naar jeg mærker, at den opfører sig stikkelig, saa kan du gjerne tage den med, naar du kommer herved igjen.

Manon.

Mangetak. Men han kan ogsaa meget godt blive her lidt med det samme, hvis De gjerne seer det.

Holgersen.

Nei, Tak, det var dog ikke værdt.

Manon.

Eller, hvis De en anden Gang skulde faae Lyst til at see ham, kan jeg godt lade Tjeneren komme ned med ham.

Holgersen.

Ja, Tak, men —

Manon.

De maa endelig ikke genere Dem. Jeg leger med ham hele Dagen, saa kan han godt komme lidt ned her.

Holgersen.

Ja, Tak! Tak! Hvis jeg skulde faae meget stor Lyst, og slet ikke kan staae imod, saa skal jeg sende Bud efter din Cartouche.

Manon.

Det maa De meget gjerne. Naar man først fjender ham rigtig, saa er han meget god at komme tilrette med. (Nikkende venlig.) Adieu! (Gaaer, kaldende paa Hundene i den aabne Dor.) Cartouche! Cartouche! her her er jeg — kom nu! (Til Solgersen.) Nu kommer han. Adieu. (Gaaer.)

Solgersen.

Ja, det er et velsignet Barn! Man kan ordentlig blive veltilmode ved at tale med det.

Fjerde Scene.

Solgersen. Frederik. Hermione.

Solgersen
(til Frederik).

Jeg gaaer nu ind. Naar du kommer ned igjen, vilde jeg nok talt med dig. (Vil gaae.) Det er sandt, her var i dette Dieblif Bud, om du snart kom op til Comtesfen. (Gaaer.)

Frederik.

(gaaer lidt raadvildt et Par Skridt og standser ved Hermiones Tegnebrædt).

Hvad har du tegnet der? Det er jo meget smukt. Er det en Copie efter Noget?

Hermione.

Na nei, jeg vidste ikke, hvormed jeg skulde for-

drive Tiden, mens du var inde i Byen idag, og saa gjorde jeg disse Udkast paa fri Haand.

Frederik.

Saa? Ja, det er ret smukt. Denne Arm er vel ikke saa ganske rigtig forkortet, og den stiddende Figur her vil ogsaa blive vel høi, naar man tænker sig den opreist. — Figurtegning er ikke at anbefale Fruentimmer. De kan sjelden bringe det til noget Rigtigt deri. Tegne heller Blomster.

Hermione.

Som sagt, jeg lægger ikke stor Vægt derpaa.

Frederik

(noget besværlig).

Hør, kjære Hermione, der er Noget, jeg allerede et Par Dage har villet tale med dig om, men bestandig glemte det. Lad mig sige dig det nu, og optag mine Ord i den bedste Mening.

Hermione.

Hvad er det du vil sige mig?

Frederik.

Ja, oprigtig talt, der var maaskee meer end eet Punkt jeg kunde have lyst at omtale, men jeg vil lade det beroe ved Det, der ligger mig nærmest. Det angaaer din Paaklædning. Jeg vil slet ikke nægte, at denne Tilnærmelse til det ældre græske Costume er malerisk, og, som du veed, har den før, inden jeg

tog herfra, behaget mig ligesaa meget som de unge Kunstnere, der kom i din Faders Huus. Men paa Reiser skjærper man sit Dømmeme og faaer et videre Overblik. Meget, der under indstrænkede Forhold synes Lvang og Bedanteri, faaer Betydning og sin rette Plads anvist, naar man seer det i større Mæsser. En Persons Klædedragt er ikke noget Ligeegyldigt. Den lader os repræsentere vor Stilling i Samsundet, eller dog den, vi ønske at indtage. En paafaldende Afvigen fra det Sædvanlige, fra det, god Tone og Smag har indført, er ofte — bliv ikke vred — Tegn paa Bizarreri; og Dragten gjør, at man i Grunden ikke veed, hvorledes man skal sætte sig i den rette Rapport til Personen. Har man nu ogsaa fundet sig i den Dragt, du bærer, mens du var i din første Ungdom, nu frygter jeg, vil den gjøre dig ridicul. Mine Forbindelser ville med Tiden sandsynligviis blive gode. Ligesom jeg overalt paa min Reise har haft Omgang med de første Familier, saaledes kan jeg vel vente det Samme her. Jeg sætter f. Ex., at vi komme i nærmere Forbindelse med den Familie, der boer ovenpaa, og der vist er en Typus for Smag og Elegance, hvorfor vil du da staae saa isoleret ligeoverfor dem og Andre? Det skulde du ikke, synes mig; og det vilde være mig hjært, om du heri rettede dig lidt mere efter Skik og Brug.

Hermione.

Er det ikke bedre som det er? Denne Klædning er beqvem. Jeg er nu i flere Aar vant til den. Den befrier mig fra at følge de verlende Moder, hvormed jeg ikke gider sysselsætte mig saa meget som andre Fruentimmer.

Frederik

(efter et lille Ophold).

Du troer ikke, du kan føie mig deri?

Hermione.

Giv mig Tid dertil. En Klædning, sagde du selv, er ikke noget ganske ligegyldigt. Den vorer efterhaanden sammen med vor Personlighed. Jeg kan forandre denne Dragt, men jeg kan ikke saa hurtig forandre det Sindelag, det... nu, de Grillen eller Indfald, der have bragt mig til at vælge og beholde den. Giv mig derfor Tid dertil.

Frederik.

Nu, som du vil. Men tænk dog derpaa. Du gjør mig virkelig en Tjeneste dermed.

(Gaaer.)

Hermione (ene).

Hvorfor seer Frederik saa meget paa mit Øde, paa Det, der dog er det uvæsentlige? Og jeg tænker kun paa ham som han er, eller som han i det mindste var, inden han reiste herfra! — Der var Mere, han

vilde sagt mig. Af, jeg frygter selv, at jeg ikke længer svarer til hans Fordringer!

Femte Scene.

Hermione. Frøken Munk (fra Haven).

Frøken Munk.

Saa takfuld, min kjære Hermione?

Hermione.

Er det Dem, Frøken Munk! Jeg har længtes efter Dem.

Frøken Munk.

De er alene? Det forekom mig, at jeg fra Haven kunde see Hr. Nordberg herinde.

Hermione.

Han har i dette Dieblig forladt os. Han gaaer nok nu op til Dem.

Frøken Munk.

Til os?

Hermione.

Der kom en Billet til ham fra den unge Comtesse. Man vil indhente hans Forslag angaaende en Eiendom, der tilhører Dem.

Frøken Munk

(betonende).

Saa? — Nu, min kjære, unge Veninde, hvorledes har De det? Jeg maa see rigtig paa Dem.

Det synes mig ikke, at De er ret oprømt i den sidste Tid.

Hermione.

Jeg har desværre et tungt Sind. Jeg kan ikke tage Livet saa let som jeg maaskee burde.

Froken Munk.

Mener De? — Har De ingen Efterretning erholdt om Maleriet?

Hermione.

O, Maleriet! — Jeg har taget det tilbage. Det er igjen indelukket i mit Kabinet.

Froken Munk.

De har taget det tilbage? Men jeg kan dog ikke troe Andet, end at det har maattet gjøre et gunstigt Indtryk paa Academiets Censorer.

Hermione.

Det troer jeg selv. Frederik har flere Gange omtalt det meget fordeelagtigt, meget mere end jeg dristede mig til at haabe.

Froken Munk.

Og alligevel?

Hermione.

Alligevel gjør jeg nu bedst i at sætte det tilside eller tilintetgjøre det.

Froken Munk.

Nei, det vil De vist ikke. Et Værk, De har

arbeidet paa med saa stor Kjærlighed og saa længe!
Og af hvad Grund?

Hermione.

Jeg har tabt Lusten til at sysselsætte mig med at male. Det er vist ogsaa det Rigtigste, at jeg opgiver det.

Froken Munk.

Mangt andet Fruentimmer vilde jeg maaskee raade det Samme. Men Dem, der fra Barnsbeen er bleven holdt til denne Syssel, og, efter hvad De selv har fortalt mig, af Deres Fader var bestemt til at opdrages ubelukkende for den Kunst han selv dyrkede — hvo kunde raade Dem at opgive saa pludselig hvad De nu har stræbt til i alle de Aar?

Hermione

(i Bevægelse).

Ja, jeg har i de mange Aar stræbt dertil! levet mine lykkeligste Timer i Udvøvelsen af denne skønne Kunst! Intet forfængeligt Haab har blændet mig. Jeg har ikke villet opnaae et Navn. Jeg har i Sandhed kun levet i denne Kunst. Den har hørt til min Tilværelse, som Mandedrættet eller som Blodets Omløb. Men desuagtet maa jeg opgive den.

Froken Munk.

Det kan jeg ikke forstaae. Og hvad vilde Deres Nærmeste, hvad vilde Hr. Nordberg sige dertil, han,

der altid har interesseret sig saa meget for Deres Fremstridt.

Hermione (smertelig).

Åh, kjære Frøken Munk, han vilde ikke engang lægge Mærke til, at jeg opgav det.

Frøken Munk.

Om — jeg er bange for, at der rører sig Noget hos Dem, der ikke er som det skulde være. Jeg vil vist ikke trænge mig ind i Deres Fortrolighed. Men, gaaer det an, saa forsmaae dog ikke en ældre Venindes Bistand.

Hermione.

Til hvem skulde jeg hellere betro mig end til Dem, der hidtil har været min tause Fortrolige? Men der er saa Lidt at gjøre ved denne Sag.

Frøken Munk.

Tillad mig da blot et Spørgsmaal. De har malt dette Maleri indeluffet i Deres Værelser. Ingen uden jeg og den lille Manon, af hvem De har givet et saa yndigt Billede som den blinde Belisars Datter, Ingen uden vi have overværet Deres Arbeid. Det har udentvivl faldet Dem vanskeligt, ja De har sikkert havt mangen lille Fortredelighed her i Huset under denne Hemmeligholdelse; og nu, da De skulde nyde Frugterne deraf, da Arbeidet, som De selv siger, er lykkedes Dem, nu vil De sætte Maleriet hen!

Hermione.

De kan troe mig, det er det Bedste, jeg kan gjøre.

Froken Munk.

Men jeg har bildt mig ind, at det var netop for at glæde og overraske Hr. Nordberg ved hans Hjemkomst, at De har fuldført dette Arbeid. De har engang fortalt mig Udstilligt fra Deres Ungdoms-Tid, at De er opdragen sammen med ham, at han som Dreng kom i Deres Faders Huus, for at kunne fre-quentere Academiets Skoler, og at han snart blev Deres ufortrødne Lærer i at tegne og male —

Hermione.

Ja, det er sandt, Frederik og jeg passede den- gang godt til hinanden, uagtet jeg var endeel Aar yngre. Allerede dengang imponerede han mig ved sit dristige, overlegne Væsen, og jeg hang ved ham med al min Sjæl. Han var ganske rigtig min Lærer, han var henrykt over hvert Arbeid, der lykkedes mig, og under hans Veiledning gjorde jeg ualmindelige Frem- stridt. Derfor har jeg under hans Fraværelse kun havt een Tanke: at gjøre mig hans høitstræbende Natur værdig ved ganske at uddanne mig for den Kunst, han selv havde ledet mig ind paa. Og af den Grund har jeg rigtignok nu tilfids i al Hemme- lighed udført det Maleri, De taler om — og i den

Tanke at skaffe ham en glad Overræffelse. Men —
(ftandfer.)

Frofen Munk.

De mistvibler derom? Har De ogsaa Grund
dertil?

Hermione.

Kjære Frofen Munk, jeg feer desvære, at jeg
har forregnet mig. Jeg har ikke betænkt, at en
Mand fom Frederik maatte, efter fire Mars Dphold
i Udlandet, være undergaaet store Forandringer. Som
alle Andre maa jeg tilftaae, at han i enhver Hen-
feende har vundet, at han er kommen hjem mere ud-
viklet, mere beftemt og sikker i hvad han vil og be-
flutter, mere mandig og virksom. Det er kun mig,
der har tabt i den famme Tid. Jeg er forbleven i
min ældre Leveviis. Omverdenen har udøvet liden
eller ingen Indflydelse paa mig. Frederik er voret
fra mig.

Frofen Munk.

Men er det ikke en tungfjindig Grille, der plager
Dem? Behøver min kjære Hermione at frygte for, at
han i Udlandet har truffet Nogen, der faa let kunde
fordunkle hans Ungdoms-Benindes Billede? Og troer
De ikke, at han endnu beftandig vil blive glad over-
ræffet ved det udmærkede Talent, De har lagt for

Dagen i Deres Maleri — saa meget mere som han jo allerede har udtalt sig fordeelagtigt derom.

Hermione.

Frederik gjør nu andre Fordringer til Fruentimmerne. Forstaaer jeg ham ret, da sætter han kun ringe Priis paa deres Syklen med en Kunst, hvori de efter hans Mening dog ikke kunne bringe det vidt. Det er vel muligt, at Frederik, naar han erfarer, Maleriet er af mig, med Gøt vil kjølnes derfor. Det er denne Smerte, jeg har villet spare mig.

Froken Munk
(efter et Ophold).

Har Hr. Nordberg ligesvem udtalt sig om de Fordringer, han nu troer at burde gjøre til Fruentimmerne?

Hermione.

Ikke ligesvem. Jeg slutter meest af enkelte af hans Uttringer. Men jeg har i den sidste Tid selv tænkt meget over dette Punkt. Huset her føres uordentligt og forstyrret. Jeg har ikke mærket det saaledes tilforn, uagtet min Onkel nu og da beklagede sig derover. Det er først nu, efter Frederiks Hjemkomst, ved at see, hvorledes han nu er, hvad han paa Reisen har været vant til, først nu seer jeg, hvor meget her skulde være anderledes; og Frederik har ogsaa ladet nogle Ord falde derom. Undertiden, naar

jeg tager Pensel og Palet eller blot et Tegnekridt i
 Haanden, synes det mig urigtigt hvad jeg har fore,
 som om andre Pligter paalaae mig. Jeg har grublet
 over, om der ikke kunde stee en Forandring med mig,
 om jeg ikke kunde forme mig endnu efter hvad jeg
 seer for mig hos Andre, om jeg ikke kunde afstreife
 de Egenheder, jeg er voret op med, og som jeg veed
 man dadler hos mig, om jeg ikke kunde være for dette
 Huus, for min Onkel og Frederik hvad man maaskee
 venter af mig. Men det er for sildigt. Jeg bliver
 ikke anderledes end jeg er. Man kan ikke saaledes
 med eet Slag bringe sit Livs Baner og Forestillinger
 til at forsvinde, eller med Eet opgive hvad man hidtil
 har holdt helligt. Det er mig umuligt! Jeg kan det
 ikke! Men — bliv ikke vred — jeg forlader
 Dem — mit Sind er saa uroligt. Ak, kjære Munk,
 det er elendigt hvad vi Fruentimmer skulle syles med,
 hvad man fordrer af os, og hvad man paastaer hører
 til vort Kald.

(Gaaer ind.)

Froken Munk (ene).

Staffels Hermione! Er det denne Tankegang,
 der bevæger og foruroliger hende! — Med hendes Na-
 turel vil det ikke falde hende let at befrie sig for disse
 slemme Tvivl, og endnu mindre let at lempe sig
 derefter.

(Gaaer, gjennem Havedøren.)

Sjette Scene.

Et temmelig dybt Havepartie. Tilboire (for de Spillende) en Fløi af et Huus, eller blot en mindre Træ-Udbygning deraf, en Veranda eller besl. med Lovbeklædning, som Indgang til Solgersens Havestue. Tilvenstre, noget mod Baggrunden, et stort Lysthuus, og foran dette Havestole.

Comtesse Victorine og Frederik komme ind fra Baggrunden af Haven, den sidste med nogen Forandring i sin Paaklædning.

Frederik.

ComtesSENS Bemærkninger er fuldkommen rigtige. Haven her kunde modtage flere Forbedringer, og navnlig kunde Anlæggene gøres friere. Jeg skal tale med min Onkel derom.

Victorine.

Har Deres Hr. Onkel eiet dette Sted længe?

Frederik.

Han eier det egentlig slet ikke. Det tilhører min Cousine, hvis Morbroder og Formynder han er.

Victorine.

Ah, den unge Dame, man seer her i Huset!

Frederik.

Hun har arvet det efter sin Fader, hos hvem jeg er opdraget. Vi fandt os Alle bedst tjent med at lade Husets Indretning blive som den havde været før hendes Faders Død. Derfor udgjøre vi endnu een Huusstand.

Victorine.

Saa? — Hvis det ikke er for ubestemt . . .
der gaaer et Rygte her i Huset, at Hr. Nordberg er
forlovet med hende.

Frederik (forvirret).

Jeg? — Gaaer der et saadant Rygte? Deraf
veed jeg Intet.

Victorine.

Ja, det er en anden Sag. Saa behøver jeg
ikke at genere mig for at tale lidt Ondt om hende.
De veed, at en Smule Medisance hører til Damernes
Forret. — Hvorfra skriver hun sig egentlig? og hvor-
for er den fjære Pige saa aparte?

Frederik.

Saa aparte?

Victorine.

Ja, jeg sigter ikke blot til de Moder, hun beha-
ger sig i, men til hendes hele Væsen, der jo er forstjelligt
fra alle andre Menneskers, hendes Tournüre og Hold-
ning. Jeg selv kjender hende slet ikke. Det er Alt
jeg har seet hende i Forbigaaende. Men der tales
saa meget om hende her i Huset. Min Kammer-
pige kommer hvert Dieblik med en anden Historie.

Frederik (piqueret).

Deres Kammerpige kjender hende vist heller ikke.

Victorine.

Ja, hun taler efter hvad hun igjen hører af Andre. Det er tydeligt, at den unge Pige ønsker at udmærke sig, og vel derfor er forfalden til Selsomheder.

Frederik.

Derfor troer jeg vel ikke; snarere grunder det sig i hendes tidligere Forhold. (Afseiende.) Men Comtesse vil tillade — vi glemme at tale om de paa-tænkte Forandringer paa Deres Fru Moders Gaard.

Victorine.

Det er sandt — men vi have jo oftere den Ære at see Hr. Nordberg hos os. — Denne unge Pige er jo ret fjøn, og kunde gjerne tage sig bedre ud. Men De kan troe, det er ikke godt for et ungt Fruentimmer, idelig at bestyrke sig i et saa eget Væsen.

Frederik.

Nei, det har De vist Ret i. — Men for at komme tilbage til Deres Plan med Gaarden, saa vil vi maaskee finde nogle anvendelige Ideer i de arkitektoniske Tegninger, jeg havde den Ære at levere Dem.

Victorine.

Ah, Deres Tegninger! Gif jeg dem? Jeg har vist ladet dem ligge i det gamle Lysthuus — jeg skal strax hente dem. Efter det lille Indfig, jeg gjorde i dem, forekomme de mig meget udmærkede. Jeg

skal ret studere dem, og vi kan da siden i Fælledsskab lægge en Plan.

Frederik.

Den kan ikke andet end vinde, naar en Dame med Deres Smag giver sine Ideer dertil. — De tillader da, at jeg en anden Gang forhører mig om Deres nærmere Bestemmelse.

Victorine.

Meget gjerne. Men herude sees vi jo daglig. Hr. Nordberg vil til enhver Tid være velkommen hos os. Vi leve temmelig eensomt her, og kunne trænge til lidt aandrig Dmgang.

Frederik.

Jeg har den Ære at anbefale mig. (Affides.)
Det er en meget elskværdig Dame.

(Gaaer ind i Huset.)

Victorine (ene).

Denne Architect er et ganske net Menneske. Man kan dog i det mindste tale med ham, uden at han er i Øster, naar man taler i Vester, en Kunst hvori Arnstedt har saa stor Færdighed. — Ja, hvormed skal jeg nu tilbringe den lange, kjedsommelige Formiddag? Naa, Gudskelov, der kommer Mathilde.

Syvende Scene.

Victorine. Frøken Munk.

Frøken Munk

(Kommer fra Haven, nynnende paa en af de Schulkiske Melodier, og uden strax at bemærke Victorine.)

Victorine.

Gud bevares, Mathilde, hvad er det for en gammelbøgs Melodie, du igjen har støvet op? Den er i det mindste fra Christian den IV.s Tid.

Frøken Munk.

Kjære Victorine, kald ikke disse smukke Melodier af Schulz gammelbøgs. Der er for mig en evig Ungdoms Fortryllelse i dem, og den eneste, jeg ret fjender og kan sætte Priis paa, nemlig min egen Ungdoms. — Men see her, der er kommet et Brev til dig.

Victorine.

Fra hvem? Na, fra Arnstedt! Ja, det Brev har jeg frygtet for hele Morgenstunden. Naa, lad os da see hvad han skriver. Hans Breve pleie at være gode. (Seende i Brevet.) Jo, han kommer idag. Det skulde jo see engang. Jeg saae ligesaa gjerne, at han kom imorgen som idag, eller iovermorgen eller slet ikke. (Læser videre.) Han har været i daarligt Humeur i disse Dage. Og hvorfor, troer du? En af hans Folk, en af de flinkeste Karle i hans hele Escadron

— dette Ord er, vel at mærke, skrevet E, langt f, ga — har gaaet hen og gjort en Dumhed og skal nu ligge 24 Timer krum. Naar han endda havde skrevet, hvilken Dumhed. Men jeg tvivler ikke paa, at en Karl af Ritmester Arnstedts Escadron kan gjøre en Dumhed, der er forsvarlig. — Et deiligt Brev! Det kan opmuntre en Forlovet!

Froken Munk.

Du er ubillig imod ham. Du veed ret godt, at han besidder mange gode Gjenstaber.

Victorine.

Ja, jeg kan forstaae, at du tager ham i Forsvar. Du var ogsaa en af dem, der raadede mig til dette Partie. Men det var slet ikke saa utænkeligt, at jeg kunde have truffet et meget bedre Valg.

Froken Munk.

Glem ikke hvad jeg dengang forestillede dig. Efter din Moder kan du ingen Formue vente. Arnstedt er en af vore rigeste Privatmænd.

Victorine.

Og det vil du anføre som en god Grund?

Froken Munk.

Ikke i Almindelighed. Men om dig mener jeg, at du aldrig vil føle dig ret lykkelig, uden naar du har Meget at raade over. Og denne vigtige Betingelse kan din Forlovede opfylde. Han er ligesaa

ædelmodig og gavmild som han er formuende. Desuden mener jeg —

Victorine.

Inden du gaaer videre, saa tjen mig i een Ting: læg dit Strikketoi bort. Jeg kan ordentlig faae ondt af at see dig saa ivrig arbeide paa en lumpen Strømpe. Det er det Eneste, der behager mig hos den unge Pige her i Huset, at man aldrig seer hende bestille det mindste saa lang Dagen er. Hvad er det nu hun hedder, din Protegée?

Froken Munk.

Hermione.

Victorine.

Det er sandt — Navnet er som hun selv, fra den anden Verden. Er der Noget om, at hun er forlovet med den unge Architect?

Froken Munk.

Det er vel kun et Rygte.

Victorine.

For mig gjerne, skjøndt han er dog for god til hende.

Froken Munk.

Din Moder har jo havt Bud efter ham.

Victorine.

Det var ikke egentlig Moder. Det var mit eget Indfald.

Froken Munk.

Ja, jeg veed dog ikke —

Victorine.

Du veed ikke! — Men det Kjøb skal gaae tilbage! Det er en underfundig Aftale mellem ham og hans Familie. De vil have mig herfra — det har jeg længe mærket. Men jeg tager aldrig til Syland. Jeg vil om Vinteren leve i Kjøbenhavn. Og under alle Omstændigheder, han skal ikke vænnes til at handle saaledes paa egen Haand. Han skal respektere min Villie.

(Gaaer; Froken Munk følger hovedrystende efter hende.)

Anden Act.

(Haven fra forrige Act.)

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, kommer **Manon** gaaende tværs over Scenen med **Cartouche** i et Baand og sætter sig ned paa Jorden ved en **Busk**, hvor hun syøler med nogle **Blomster**, nogle **Stykker Træ** og **beslige**. **Hunden** lægger sig ved Siden af hende, men bag **Busken**, saaledes at kun dens **Hoved** kan sees. **Froken Munk** kommer strax efter ind og seer sig om.

Froken Munk.

Sermione er ikke her — hun pleier dog at komme ned i **Haven** paa denne **Tid**. Nu, jeg kan vente lidt. — Der var ubehageligt deroppe. **Arnstedt** havde gjort vel i at blive herfra et Par Dage endnu, indtil **Victorines** første **Brede** havde lagt sig. Naar hun blot ikke i sin uforstandige **Harne** afstedkommer en **Ulykke!** For Intet har hun vel ikke ladet den unge **Nordberg** hente op, og som jeg nu hører, invitere til **Middag** idag. Ja, hun vil sandsynligviis kun bruge

ham til at straffe sin oprørste Forlovede; men det kan have værre Følger. Dersom Nordberg — aa nei, det vil jeg ikke haabe. Naar jeg blot vidste, af hvad Art Forholdet er mellem ham og Hermione, om det er blot søsterlige Følelser, der bevæge hende, eller som det synes, noget meget dybere.

Manon

(der imidlertid har nærmet sig).

Tante Mathilde —

Froken Munk.

Er du her — nu, hvad vil du mig?

Manon.

Troer du, jeg kommer med i Eftermiddag, efter Bordet, naar de Andre kjøre i Skoven?

Froken Munk.

Idag ikke, mit Barn. Du har selv sagt engang, at det kjeder dig at tage ud med de Store.

Manon.

Ja, men jeg synes dog, det er saa morsomt, at kjede sig med de Store i Skoven.

Froken Munk.

En anden Gang, min Pige.

Manon.

Saa vil jeg blive hjemme hos Cartouche. Det er maaskee heller ikke saa rigtigt, at jeg tager bort fra ham. Du troer ikke, hvor jeg maa præke for ham i den sidste Tid. Han er saa egenfindig!

Froken Munk.

Det var jo slem.

Manon.

Jeg vil bare fortælle dig een Ting. Igaar vilde jeg lege med ham, „at bringe hinanden til at lee.“ Først skulde han faae mig til at lee, og det gjorde han saa dumt, saa dumt! Alt hvad han kunde hitte paa, det var, at slikke mig i Ansigtet. Men jeg loe alligevel — af Føielighed. Men da saa Touren var til mig, og jeg gjorde saa mange morsomme Grimacer, saa vilde han slet ikke lee.

Froken Munk.

Men det kan den jo ikke. Det er der ingen Hund der kan.

Manon.

Troer du ikke? — Ved du hvad jeg har tænkt? At Hundene nok kan lee, men ikke som vi; men at de leer med deres Hale.

Froken Munk.

Nu vaaser du.

Manon.

Ja, men, Tante, naar jeg gjør Løier med Cartouche, saa logrer han justement med Halen, ligesom han vilde lee derover. Og naar jeg sidder og spiser, saa gjør han det samme, ligesom han gjerne vil stige noget Morsomt, men ikke kunde, da han jo ikke kan

tale. Nei, du kan troe, det var lutter Egensindighed
 igaar.

Frøken Munk.

Men du maa ikke forlange for Meget af Car-
 touche. Et Dyr har ikke den Forstand.

Manon.

Men Cartouche seer dog saa klog ud. See paa
 ham, Tante! (Tager Hundens om Hovedet og løfter Snuden.)
 Veed du, hvem han ligner? Han ligner min Skrive-
 lærer, Hr. Nellemann.

Frøken Munk

(affides, med hemmelig Latter).

Han er just ikke saa klog. (Svit.) Ja, sæt dig
 igjen hen, og snak med Cartouche. Der kommer
 Nogen.

Anden Scene.

De Forrige. Ritmester Arnstedt.

Ritmesteren.

Ah, det var prægtigt, jeg traf Dem, Frøken Munk.
 Jeg har just ønsket at tale med Dem.

Frøken Munk.

De har forladt Selskabet?

Ritmesteren.

De ere nu Alle spredte ad. Victorine seer paa
 nogle Robberstykker, den unge Herre her fra Huset

lob hente op. Apropos, hvad er det for en Mand?
De kaldte ham for Architect — det vil da sige Bygmester?

Froken Munk.

Ja.

Ritmesteren.

Og det er en buelig Mand?

Froken Munk.

Meget buelig. Han er nylig kommen hjem fra en stor Udenlandsreise.

Ritmesteren.

Saa? Ja, jeg kunde strax see, der stak Noget bag den Karl. Jeg tager sjelden fejl af mine Folk. De troer det maaskee ikke, men jeg kan see det paa første Diekast. Men hvad har da Mennesket at bygge?

Froken Munk

(smilende).

Nu, hvad der efterhaanden overdrages ham.

Ritmesteren.

Saa? Altsaa jeg vil f. Ex. sætte, at jeg overdrager ham Arbeid paa den Eiendom, jeg har kjøbt, saa paatager han sig det?

Froken Munk.

Det tvivler jeg ikke paa.

Ritmesteren.

Saa? Det skal jeg dog tænke paa. Det skulde altid fornøie mig, om jeg kunde sætte en flink, ung

Mand i Virksomhed. Men, apropos, Frøken Munk, denne Eiendom! Hvad skal jeg fange an med Victorine? Hun vil slet ikke vide af det Kjøb, og jeg kan dog paa min Sjæl ikke lade det gaae tilbage, saadanne mir nichts, dir nichts. En Landeiendom paa 140,000 Rbd., det er ikke at spøge med. Afting er afgjort, Papirerne i Orden, den første Udbetaling er gjort — man maa dog tage mod Raison.

Frøken Munk.

Jeg tænker ogsaa, at Victorine vil tage mod Raison.

Ritmesteren.

Vener De? Ja, jeg kan ikke sige Dem, hvor den Historie fortryder mig. Alle Menneſter raadede mig til dette Kjøb, da Betingelserne vare favorable. Jeg selv troede at skaffe min Forlovede en behagelig Overraskelse, og holdt det derfor hemmeligt indtil Afting var flappet og klart; og nu gjør hun sig vred. Jeg veed jo nok, unge Fruentimmer have deres Grillen; det maa man finde sig i.

Frøken Munk.

Og de gaae nok over igjen.

Ritmesteren.

De troer —? Ja, vidste jeg med det Samme Noget, der kunde sætte hende i godt Humeur — det skulde ikke komme mig an derpaa. Der er om

nogle Dage Dyrskue i Slagelse; hvad siger De, om jeg foreslog hende at tage bærned med mig?

Frøken Munk.

Nei, det troer jeg dog ikke, De skulde.

Ritmesteren.

Ikke? Ja, mit Forslag steete i den bedste Mening. Men der er ogsaa noget Andet, jeg kunde gjøre, og som jeg alt har tænkt paa før, men egentlig vilde vente med. Jeg kan faae en udmærket Ridehoppe tilkjøbs — naar jeg siger Dem, at den er udmærket, saa kan De stole derpaa. Den er vant til at gaae under Damesadel, og er et fromt Dyr —

Frøken Munk.

Ja, det Indfald er meget bedre.

Ritmesteren.

Ikke sandt? Og saa besørge vi en smuk Ridebragt, efter nyeste Mode — har jeg Ret?

Frøken Munk.

Ja, det skal De gjøre.

Ritmesteren.

Nei, alvorlig talt. De er et Fruentimmer, der har lært Noget, Frøken Munk, og De kjender Victorine. En engelsk Ridehoppe, med elegant Opsadling, og dertil en moderne Habit, som Damerne nu bruge det — hvad, det Indfald var ikke saa galt, hahaha! Det vil hjælpe. Jeg skal strax foreslaae hende

det. (Ibet han vil gaae, bliver han Manon vaer.) Der har vi jo min lille, tilkommende Svigerinde. Passer du godt paa min Cartouche?

Manon.

Jeg gjør rigtig hvad jeg kan. Men han er undertiden lidt stridig.

Ritmesteren.

Saa maa du vixe ham. En Hund maa lystre.

Manon.

Men Tante Mathilde siger, jeg skal først forsøge det med det Gode. Man kan ikke forlange den Forstand af et Dyr.

Ritmesteren.

Saa? (Til Frøken Munk.) Hun har Ret, den Lille. Vi vil ogsaa forsøge det med det Gode. Alt om Alt, saa kan man heller ikke forlange den Forstand af et Fruentimmer. Har jeg Ret? (Gaaer.)

Frøken Munk.

Det var jo en god Compliment de Boeuf. Men man kan blive ør i Hovedet over den Tale. Kunde jeg blot faae fat paa Hermione! Jeg troer, jeg skal gaae ind til hende, for at komme mig lidt efter den Samtale. (Gaaer.)

Manon

(ene, sættende sig igjen hen hos Hunden).

Der kan du høre, Cartouche. Naar du ikke opfører dig godt, saa vil de, at jeg skal vixe dig. Vil

du saa forbedre dig? Vil du, Cartouche? — Du svarer mig aldrig, naar jeg spørger dig om Noget. Kan du virkelig slet ikke tale? Taler I Hunde aldrig med hverandre? Men hvad tænker I da paa hele Dagen? Paa Noget maa man altid tænke; og naar man tænker paa Noget, saa snakker man ogsaa derom. Naar der falder mig Noget ind, saa maa jeg strax fortælle det til En. Taler du da aldrig med Caro her i Gaarden? Er du bange, at jeg skal sladdre det videre? Jeg skal ikke sige det til et Menneske! Svar mig nu oprigtigt. Taler du aldrig med Caro? Ikke? Slet ikke? Hvor kan I være saa tause? Det er jo stræffeligt! Tør I ikke tale? Er det maaskee forbudt Jer? Det er ikke smukt af dig, Cartouche, at du ikke vil svare mig, jeg, som holder saa meget af dig. Men siden du er saa stribig, saa skal jeg sige dig, hvad jeg troer. Jeg troer, at alle I Hunde har engang gjort noget meget, meget Slemt, eller at I har brugt uartige Ord, saadanne uartige Ord, som man aldrig skal tage i Munden, og derfor maae I nu til Straf bestandig tie stille. Og nu er jeg vred paa dig, ret vred paa dig og vil slet ikke lege med dig mere. Adieu.

(Sun fjerner sig fra Hunden, og sætter sig hen i Lysthuset.)

Tredie Scene.

Manon. Frøken Munk og Hermione, der komme
ud fra Havestuen.

Hermione.

Lad os gaae herud. Derinde befinder jeg mig ikke ret vel. Ja, De smiler ad mig. Men naar jeg endelig skal være indsluttet af fire Mure, saa maa jeg være inde i mine egne Værelser. Der, hvor jeg er vant til at overgive mig til min eensomme Tankeverden, der mærker jeg ikke, at Bæggene rykke mig saa nær. Men ellers er jeg helst ude i det Frie.

Frøken Munk.

Dg vi ere lykkeligviis alene her — (seer sig om.)
Ja, Manon . . . (Til Manon.) Gaae nu op, min Pige,
din Lærer kommer snart.

Manon

(til Hermione).

Lillader De, at jeg i Eftermiddag kommer lidt
ind til Dem paa Deres Værelse?

Hermione.

Du er mig altid velkommen.

Manon.

Mangetak.

(Gaaer med Hunden.)

Frøken Munk.

Jeg har længtes efter at tale med Dem, fjære
Veninde, og det ret i Fortrolighed. Da jeg før var

inde hos Dem, lod De nogle Ord falde, der bestandig har lydt for mine Øren. „Det er elendigt“, udbød De, „hvad vi Fruentimmer skal syse med, hvad man paastaar hører til vort Kald.“

Hermione.

Har jeg saa meget Uret heri?

Froken Munk.

Ja, det er ikke Dem alene, fra hvem denne Klage kommer. Den er bleven meget almindelig i den senere Tid, og det er nok især Frankrig og Tydskland, hvor den har været meest høirostet, medens man i det mere praktiske England har talt mindre derom, men maaskee i Virkeligheden arbejdet mere for at sætte Sagen igjennem. Men det har altid forekommet mig, at de Meninger, man der har forfægtet, ikke passede ret for os Fruentimmer hertilands. Vi ere, som mig synes, endnu ikke ved Overkultur saaledes forrykkede fra vor sande Sphære, at vi med saa stor Længsel kunne see hen til Mandens Kald og Stilling. Jeg beder Dem ikke misforstaae mig. Jeg indrømmer, at der gives Undtagelser, og at Deres egen Opdragelse og Livsretning have været saaledes, at den hele Synsmaade maa være kommen meget naturligt hos Dem. Men dog vilde jeg ønske, at De rakte Dre til et Par velmeente Ord.

Hermione.

Tael, kjære Frøken Munk. De veed, hvor gjerne jeg lytter til hvert af Deres Ord.

Frøken Munk.

Nu ja da — jeg flaaer mig virkelig en lille Smule til Deres Onkels og Frederiks Partie. Og saa jeg er af den Mening, at det er en mislig Sag for et Fruentimmer, at fjerne sig fra sit qvindelige Kalb.

Hermione.

At det er en mislig Sag, har jeg desværre lært at indsee. Men hvad skal jeg vælge? Skal jeg som en Mængde af mine Medsøstre gjøre det til min Livsopgave, at sye Linnedømme, at gjøre reent og polere? eller skal jeg lægge min Tilværelse i at vise min Smag og verle med Baaklædningen efter Moderne, som

Frøken Munk

(smilende).

Som Victorine; tael De kun ud. Ja, man kan udtrykke den samme Ting anderledes. Man kan spørge, om man enten skal leve for Husets Gjerning eller for det selskabelige Liv, og da er det rigtignok min Mening, at paa een af de to Maader maa et Fruentimmer, efter sin Stilling, søge at virke og gjælde. Af disse er Husets Gjerning, med dens mange saakaldte profaiske Syssler, ingenlunde at foragte. Mindst forstaaer jeg, at i denne Henseende Mændenes Kaar

skulde være saa meget bedre end vore, enten man nu tænker sig dem som Agerdyrkere, Haandværkere, Militaire eller selv i en Embedsstilling, hvis Søsler som oftest reducere sig til mechanisk Skriverseri. Den Mand, hvis Kalb kan siges at være et reent aandeligt, han har skabt sig dette selv, ikke fundet det overleveret i sin Livsstilling. Man er ikke altid Mandens Apostel, fordi man er bleven stillet paa en Prædikestol; og man kan være Lærer ved et Universitet, uden at det Lyk, man udbreder, gaaer ud fra En selv. Paa den anden Side har mangen Haandværker, mangen Mechaniker forbauset Verden ved sine Opdagelser i Mandens Rige. Og her, kjære Veninde, holde vi nok ved det Punkt, hvor Sandheden turde ligge. Sit Kalb skal Enhver røgte. Men om vi Fruentimmer ville lade vor Gjerning ledsages af et aandeligt Liv, eller om vi ville gjøre os selv til Vaskerkoner og Skypiger; om Mændene ville nøies med at være simple Arbeidere, Skriverkarle, Exerceermestere eller deslige — dette maa beroe paa Enhver selv. Jeg kan ikke see Andet end at et Fruentimmer med al Frihed kan udvikle sig i Tankens Regioner og paa mange Maader berige sin Mand, enten hun nu er sat til at røgte Husets Gjerning, eller hun skal indtage en Plads i et bevæget Selskabs-Liv, eller hun har den Lykke at ernære et Barn ved sit Bryst.

Hermione.

De har vist Ret i Alt hvad De siger. Min egen Indsigt, har jeg desværre ofte mærket, er kun halv.

Froken Munk.

Ikke nei, kjære Veninde, gjør Dem ikke selv Uret. Efter min fuldeste Overbeviisning er De kaldet til at udtale et skjønt, aandeligt Liv ved Pensel og Palet. Men lad Dem ikke forvirre deraf. Hold fast ved det Nærmeste, ved det, der synes at være Qvindens naturligeste Bestemmelse, og oppebie Indvielsen i de eensomme Timer, der ofte ville levnes Dem. Jeg indseer ret vel det Vanstelige i at raade Dem, og det kan være, De gjorde bedst i at give efter for den indre Drift, der maaskee er stærkere end De selv. Men jeg har dog villet give Dem at betænke, om en Tilnærmelse ikke var Dem mulig, førend det kommer til et virkeligt Brud mellem Dem og den Kreds, der er Dem kjær og dyrebar.

Hermione.

Ja, den er mig kjær og dyrebar, og det var ikke formeget, om jeg, saavidt det staaer til mig, føiede mig efter den. Jeg kan derfor kun takke Dem for Deres kjærlige Advarsel, der ikke skal være spildt paa mig.

Froken Munk.

Nu, for at tale om en mindre alvorlig Gjenstand,

hvis jeg ikke tog fejl, saa jeg Dem for Noget siden spadserer med Victorine.

Hermione.

Jeg træffer hende undertiden hernede, men det er første Gang hun har tiltalt mig. Jeg troer næsten, det var i Anledning af det Bekjendtskab, hun har gjort med Frederik. I det mindste bragte hun ham meget snart paa Bane.

Froken Munk.

Saa? Hvad var hendes Mening om ham?

Hermione.

Hun lod til at sætte megen Priis paa ham, roste hans gode Verdens-Tone og utbungne Væsen, og talte, som det syntes, med Interesse om ham.

Froken Munk.

Ja, Hr. Nordberg vil uden Tvivl behage i Almindelighed, og maaskee ikke mindst Damerne. Man kan vel ikke sige, at han er hvad man saaledes kalder en smuk Mand; men han har et meget anbefalende Dre.

Hermione.

Det var omtrent Comtesens Ord om ham. Og saa hun sagde, han var ikke egentlig smuk. Nei — det er sandt — smuk er han ikke. Vil man gaae irecte med Enkeltheder, da kan man finde Et og Andet at udsætte. Men hvad er det da, vi elske og

beundre? Er det hiin Regelmæssighed af Former, hiin høie Colorit? eller Bandens Flugt og den ranke Vært? Og om nu alt dette forsvandt? om blot et Feiltrin bragte denne mandigstjønne Gang til Halten? Saa elste og beundre vi ikke? — See kun til hine Herrer, der ere i Ry for deres Skjønhed. Naar de tale, hvi steier min Tanke bort? Og naar de forlade mig, hvi er da den Plads saa tom hvor de stod, og jeg selv, og Alting omkring mig saa uforandret, som om de aldrig havde været her? Hiin Vært, hiin Stemmes Velklang, hvi efterlade de slet intet Spor? Hvad der er sjønt og fuldendt pleier dog at skabe Skjønhed omkring sig. Men tael med Frederik! See, hvorledes hans Dine hvile paa Den, han taler med — paa eengang saa overlegent og saa mildt! Er det ikke saa, at man først rigtig forstaaer hvad man selv har tænkt, naar man hører det fra hans Mund? Alle de Følelser og Stemninger, Kunstens Værker ved Læsning eller Beskuelse have vækket hos mig, det er først ved hans Ord jeg besidder dem tilfulde. Kun hos ham har jeg fundet hiin affluttede Klarhed, der er det Skjønnes Fortrin, hiin varme Strøm i Begeistringen, og hiin Magt over dens Udtryk. Og han skulde ikke være smuk? O, han er justement smuk! Det er prunkløs Høihed, der sidder paa hans Bænde; det er en dyb Sjæls Grindringer,

der Lyse fra hans Dine, og Liv og Munterhed, der spiller i hans Smil. Som Frederik er — (standsens forvirret.) Ak, kjære Munk, tilgiv mig! Jeg glemte virkelig . . .

Froken Munk.

Her er Intet at tilgive. Jeg forstaaer disse Følelser, og tager Deel heri som i Alt hvad der angaaer Dem. — Men, lad os vogte os lidt. Naar jeg ikke feiler, saa kommer en Sværm af vort Selskab herhen.

Hermione.

Saa gaaer jeg ind. Jeg træffer Dem jo siden herne.

(Gaaer hurtig ind.)

Froken Munk

(ene).

Ak, det er mere end søsterlige Følelser, hun nærer for den unge Mand! Naar hun blot ikke — nu, man maa haabe det Bedste.

Fjerde Scene.

Froken Munk, Victorine, Ritmester Arnstedt, Frederik og nogle Herrer og Damer komme i livlig Samtale ind fra Havens Baggrund. Sidstnævnte tage Plads i Lysthuset eller paa Havestole i dets Nærhed; de handlende Personer forblive i Forgrunden.

Ritmesteren.

Der er Froken Munk — lad os høre hendes Mening.

Victorine

(fort og affærdigende).

Nei, det convenerer mig ikke. Jeg vil heller raadføre mig med en bereist Mand, der maa have samlet Erfaring i denne Sag. (Til Frederik.) Vær De Dommer imellem os. Jeg paastaer, naar man har Valget imellem Opholdet i en stor Hovedstad og en Provindsby —

Ritmesteren.

Jeg beder om Forlabelse, det er ingen Provindsby, men en stor, udmærket smuk Herregaard.

Victorine.

Nu, godt, det er ikke engang en Provindsby, men en trist, eensom, affærdsliggende Gaard —

Ritmesteren.

Jeg protesterer — den skal ikke blive trist.

Victorine.

Ja, tale ud maa jeg. Ellers komme vi aldrig nogen Vel.

Ritmesteren.

Ja, Gud bevares — hvad der er Ret er Ret.

Victorine

(til Frederik).

Jeg spørger altsaa: naar man har Valget mellem de to Opholdssteder, hvilket bør man da foretrække?

Frederik.

Ja, de Fleste vilde nok vælge Herregaarden om Sommeren og Hovedstaden om Vinteren.

Victorine
(til Ritmesteren).

Will De behage at lægge Mærke —

Frederik.

Men forresten maa Svaret lempe sig efter de forskjellige Individuers Bestaffenhed, efter de Fordringer, de gjøre, efter det Trin i Samsundet, de indtage, efter deres Dannelse og lignende Hensyn.

Victorine.

Ja, det er just min Mening. (Til Ritmesteren.)
Hørte De?

Frederik.

Der kan Ingen mere end jeg sætte Priis paa Landet. Jeg er født og har tilbragt min Barndom i en Præstegaard i Thyen; og jeg vil sandsynligviis endnu ofte føle Trang til et Landliv paa kortere Tid, for at sanile Sindet efter adspredende Forretninger, for at styrke og forfriske Legeme og Sjæl.

Ritmesteren.

Hvad har jeg sagt, Victorine?

Victorine.

Ja, vent lidt.

Ritmesteren.

Ja, da er det dog som jeg siger: der er min Sjæl intet Sted faa sundt for Mennesker og Creaturer som Landet.

Victorine.

I det mindste qvitterer jeg paa Creaturerne's Vegne.
(Selskabet i Lysthuset leer.)

Victorine

(til Frederik).

Men hav den Godhed at blive ved.

Frederik.

For den Dannede vil et Vinter-Ophold i Hovedstaden uden Tvivl være en Fornødenhed. Her findes Culturens Centralpunkt, hvis Straaler gaae ud til alle Sider. Her er den bevægende Kraft, hvis Virkninger spores i den fjerne Krog af Provindserne. Alle smaalige Interesser forsvinde her for det større Overblik; det Nye, det Stræbende finder sit Publikum; man føler sig friere, dristigere, uhindret af de tusinde Hensyn, der udenfor Hovedstaden forvirre den Enkelte; man mærker, at man er et Led af et stort Hele, og opfordres til at gribe ind med, men man indseer tillige Nødvendigheden af at anspænde al Kraft, for at vise sig de store Omgivelser værdig.

Victorine.

Bravo! Fortræffeligt!

Ritmesteren.

Ja, det vil jeg indrømme, om Vinteren har Kjøbenhavn sine Behageligheder.

Frederik.

Men selv om Sommeren taler Meget for at foretrække Kjøbenhavn for ethvert andet Sted i Landet.

Victorine.

Haaha! Ja, i Dem har jeg truffet en ypperlig Advokat!

Ritmesteren.

Ah, det er min Sjæl Noget, han aldrig kan bevise!

Victorine.

Det skal De ikke sige. (Til Frederik.) Vi vente med Begjærlighed paa Deres Beviis.

Frederik.

Nu ja, jeg mener, at efter den Retning vor Cultur har taget, efter de Fordringer, der gjøres til os Alle, maa et Landliv en heel Sommer igjennem ansees for at være forældet, og maaskee blot at tilhøre en forsvunden Lids Sentimentalitet. Det gaaer ikke længer an, i en saa stor Part af Naret at unddrage sig det offentlige Livs forskjellige Krav og føre et Cremitliv. Allermindst gaaer det an i en By som Kjøbenhavn. Vi paa vort Oland ere hele Vinteren saa godt som affjærne fra al Berøring med Udlandet.

Det er i Sommermaanederne, at Byen gennemstrømmes af Fremmede, at saa mange udmærkede Personligheder, saa meget Fortrinligt af den nyere Lids Kunst og Opfindelse tilføres os. Alt dette maae vi ønske at sættes i Berøring med. Alt dette misundes os jo af Folk paa Landet og i Provindsferne; det er netop om Sommeren, de strømme til Hovedstaden, og, saavidt jeg veed, pleier De selv, Hr. Ritmester, at tilbringe en stor Deel af den bedste Aarstid i Kjøbenhavn.

Victorine og Selskabet i Lysthuset.

Bravo! Bravo!

Ritmesteren.

Ja, hvad mig angaaer, saa har hidtil min Stilling —

Victorine.

Vi kan ikke tillade Dem at afbryde Taleren. Hr. Nordberg har Ordet.

Frederik.

Jeg har kun dette at tilføie: Vil man anføre mod mig, at det maa være Trang for Enhver, at forfriske sig i et Landlivs friere Omgivelser, da har jeg allerede indrømmet dette i Almindelighed. Men denne Indvending gjælder meget lidt om Kjøbenhavn. Naagtet jeg er, som Comtesse'n behagede at yttre, en temmelig bereist Mand, saa har jeg dog kun truffet saa Byer, der have en saa udmærket Beliggenhed, saa

umiddelbart op til et stort Hav, som vor skønne Hovedstad. Ikke blot at den er rig paa fjernere Omgivelser, hvortil man med Letthed kan tye, naar man føler Trang dertil: i Byens egen Nærhed kan man hvert Dieblif rive sig løs fra Husenes og Gadernes Snæverhed, kan fra vore Bolde lade Diet glide langt ud over Landet, kan fra den nærmeste Strandbred see over Sundets usorlignelige Bunde, og i Tankerne følge med de kommende og gaaende Seilere. Her er paa eengang Stilhed og Fred for et bevæget Sind, og Næring for den drømmende Tankes Flugt. Her er paa eengang en viid Horizont for Diet, et dybt Element for den hvileløse Forstæn, og en mild Bevægelse i Vandene som Bedrøvelselse for den anstrengte Sjæl. I Korthed, Kjøbenhavns Beliggenhed er saa fri og skøn, at det intet Under er, at Frihed og Skjønhed til alle Tider der have havt et Sæde, og igjen virket befriende og forskjønnende paa hele Landet.

(Bukker og trækker sig noget tilbage.)

Victorine og Selskabet.

Bravo! Bravo!

Victorine
(til Ritmesteren).

Hvem har nu Ret?

Ritmesteren.

Ja, det er jo ingen Høiesteretsdom.

Victorine.

Aligevel agter jeg ikke at appellere derfra.

Froken Munk

(til Frederik).

De mener ikke hvad De har sagt.

Frederik.

Troer Frokenen ikke? Har jeg da ikke ganske godt bevist min Sætning?

Froken Munk.

Ja, hvad kan en veltalende Mand ikke bevise!

Victorine

(til Frederik).

De har skilt Dem fortræffelig ved Deres Advokat-Embed. Jeg har her improviseret en Krands af en Eggegreen, ombunden med et af mine Kravebaand. Den tilkommer Dem for Deres Forsvar for Opholdet og Livet i Kjøbenhavn.

Frederik.

Jeg takker Dem, og skal ikke sætte mindre Pris paa Baandet end paa Krandsen.

Victorine.

Men hvad mener Selstabet? Har ikke Hr. Nordberg talt saa smukt om Søen og Stranden, at vi strax bør gaae ned til den lille Høi, der vender ud dertil? (Til Frederik.) Lør jeg bede om Deres Arm?

(Sun, Frederik og de Fremmede gaae.)

Ritmesteren

(til Frøken Munk, der ogsaa vil gaae).

Et Ord, Frøken Munk! Jeg har talt med Victorine om den engelske Ridehoppe. Men hun har nu ikke Lyst til at ride, svarede hun mig; det er saa varmt. Hun gaaer og kjører heller.

Frøken Munk

(affbes).

Ja, i det Humeur, hvori hun nu er —!

Ritmesteren.

Gaae — der kan jeg min Sjæl ikke hjælpe hende. Men kjøre — hvad siger De, om jeg i al Hemmelighed lod et smukt Kjoretøi komme herud — et elegant, vel at forstaae, en let Jagtvogn f. Ex. med et Par muntre Dyr for?

Frøken Munk.

Ja, De kan jo prøve derpaa.

Ritmesteren.

Ikke sandt, det Indfald er godt. Og et saadant Kjoretøi veed jeg hvor man faaer. Jeg skal strax sende min Rideknægt ind til Byen med et Par Ord.
(De gaae.)

Femte Scene.

(Gavestuen fra forrige Act.)

Holgersen og Agathe komme ind.

Holgersen.

J skal komme til at sande hvad jeg har sagt. Det Partie mellem Frederik og Hermione er desperat. Vi faae aldrig fat Skik paa hende. Hun passer ikke for en Mand som han. Sidde vi tilbords og vente, hun skal komme, saa er hun langt ude i Haven. Troer man, hun er tilfængs om Aftenen, saa sidder hun oppe til langt ud paa Natten. Siger jeg til hende: Spiis, naar vi spise, sov og staae op med os Andre, saa seer hun paa mig som en Drømmende og giver intet klogt Svar. Vil man engang have fat paa hende, saa er hun snart i Byen, snart i Omegnen, uden at sige et Menneſte et Ord derom. — Hvor er hun nu henne?

Agathe.

Jeg faae, hun stod og talte med en af Pigerne.

Holgersen.

Nu har hun i hele Foraaret og til nu luffet sig inde paa sine Værelser, uden at Nogen veed hvad hun har fore.

Agathe.

Ja, Huset er jo hendes eget; saa har hun jo nok Lev til —

Holgersen.

Men jeg som hendes Formynder skulde vel have Ret til at vide hvad hun foretager sig. Men jeg vilde ønske, jeg var vel af med dette Formynderskab. — Naa, der kommer Frederik. Saa kan du gjerne gaae ind.
(Agathe gaaer.)

Sjette Scene.

Holgersen. Frederik (fra Haven.)

Holgersen.

Nu, hvordan finder du det oppe hos disse fornemme Folk?

Frederik.

Det er en charmant Familie, meget dannet, og af den bedste Tone. Der bliver fra alle Sider vist mig en ganske ualmindelig Opmærksomhed. Comtesse'n har paa en meget forbindelig Maade inviteret mig til Middag.

Holgersen.

Saa? Ja, jeg vil troe, det er Folk, der forstaae at vurdere Fortjenesten. Og, ikke sandt, Ritmesteren er en Mand, der er ligefrem og uden Indbildninger?

Frederik.

Ja — det kan man jo gjerne sige. Men han er forresten en Person sans consequence. Han pas-

fer virkelig ikke til en saa begavet Dame som Comtesse. Det er ogsaa tydeligt af Alt, at hun selv føler det, og i grunden har ham tilbedste. En Dame som Comtesse Victorine burde forenes med en Mand af sand Dannelsse.

Solgersen.

Jeg har selv undertiden tænkt det Samme. Comtesse — var hun ikke saa fornem — kunde være et Partie for dig.

Frederik.

Fornemheden vilde neppe være en Hindring. I vore Tider har Aristokratiet lært at indsee, at der gives en Magt af større Indflydelse end den, Fødselen alene forskaffer. Men forresten kan jo hverken hun eller jeg tænke paa Sligt.

Solgersen.

Ja, Comtesse behøvede det just ikke at være. Ogsaa uden hende — naar jeg skal sige min sande Mening — kunde du have valgt anderledes.

Frederik.

Lael ikke derom. Det fører jo til Intet.

Solgersen.

Det burde dog føre til saa Meget, at Hermione forandrede i Noget sin Udfærd.

Frederik.

Det Samme vilde jeg ønske — saa meget mere

som der tales om hende her i Huset, og ikke paa den bedste Maade.

Holgersen.

Saa? I dit Sted foreholdt jeg hende engang alvorligt, at det ikke kan blive ved paa den Maade.

Frederik.

Jeg har flere Gange havt det isinde, men opgivet det. Jeg vil søge at finde mig i hendes Væsen saa godt jeg kan. Det er et Offer, jeg skylder den Forpligtelse, jeg nu engang har indgaaet. — Men det er sandt, jeg har lovet at vise Damerne deroppe nogle af mine ældre Skizzer. Jeg gaaer blot ind efter dem. (Gaaer ind.)

Holgersen.

Om! jeg kan undertiden blive saa fortrebelig over hele denne Historie, at jeg hverken veed at sikke eller staae mig.

(Ibet han vil gaae, træder Hermione ind.)

Syvende Scene.

Holgersen. Hermione. Siden Frederik.

Hermione

(der hører paa adskillige Sager).

Har Onkel bestemt at drikke Kaffe i Eftermiddag i det Frie?

Holgersen.

Ja, det er jo deiligt Veir. Det vil jeg nok. Og de beroppe sig jo tilbords paa den Tid, saa vi ere uforstyrrede.

Hermione.

Saa skal jeg give dem Bæstebød derude.

Holgersen.

Hvor har du været henne? Der er bleven spurgt om dig.

Hermione.

Jeg var ude hos Pigerne og gav dem Ordre til at rydde op i Frederiks Bærelser, mens han er ude. Jeg vil ogsaa være selv tilstede derved, for at de ikke skal bringe Uorden i hans Papirer og Tegninger. Disse Ting her vil jeg stille tilside saa længe.

Holgersen

(seer forundret paa hende).

Vil du? (Affides.) Hvad skal det bethyde? Naar pleier hun at bryde sig om saadanne Sager? (Hoit.) Ja, det skal være mig kjær, om du vil tage dig lidt af Huset. Vi kan trænge dertil.

(Gaaer ud gennem Havedøren, idet Frederik kommer ind fra Sidedøren.)

Frederik

(til Hermione).

Det var vel jeg traf dig. Jeg har en Hilsen til dig fra Comtesse Victorine og hendes Moder. De

har begge meget forbindtlig yttret det Onske for mig, at jeg engang med det Første skulde føre dig ind i Familien deroppe, og det skulde nu være mig kjær, om du tog imod denne Indbydelse.

Hermione

(der har sat det, hun har paa, fra sig).

Jeg vilde gjerne føie dig deri. Men jeg frygter for, at jeg ikke vil passe ret ind i den Kreds.

Frederik.

Hvorfor skulde du ikke passe? Det er ualmindeligt dannede Mennesker — man træffer det bedste Selskab der —

Hermione.

Jeg vil ikke benægte det. Men jeg troer kun, at dette Selskab vil noget Andet end jeg, eller sætter sin Dannelse i andre Formaal end jeg har vant mig til.

Frederik.

Men Frøken Munk, hvis Omgang er dig saa kjær?

Hermione.

Var de Alle som hun, da fulgte jeg dig meer end gjerne. Men jeg veed, hun føler sig selv en Fremmed i denne Kreds; og det Samme vil ganske vist blive Tilfældet med mig.

Frederik.

Jeg kjender ikke Frøken Munk og hendes Stil-

ling i Familien saa nøie, at jeg kan bømme derom. Maaſtee ligger Feilen paa hendes Side. Maaſtee hun føler ſig generet ved en eller anden Afhængighed af Familien —

Hermione.

Nei, hendes Ophold dér er frit Valg, og grunder ſig nok meeſt i hendes Kjærlighed til det yngſte Barn, den lille Manon.

Frederik.

Nu, lad ſaa være. Men du kommer der ſom indbudt Gæſt, og kan være viſ paa at mødes med Forekommenhed. Det er ikke rigtigt at begrænde ſig ſaaledes i ſine Fordringer til det ſelſabelige Liv. Enhver ſkal viſtnok efter Gyne bringe ſin Tribut med dertil, men ikke ſaa meget ſit inderſte Livs Opgaver, ſom de almindeligere, der med Lethed kunne løſes af den almindelige Dannelſe; og Andet bør man heller ikke vente af Selſkabet.

Hermione.

Deſværre, jeg maa give dig Ret. Jeg føler mig thyget af mit eget Livs endnu ſaa uſikre Opgaver. Jeg kan ikke med den Lethed, der behøves, ſætte dem tilſide i et Selſkab; og derfor vil jeg nok aldrig paſſe ret derind.

Frederik

(eſter et Ophold).

Hermione, lad mig ſige dig det ligesaa godt nu

som siden. Vi ere bestemte til at leve med og for hinanden. Dette kan ikke skee, naar du bestandig vil sætte din eensidige Mening, dit Hjemmelivs Baner og Griller mod min Synsmaade, som Omgangen med de forskjelligste Mennesker har gjort friere, og egen Eftertanke bestyrket. Er en Forening med mig dit Alvor, da kan du ikke saaledes tænke paa at isolere dig og indvirke hemmende paa de Forbindelser, der ere mig Fornødenhed — dobbelt Fornødenhed, saavel for min Virksomhed som for Retningen af hele min Udbannelse. Du siger, at du vil føle dig fremmed i Selskabet deroppe. Men jeg har ved min Hjemkomst med Forundring lagt Mærke til, at du er fremmed blandt dine Egne, at du, fordybet i din drømmende Grublen, ikke veed hvad der foregaaer omkring dig, ja endog glemmer den Omhu, du skylder dine Nærmeste.

Hermione.

Frederik, du maa ikke være saa vred paa mig.

Frederik.

Jeg har selv ondt deraf — du kan troe mig. Men jeg tør ikke længere see rolig paa, at du bestyrker dig i en Udsærd, der er til Sorg for dine Egne og skaber dig hos Fremmede. Tænk over mine Ord, og lad mig ikke have talt forgæves. (Gaaer.)

Hermione (ene).

Var det Frederik, der talte? Kan han være saa haard mod mig? Frederik — af ham, af hans egen Mund skal jeg høre disse Ord, som jeg selv kun med Skræk har tænkt paa! Nej, jeg frygter, han har Ret! Vi kan ikke leve med og for hinanden.

Tredie Act.

Første Scene.

Sævepartiet fra de forrige Acter. Udenfor Huset eller Verandaen et meget simpelt Kaffebord, som Hermione sidder lænet til. Foran Lysthuset findes nu et elegant Bord med Bordtæppe, og flere Stole. — Holgersen. Siden Agathe.

Holgersen (affides).

Jeg tænkte nok, det var en Flyvegrille, da hun talte om, hun vilde tage sig af Huset. Nu sidder hun igjen og grubler og lader os og Huset støtte sig selv. Ja, det er en net Anstalt!

(Agathe kommer ind.)

Naa, der er hun! Jeg troede, hun var vel forvaret i Hønsestien. Ja, saa er det bedst jeg gaaer.

(Gaaer ind.)

Agathe.

Jeg var nu nylig omme i Baggaarden. Jeg traf der en af Pigerne og en Tjener deroppefra. Der skal nok være stor Stads — de har Fremmede.

Ja, de fortalte saa mange Ting, Folkene. Man veed ikke, om man kan troe Alt hvad de fortælle. (Da Hermione ikke agter paa hende.) Jeg siger, de fortalte saa Meget.

Hermione (distrakt).

Hvem fortalte —?

Agathe.

Folkene deroppe. De siger, at den unge Comtesse har brudt overtvert med sin Kjæreste, Ritme=stereu.

Hermione (sont for).

Har hun —?

Agathe.

Og at hun nu skal forloves med en Anden. De siger, hun skal forloves med Frederik.

Hermione

(reiser sig hastig).

Med Frederik? Hvem skal forloves med Frederik —?

Agathe.

Comtesseu. Jo, det er ganske vist. Hun vil ikke have den Anden. Men Frederik synes hun saa godt om.

Hermione.

Men hvad er det du fortæller, Moster Agathe? Lael dog ikke saaledes! Frederik, siger du —

Agathe.

Han skal forloves med Comtesse'n deroppe.

Hermione.

Men det er jo ikke muligt. Han — han er jo — vi To ere jo forlovede.

Agathe.

Ja, men du vil jo ikke være forlovet med ham. Men hun deroppe, hun vil.

Hermione.

Med Comtesse'n! Frederik — Frederik? Det er jo forfærdeligt! Og det skulde være sandt? Min Gud, hvad skal jeg saa gøre — Agathe, raad mig, hjælp mig, hvad skal jeg gribe til!

Agathe.

Ja, nu maa du vente, saa slaaer han ordentlig op med dig; det bruger man altid. — Hvor har jeg lagt mit Lømmetørklæde? Nu har nok den Smaa deroppe leget dermed, da hun før var inde hos os. — Og saa maa du sende ham alle de Ting igjen, han har foræret dig. Har han ikke bragt dig en Guldfjede med fra Reisen? Jo, han har bragt dig en Kjæde med; den maa du give ham igjen. — See, der gaaer deres Huusholderste ud ad Stafir-Døren. Hun skal til Byen. Om Onsdagen gaaer hun altid til Byen. — Og saa forlanger han nok sine Breve igjen; det gjør man altid.

Hermione

(Der i sin Angst gaaer hastig op og ned).

Hans Breve! disse dyrebare Erindringer!

Agathe.

Og saa hans Portrait — har du ikke hans Portrait? Jo, det hænger jo inde hos dig. Det maa du ogsaa sende ham. Det skal nu Comtesse'n have af ham.

Hermione.

Ne stille — jeg kan ikke holde ud at høre paa dig. Hans Portrait — ja, hvis disse Brev vare bedrageriske! Men nei, det er de ikke! Og han skulde være forlovet, og med Comtesse'n! Forlovet — betyder dette Ord saa Meget? Indeholder det saa Meget? Har jeg virkelig tabt Alt med dette Ord? Forlovet — vil det ikke sige, forbunden i Kjærlighed? Frederik og Victorine? Nei, det er ikke muligt! Det kan ikke være muligt!

(Sætter sig hen og støtter Hovedet til Haanden. — Solgersen træder ind igjen.)

Solgersen.

Det er stegt i dette Huus med den Sladder, der føres mellem Folkene.

Agathe

(til Hermione).

Pas paa, han har ogsaa hørt det.

Holgersen.

Hvad har jeg hørt? Hvad snakker du om?

Agathe.

Jeg fortæller Hermione, hvad de sige her i Huset, at Frederik er bleven forlovet med Comtesse.

Holgersen (affibet).

Naa! er det ogsaa kommet til hende!

Hermione

(der igjen har reist sig urolig og angstelig).

Har Onkel da ogsaa hørt Noget —?

Holgersen.

Jeg veed ikke Andet end hvad Kammerjomfruen i dette Dieblif fortalte mig. Hun standsede mig paa Trappen, for at erfare, om jeg vidste Noget derom.

Hermione.

Men mener da Onkel virkelig, at . . . at det kan være sandt?

Holgersen

(mildere stemt).

Ja, min gode Pige, jeg er bange for, du for Fremtiden maa see til at opgive Tanken om Frederik. Jeg har Grunde til at troe paa dette Rygte. Jeg vil ikke tale om, at en Mand som Frederik let kunde gjøre Indtryk paa Comtesse, men jeg slutter af hans egne Uttringer. Han har just ikke ligefrem sagt mig, men dog ladet sig forlyde med, at han havde noget

Saadant istnde, men at Tanken om dig afholdt ham derfra. Han følte Trang til at komme i større Familie-Forhold, i formaaende Connerioner. I vor snævre Kreds, frygtede han, vilde han ikke kunne trives. Men Frederik er brav, han føler sig bundet ved sit Ord. Han vilde derfor offere sig for din Skyld; det var just saaledes han udtrykte sig.

Hermione (i Bevægelse).

Nei, det skal han ikke — sig ham det — hellere jeg —

Holgersen.

Ja, sandt at sige, troer jeg ogsaa, det vil falde dig lettere at gjøre det første Skridt. Endnu er det Hele sikkert kun et Nygte; der er vel endnu Intet afgjort, og han vil sikkert først tale med dig derom. Men det forekommer mig ønskeligt og hæderligt, om det skeete, og det maa kunne blive til stor Lykke for Frederik. Holder han fast ved sit Løfte, offerer han sig for din Skyld, da er det ikke blot ham, det er ogsaa hans Kunst, der vil tabe.

Hermione.

Nei, det maa ikke skee! Med mig er der saa Lidt tabt; men til ham har Livet saa store Krav. Naar du troer, Onkel, det er til hans Lykke — o, hans Fremtid er mere værd end min! — Jeg vil gjøre som Moster Agathe har sagt. Jeg vil sende ham . . . hans Breve, hans . . . alle de Grindringer,

jeg har fra ham. Jeg vil gjerne offere mig for ham — naar han ønsker det — og naar det maa saa være. Men jeg vil ikke tale med ham. Hils ham, at jeg er tilfreds med Alt som han gjør det — jeg giver mit Minde til Alting.

Holgersen.

Ja, overvei det nu nøiere hos dig selv.

Hermione.

Alt, jeg har ikke saa Meget at opgive! Jeg har længe frygtet for, at Frederik var tabt for mig. Hans Kjærlighed besidder jeg vist ikke mere. Hvorfor skulde jeg da binde ham til min Tilværelse, der nu er ham trykkende? Nei, kjære Onkel, sliq ham kun, at han skal ikke bekymre sig om mig. Jeg finder mig godt i det — jeg skal slet ikke tage mig det nær. Men han maa ikke blive vred — tale med ham kan jeg ikke.

(Gaaer ind.)

Holgersen.

Om! Jeg har altid ønsket, at denne Forbindelse, der forekom mig ilde betænkt, maatte hæves; og nu, da det sandsynligviis vil skee, er jeg ikke ret vel tilmode derved.

Agathe.

Hermione kan jo see det lidt an. Maaskee Comtesse'n betænker sig.

Holgersen.

Na Snak! Skjot du dig bare selv, og bland dig allerhelst slet ikke i denne Sag. See heller til, at faae Bordet bragt ind. Veiler jeg ikke, saa kommer derhenne hele Selskabet anstigende. Nu har de nok spist og vil drikke Kaffe i Lysthuset. Lad os gaae ind. De skal ikke troe, at vi ere paatrængende.

Agathe.

Jeg kommer strax. Jeg vil blot see —

Holgersen.

Hvad vil du see?

Agathe.

Somfruen deroppe fortalte, at Comtesse'n har en ny Kjole paa . . .

Holgersen.

Men den skal du just ikke see. Pas du din egen Kjole, den kan trænge dertil.

(Han og Agathe gaae ind. En Pige tager strax efter Bordet o. s. v. bort.)

Anden Scene.

Victorine, Ritmesteren, Frøken Munk og Frederik komme fra en af Havens Gange med endel Herrer og Damer. Foran gaae Tjenere med et elegant Kaffe-Service, som de sætte fra sig paa Bordet foran Lysthuset; under det følgende byde de omkring.

Victorine.

Behager Selskabet at tage Plads — i Lysthuset,

paa Havestolene, hvor De synes bedst. (Til Frederik, der ogsaa vil sætte sig.) Nei, jeg har endnu Slutningen af Deres Fortælling tilgode — om Deres Ophold og Vandring i Pompeji.

Frederik.

Jeg staaer til Comtesens Tjeneste.

Victorine

(til en Tjener).

En Kop til Hr. Nordberg. (Til Frederik.) For ikke at forstyrres, kan vi gaae her nedad.

(Hun og Frederik gaae ned ad en af Havens Gange.)

Frøken Munk

(affides).

Victorine begaaer den ene Laabelighed efter den anden. Det kan jo aldrig gaae godt. Hun maa jo ganske forvirre Hovedet paa den stakkels unge Mand. (Til Ritmesteren, der nærmer sig.) Naa, har De talt med Victorine og gjort hende Deres smukke Tilbud?

Ritmesteren.

Min Sjæl har jeg. Men idag er der intet Ud- komme med hende. Hvad synes De? Nu vil hun heller ikke kjøre. Og jeg var saa vis i min Sag, at jeg strax havde skrevet til Bife i Kjøbenhavn om at sende mig den smukke Jagtvogn ud, jeg har seet paa. Nu faaer jeg den over Halsen.

Frøken Munk.

Saa? — Ja, jeg er virkelig af den Mening, at De maa see til at forsonde hende, og det snart.

Ritmesteren.

Men hvormed, kjære Frøken Munk! Jeg kan dog ikke rive mig Hjertet ud af Livet.

Frøken Munk.

I Deres Sted vilde jeg tilbyde hende, at lade Kjøbet af det store Gods derovre gaae tilbage.

Ritmesteren.

Men Gud bevares, hvor kan jeg det?

Frøken Munk.

Nei, det veed jeg nok. Men De skal besuagtet erklære Dem villig dertil. Kjender jeg Victorine ret, saa vil hun selv modsætte sig, at Kjøbet gaaer tilbage. Hendes Forstand vil sige hende, at det ikke gaaer an; og hun vil ogsaa frygte for, at alle Mennesker ville dable hende derfor.

Ritmesteren.

Ja, det har hun jo stor Marsag til.

Frøken Munk.

Men De vinder altid saa Meget derved, at hun seer Deres gode Villie, Deres Lyft til at søie hende. Siden kan vi nok hitte paa Noget, der sætter hende i godt Humeur igjen. De har jo engang talt om et Ophold i Karlsbad, hvor De var for et Par Aar siden.

Ritmesteren.

Ja, det lader sig høre; det kan et Menneske dog indlade sig paa. Men det store Guds — jeg er min Sjæl bange for, at hun tager mig paa Ordet; og saa maa jeg holde det. En Mand maa staa ved sit Ord.

Frøken Munk.

Vær De uden Frygt. Jeg staaer Dem inde for, at hun ikke tager Dem paa Ordet.

Ritmesteren.

Nu, saa skal jeg prøve derpaa. Victorine har jo en god Forstand. Maaſkee De har Ret. — Men apropos, denne Architect, der har spist hos os til Middag, pleier han at komme meget her i Huset?

Frøken Munk.

Nei, det er første Gang idag, vi har seet ham hos os.

Ritmesteren.

Saa? Og Victorine har ikke kjendt ham tidligere?

Frøken Munk.

Ikke det jeg veed.

Ritmesteren.

Ja, jeg spørger, fordi det synes mig, der er en vis Fortrolighed imellem dem. Den unge Mand maa dog huske paa, at der imellem ham og en Dame som Victorine er en Afstand.

Froken Munk.

Ja, hvorledes Afstand?

Ritmesteren.

Nu ja — Ingen skal sige, at jeg har Fordomme — men alligevel, han er en ung, ubekjendt Mand af borgerlig Herkomst, og hun hører til en af vore første og fornemste Familier her i Landet. Der er dog min Sjæl Forstjæl.

Froken Munk.

Den Forstjæl vil man i vore Tider ikke vide af. En Mand med Hr. Nordbergs Kundskaber og Due- lighed kan blive bekjendt og anseet, og Enhver vil holde det for en Ære at omgaaes ham.

Ritmesteren.

Ja, Gud bevares, det nægter jeg ikke.

Froken Munk.

Men jeg seer, vort Selskab bryder op. Skal vi følge med? De kan da med det Samme søge Vic- torine op, og strax gjøre hende Deres Forslag.

Ritmesteren.

De har Ret, jeg vil ikke spille Tiden.

(Han og Froken Munk begive sig til det øvrige Sel- skab, der forlader Scenen til forskjellige Tider.)

Tredie Scene.

Holgersen (fra Havestuen). Strax efter Frederik.

Holgersen.

Hele Sværmen er trukken bort igjen, men Fre-

berik er vist fulgt med den. — Der kommer han, min Tro! (Til Frederik, der træder ind.) Jeg listede mig ud, da jeg saae, Pladsen var ryddelig, og er nu ret glad ved at træffe dig. — Har du hørt, at der gaaer et Rygte her i Huset —

Frederik.

Et Rygte?

Holgersen.

At Comtesse'n vil bryde med Ritmesteren, og for din Skyld.

Frederik.

Ja, en Herre af Selskabet lod sig temmelig ligefrem forlyde med det Samme. Men det, kan du nok begribe, er løs Tale.

Holgersen.

Saa der er slet ikke Noget om den Sag?

Frederik.

Fra min Side er der intet Skridt gjort, og jeg har vist Intet at bebreide mig. Men sandt er det, at Comtesse'n viser Ritmesteren en afgjort Rigeghådighed, og derimod udmærker mig saaledes, at jeg er nærved at blive forlegen derover. Skal jeg sige min oprigtige Mening, saa troer jeg nok, at hun kunde gaae om med en lignende Beslutning, og at der blot behøves en ringe Impuls fra min Side for at hun kunde gjøre Alvor deraf. Deslige Omslag i Damer-

nes Inclinationer ere jo ikke ualmindelige, især i de høiere Stænder. Men, som sagt, jeg har ingen Anledning givet dertil.

Solgersen.

Ja, det var at forudsee — naar du først kom der i Huset. Smød dig maa han falde igjennem. Men det er dog igrunden en ubehagelig Historie. Man kommer i Folkemunde og rager uflar med en Familie, man hidtil har holdt sig fra.

Frederik.

Ja, hvad er der herved at gjøre!

Solgersen.

Hvortil har du da nu bestemt dig?

Frederik.

Hvor kan du spørge! Troer du, jeg vil vige fra det Løfte, jeg har givet Hermione?

Solgersen.

Nei — men jeg troer næsten, at hun vil træde tilbage af sig selv. Rygtet er ogsaa kommet til hende, Tak see min snakkeshge Søster, og Hermione erklærede nu strax, at hun vilde ikke staae iveien for din Lykke.

Frederik.

Saa? Har hun sagt det? — Tog hun sig ikke denne Efterretning nær?

Solgersen.

Hun fandt sig bedre deri end jeg havde ventet. Efter hvad hun nu fornødig yttrede, vil hun for en Tid tage til Byen — hun har jo en Tante derinde.

Frederik
(noget urolig).

Saa? Hvorfor til Byen — nu, jeg kan tænke mig det. Men troer du ikke, denne Skilsmisse vil falde hende tung?

Solgersen.

Som sagt — men hun er jo ikke god at blive flog paa.

Frederik.

hm — ja, det er jo ikke værdt at tænke paa at stilles. Det er jo slet ikke sagt endnu, at det behøves. Desuden — (tvingende sig.) Ja, for at tale om noget Andet, har jeg lagt de Tegninger ind igjen hos dig, som jeg tog med mig til Comtessen iformiddag?

Solgersen.

Det har du vist ikke; jeg har ikke seet dem.

Frederik.

Ikke? Der er Ingen her, der veed, hvor de ere henne.

Solgersen.

Fanden heller! dine kostbare Tegninger!

Frederik.

De findes nok, men jeg vil dog gaae ind med dig og see efter. — Er Hermione derinde?

Holgersen.

Hun har lukket sig inde i sine Værelser.

Frederik.

Maa! — Hvad jeg vilde sagt — ja, det er sandt, hvad er det for et smukt Barn, jeg har seet deroppe? Hvorfra kjender jeg det?

Holgersen.

Den lille Manon? Du har formodentlig seet hende løbe omkring her i Haven med en stor Hund, som hun leger med.

Frederik.

Med en Hund? (Afsprebt.) Ja, det synes mig netop. — Nu, kom, lad os gaae ind. — Meente du ikke, at Hermione var i Dagligstuen? — Nei, nu husker jeg — ja, lad os saa gaae ind.

(De gaae ind i Huset.)

Fjerde Scene.

Ritmesteren. Frøken Munk.

Ritmesteren.

Men det er jo skandaløst! Og det skulde man taale ustraffet!

Frøken Munk.

Hvis De blot vilde tillade mig et eneste Ord —

Ritmesteren.

Nei, Frøken Munk, det er en Uressag; det tør jeg ikke vige en Fodsbred.

Frøken Munk.

Men det Hele forekommer mig slet ikke saa farligt.

Ritmesteren.

Saa hør da bare — lad mig fortælle Dem! Jeg har jo ikke anet det Ringeste om denne Sag. Jeg troede, den hellige Grav var vel forvaret. Jeg kom just fra Victorine, jeg havde gjort hende de Tilbud, vi talte om, saavel angaaende et Ophold i Karlsbad som angaaende Kjøbet af det store Gods — De forstaaer, qvantsviis; og hun var nu meget bedre at komme tilrette med. Jeg tør parere, at naar jeg nu vil, kan jeg faae hende til at modtage baade Ridehoppen og Kjøretøiet.

Frøken Munk

(affides, spottende).

Ja, det troer jeg nok!

Ritmesteren.

Alt dette fatte mig i det bedste Humeur — for man vil jo gjerne see et saadant ungt Fruentimmer glad og fornøiet. Men saa træffer jeg en Herre af Selskabet, en meget intim Ven af mig, og han siger,

han vil tale med mig under fire Dine. Og saa spørger han mig, om det er sandt, at Victorine og jeg ville hæve vor Forbindelse. Jeg seer paa Mennesket, og troer, han er ikke ret klog. Men nu fortæller han mig, at det er den almindelige Mening herude; at den unge Personnage, denne . . . denne — hvad er det nu han er? — denne Architect lægger an paa min Forlovede, gør sig vigtig hos hende, fort og godt, søger at stikke mig ud. Forestil Dem, hvordan jeg blev tilmode! Gud straffe mig, det var, som om jeg fik en Spand koldt Vand over Hovedet. Hvor kunde jeg tænke mig, at en saadan Karl har den Driftighed!

Frøken Munk.

De kan troe mig, alt dette opl ser sig til et ganske almindeligt Galanteri.

Ritmesteren.

Nei, Frøken Munk, saaledes maa De ikke tale. Her er Spørgsmaalet om en Andens Forlovede. Det maa en  refj r Mand holde sig fra. Han skal staae mig til Regnskab, det forsiktrer jeg Dem. Han skal lære mig at kjende.

Frøken Munk.

Jeg vilde blot ønske, at De ikke vilde overile Dem. De kan derved skade baade Dem selv og Victorine.

Ritmesteren.

Vær De kun ganske rolig. Jeg har en meget god Methode at stille mig ved deslige Affairer.

Femte Scene.

De Forrige. Holgersen. Frederik. Siden Victorine.

Holgersen

(ved Udtrædelsen af Havestuen).

Men det var jo et stort Tab, om disse Tegninger vare bortkomne.

Frederik.

For mig er det uopretteligt; det er flere Aars Arbeide.

Ritmesteren.

Der er han min Sjæl. (Nærmer sig Frederik.) Hr. Nordberg, hvis det er Dem beuilligt, udbeder jeg mig en Samtale.

Frederik.

Med Fornøielse.

Ritmesteren.

Det er Dem ikke imod, at der er en Fremmed tilstede?

Frederik.

Jeg har ikke saa lige Gemmeligheder for denne Herre.

Ritmesteren.

Saa vil jeg sige Dem — og det gør mig ondt, at Omstændighederne tvinge mig til at sige det lige ud: Deres Opsørsel i min Fru Svigermoders Huus stemmer ikke med hvad man kan forlange af en ærefjær Cavalleer.

Frederik.

Saa?

Holgersen
(affides).

Hvad betyder det?

Ritmesteren.

Saa meget mindre som man har modtaget Dem med saa stor Godhed og Overbærenhed, at det vist overgaaer hvad De kunde gjøre Forbring paa.

Frederik.

Maaskee De forklarer Dem nøiere.

Ritmesteren.

Meget gjerne. Det kan ikke være Dem ubekjendt, at jeg allerede en Tid har været forlovet med Comtesse de Seensfeldt.

Frederik.

Det er mig ikke ubekjendt.

Ritmesteren.

Jeg vil da spørge Dem, om De troer, at en Mand, der har Ære i Livet, kan gaae hen og lægge

an paa en saadan Dame, søge at gjøre hende afspenstig fra Pligt og Løfte til hendes retmæssige Trolove. Det er paa min Sjæl som jeg vilde sige: En har kjøbt et Huus, en Gaard, lobligt, med alle Formaliteter; og nu kommer en Anden og vil gjøre Overbud.

Frederik.

Hr. Ritmester, jeg vil for det Første gjøre Dem opmærksom paa, at det er ikke mig, der har søgt den Seensfeldtske Familie. Man har udbedt sig mit Komme, man har inviteret mig; og jeg kunde da nok gjøre Fordring paa at behandles med Høflighed eller Godhed, eller Overbærenhed, eller hvad De ønsker at falde det. Dernæst: turde jeg spørge, hvem er den Herre, der ikke har Værelse i Livet, og der har gjort Comtesse'n „afspenstig“ fra sin Pligt, som De behager at udtrykke Dem —?

Ritmesteren.

Det er saa min Sjæl Dem, min Herre!

Frederik.

Saa? Hvorfra har De denne smukke Efterretning?

Ritmesteren.

Hvorfra jeg har den? De kan spørge hvem De vil af Selskabet. Der er blandt Alle kun een Mening.

Frederik.

Jeg er bange for, at De har ikke forstaaet Bedkommende rigtig. Men tillad, hvis jeg nu havde

undskyldt mig med, at Deres Forlovelse var mig ubekjendt?

Ritmesteren.

Men det kan De ikke undskylde Dem med. Det er Noget, alle Mennesker ere underrettede om.

Frederik.

Men hvoraf skulde jeg vide det? Paa Comtesse'n var det ikke at mærke. Isald Hr. Ritmesteren vil huske sig lidt om, saa maa De nok selv tilstaae, at Comtesse'n idag ikke har søgt Dem, men snarere sket Dem.

Ritmesteren.

Hvordan — hvad siger De —?

(Der kommer Victorine ind og bliver lyttende staaende i Baggrunden.)

Frederik.

Herom er der maaskee bleven talt i Selskabet. At jeg skulde have søgt at fortrænge Dem fra Deres Forlovede, har ikke Een sagt, har ikke Een kunnet sige; og hvert Ord, som De, Hr. Ritmester, i den Anledning har tilladt Dem at yttre, er fra Først til Sidst Usandhed.

Ritmesteren.

Usandhed til mig? Min Herre, De er en Hønsensfødder, en Vindbeutel —

Frederik.

Vogt Deres Lunge, jeg raader Dem det!

Holgersen

(affibes til Frederik).

Frederik, lad denne Strid fare!

Froken Munk

(affibes til Ritmesteren).

De har lovet mig, De vil ikke overile Dem.

Victorine

(træder imellem Ritmesteren og Frederik).

Om hvem taler de Herrer? Er det mig, der har den Ære at være Gjenstand for en Samtale i saa udvalgt Selskab?

Ritmesteren.

Ja, det maa De nok spørge om — det er en Dumbdriftighed uden Mæge. Denne Herre vover at paaftaae, at vore Fremmede idag have beskyldt Dem for at ville træde tilbage fra Deres Løfte til mig; han bilder sig ind, det er ham, De har kastet Deres Dine paa.

Frederik.

Hr. Ritmester, jeg ubbeder mig, at De holder Dem til Sandheden. Jeg har ikke ladet et Ord falde om hvad jeg bilder mig ind eller ikke.

Ritmesteren.

Da er det min Sjæl dog Deres Mening. Hvorfor skulde De ellers komme med Deres impertinente Paastande om Comtesseu?

Frederik.

Gengang for alle, dersom det ellers er muligt at tale saaledes til Dem, at De kan forstaae det —

Ritmesteren.

Vil De fornærme mig, Herre? Jeg spørger Dem, vil De fornærme mig?

Victorine.

Men er det mig ikke tilladt at faae et Ord indført? Man skulde dog troe, at denne Strid angif især mig.

Ritmesteren.

Ja, tael De, Victorine! De er den nærmeste dertil.

Victorine.

Om vore Fremmede eller Hr. Nordberg antager, at jeg vil træde tilbage fra mit Løfte, kan være mig ganske ligegyldigt. Ufsaldet skal vise, at der hverken har været Tanke eller Tale derom.

Ritmesteren.

Der kan De høre, min Herre!

Victorine.

Dg allerminst kunde det falde mig ind, at ville staae i et andet Forhold til Hr. Nordberg, end et almindeligt Høfligheds. Thi det er jo ingen Hemmelighed, at Hr. Nordberg selv er forlovet, og altsaa ligesaa godt som jeg bundet ved sit Ord. Jeg skulde da troe, at denne Uenighed, som ganske unyttig, maa falde bort af sig selv. (Til Ritmesteren.) Jeg udbejder mig Deres Arm. (Bil bortfjerne sig.)

Frederik.

Tillad . . . blot et Dieblif! — Comtesfen har jeg ikke et Ord at sige til. De maa ganske rigtig selv allerbedst vide, om det omtalte Rygte har havt Grund eller ikke. Men af Dem, Hr. Ritmester, der har tilladt Dem personlige Fornærmelser, venter jeg den Skyldbestjørelse, De som Mand af Værd skulder mig.

Ritmesteren.

Jeg er til Deres Tjeneste, hvor og naar De ønsker det. (Han og Comtesfen gaae.)

Solgersen
(betyrret).

Frederik, hvad tænker du paa!

Frederik.

Der var ingen anden Udvei. Han skal endnu idag staae mig til Ansvar. (Gaaer.)

Froken Munk.

See endelig til, De kan tale ham tilrette. Jeg
skal gjøre Mit hos Ritmesteren.

Solgersen.

Jeg frygter for, der er Intet at gjøre ved den
Sag. (De gaae hver til sin Side.)

Fjerde Act.

(Sævepartiet fra de forrige Acter.)

Første Scene.

Victorine og Frøken Munk komme ind.

Victorine.

Er du nu færdig?

Frøken Munk.

Ja.

Victorine.

Saa vil jeg med faa Ord svare dig, at jeg Intet har at bebreide mig. Jeg kan ikke gjøre for, hvad saadan en ung Herre sætter sig i Hovedet, og hvad Andres Bagtalelse falder paa at opdigte. Striden mellem ham og Arnstedt er ubehagelig. Men jeg maa holde mig derfra; det er en Sag, der ikke vedkommer mig.

Frøken Munk.

Kan du med god Samvittighed paastaae, at den ikke vedkommer dig? Har du ikke selv ved din Ad-

færd idag givet Anledning til den Mening, at du vilde bryde med Arnstedt?

Victorine.

Aldeles ikke. Mellem Forlovede kan der snart komme en Kurre paa Traaden. Men det berettiger hverken Nordberg eller Nogen til at udbrede et saa nærgaaende Rygte. Men maatte jeg desuden spørge, hvad jeg skulde gjøre ved denne Sag?

Froken Munk.

Det er Arnstedt, der har brugt fornærmelige Udtryk mod Nordberg, saadanne Udtryk, som jo ingen Herre tør lade gaae uændsede hen. Kan du nu paa en god Maade forestille ham, at han i dette Punkt har Uret, og bevæge ham til en Erklæring, f. Ex. at disse Ord undslap ham i Hidstighed, saa troer jeg, at denne ulykkelige Duel endnu kunde forebygges.

Victorine.

Ja, det har du rigtignok Ret i. Men troer du, at Arnstedt, der er udfordret, vil gjøre det første Skridt, eller at han som Militair kan gjøre det? Og det skulde jeg foreslaae ham? Nei, den Commission maa du rigtig forstaae mig for.

Froken Munk.

Victorine, du har Forstand nok til at indsee, hvordan Sagerne staae. Du har brugt Nordberg som

et beqvemt Redskab til at give din Brede paa Arnstedt Lust; og nu tager du ikke i Betænkning at offre ham. Du veed bedre, at han er meget for god til at kunne taale en ærefrænkende Behandling. Arnstedt, der er godmodig af Natur, behøver kun et Ord af din Mund for at overbevises om det Samme.

Victorine.

Jeg har allerede sagt dig det: efter den Bending, Sagen har taget, kan jeg mindst af Alle blande mig deri. Det er mit sidste Ord. (Gaar.)

Frøken Munk

(ene).

Ja, jeg ventede mig ikke Andet. Halvveis er jeg bange for, at hendes Forsængelighed føler sig smigret ved en Duel, der finder Sted for hendes Skyld. (Manon kommer ind.)

Anden Scene.

Frøken Munk. Manon.

Manon.

Lante Mathilde, jeg veed slet ikke, hvad jeg skal foretage mig i Eftermiddag.

Frøken Munk.

Har du Intet at læse over paa?

Manon.

Jeg er færdig — med Altsammen. Men skal der ikke fjøres i Skoven idag?

Froken Munk.

Nei, min Pige, der er kommet Noget iveien. Arnsted kan ikke.

Manon.

Ja, han og alle de Andre har saa travlt idag. Veed du hvad han har gjort? Jeg er saa bedrøvet derover.

Froken Munk

(forundret).

Hvad har han gjort?

Manon.

Han har bundet Cartouche i Stalden, fordi han altid løber efter ham. Og idag, siger han, skal han esteds hen, hvor Cartouche ikke kan følge med.

Froken Munk.

Nu, saa gør han jo rigtigt i at binde ham.

Manon.

Det veed jeg nok. Men det seer saa ynkeligt ud, og Cartouche vil saa gjerne være løs. Jeg kan slet ikke taale at see paa ham. Han længes saa meget efter Arnstedt. Veed du hvad, Tante, jeg er næsten bange for, at Cartouche holder mere af ham end af mig.

Frøken Munk.

Ja, idag maa du finde dig i, at din Hund er bunden. Du kan saa længe løbe om i Haven, eller gaae op til Jomfruen.

Manon.

Ja, det kan jeg. Men — tør jeg ikke engang imellem gaae ned til Cartouche?

Frøken Munk.

Det maa du nok.

Manon.

Tak, Tante. Det trøster ham altid lidt, naar jeg er hos ham.

(Gaaer.)

Frøken Munk.

Hvis denne Duel endelig skal finde Steb, saa vilde jeg ønske, at Hermione kunde forblive ubidende derom, indtil den var overstaet. Men det er vel ikke at tænke paa i det Huus.

Tredie Scene.

Frøken Munk. Holgersen.

Holgersen

(fra en af Havens Gange).

Jeg har søgt Dem, Frøken Munk; De kan vel begribe, hvorfor. Bringer De os nogen Trøst?

Froken Munk.

Nei, desværre.

Holgersen.

Om! Ikke?

Froken Munk.

Og De troer ikke, at Hr. Nordberg kunde overtales til at indlede en Forsoning?

Holgersen.

Det kan han ikke. Han er bleven for drøit fornærmet. I hans Sted havde jeg heller ikke handlet anderledes. Han har nu skrevet til Ritmesteren og fastsat Stedet og Tiden. Om en lille halv Time gaaer det for sig — paa Pistoler — ikke langt herfra, paa et affides Sted i Haven, der vender ud mod Stranden.

Froken Munk.

Hvilket Ansvar, at handle saaledes med sit og Andres Liv, og det for et Par ubesindige Ord!

Holgersen.

Det er ikke for disse Ord's Skyld, det er for den Ringeagt, der hester ved en Mand, naar han taaler dem. Vi maae Alle høre os for Andres Mening om os.

Froken Munk.

Ja, vi Fruentimmer have ondt ved at sætte os ind i det. Men den stakkels Hermione, hvorledes har hun det? Er hun allerede underrettet —?

Holgersen.

Det troer jeg ikke. Hun forlod sine Bærelser for en Times Tid siden, men hvor hun gik hen, veed jeg ikke. Der kommer min Søster; maaskee hun veed . . .

Fjerde Scene.

De Forrige. Agathe, der kommer fra en af Havens Gange.

Holgersen.

Har du ikke seet Hermione?

Agathe.

Jeg kommer just nu fra hende. Jeg var gaaet ned til det gamle, runde Lysthuus og saae hen til Baggaarden. De skulde til at trække en ny Vogn ind. Det er Ritmesterens Vogn. Den har han kjøbt. Saa kom Hermione og satte sig ind i Lysthuset, men hun kunde ikke see mig. Hun havde taget Frederiks Breve med sig, og dem læste hun i — jo, det var Frederiks Breve, for andre har hun ikke.

Holgersen
(utaalmodig).

Naa, hvad saa Mere?

Agathe.

Ja, dem læste hun i — og saa græd hun — det pleier hun ikke, for hun er ikke saa blødhjertet. Og saa sa'e hun — det hørte jeg, for hun talte høit med sig selv, det gjør hun undertiden — hun sa'e, hun vilde tage Livet af sig, for Frederiks Skyld.

Solgersen.

Tage Livet af sig? Hvad er det for Snak du kommer med!

Froken Munk.

Det er da vel ikke muligt!

Agathe.

Jo, det sa'e hun. Jeg syntes, hun talte om at tage Gift ind.

Solgersen.

Gift? Staae nu ikke der og fortæl os Noget, som hverken er støien eller fløien.

Agathe.

Ja, maaskee hun vil kaste sig i Brønden. Det har saa Mange gjort. Der var en Lørvebonde, der kom hjemme, hans Kjæreste kastede sig i en Brønd, og hun kom aldrig levende op. Men Brønden her er jo ikke saa dyb.

Solgersen.

Præk! Ristepæk! Der er ikke et Ord sandt i hvad du fortæller. Tage Livet af sig! Det gjør man ikke saa let.

Froken Munk.

Men man kan dog ikke vide —

Solgersen

(i urolig Bevægelse).

Sm! Sm! (Til Agathe.) Gif du da ikke ind til hende og talte hende tilrette?

Agathe.

Jeg vilde just til det — men saa kom de med
Vognen . . .

Solgersen.

Na, Gud hjælpe os! (Til Froken Munk.) Ja, hendes
Beretning kan man ikke stole paa. Hvilken Galsskab,
om det var sandt! (Affides.) For Frederiks Skyld —
maaskee har jeg selv givet Anledning dertil, da jeg
før talte med hende! (Svit.) Vi maae gaae, vi maae
søge hende op. (Til Agathe.) Siig os da bare, om
hun endnu er i Lysthuset?

Agathe.

Jo, det er hun nok — for hvor skulde hun ellers
være . . .

Solgersen.

Men saa du da ikke, om hun gif derfra?

Agathe.

Jo, det er sandt, hun gif derfra — for da jeg
kom derind, saa var der Ingen.

Solgersen.

Om — man kan springe i Flint over hende!
(Til Agathe.) Giv os dog engang et fornuftigt Svar,
og husk paa, at det gjælder et Mennekses Liv. Er
hun der endnu, eller er hun der ikke?

Agathe

(grædende).

Jeg har jo sagt dig — men du er saa urimelig . . .

Holgersen.

Ja, lad os gaae, Frøken Munk, og see til at søge hende op. Man kan blive forstyrret over de Mennesker!

(Han og Frøken Munk gaae bort gennem Haven.
Agathe følger bag efter dem.)

Femte Scene.

(Bærelset hos Holgersen.)

Døren til Haven er lukket.

Hermione træder ind fra Havedøren.

Min Hoved er tungt. Jeg har ikke haft godt af at gennemlæse disse Breve. Bedre, om jeg havde sendt dem ulæste tilbage til Frederik. De første Breve — hvor fjærlige, hvor beruste, hvor længselfulde! Og efter saa Mars Forløb, alt som han selv udviklede sig og modnedes — af, det synes som om hine Følelser med det Samme falmede og afløstes af andre, af nye Indtryk, der ikke havde Plads for de ældre.

Der er saa lidt Trost i den menneskelige Natur. Vore fjæreste Tanker skifte eller vise sig uholdbare. Om ogsaa jeg kunde saaledes skifte? Om Alt, hvad jeg her har elsket og været tro, med Marene kunde falme hen for mig? Var det da ikke bedre at

forlade Livet inden det steete, for at jeg ikke skal ankomme hisset forarmet og forladt, med Intet, jeg fører med mig, med ingen Grindring, intet Haab, med Intet, jeg attraaer og søger!

Selv mord er Synd — det har jeg hørt fra min Barndom af. Det er en Forshyndelse mod de guddommelige Love, og det vil straffes, naar der i hiint ubekjendte Land holdes Dom over os. Dom? Hvad skal da dømmes? hvad straffes? Dette Legem, der her kan lide og pines, men der opløses og bliver til et Intet før det kommer i Graven? Skal Angst og Skræk være min Straf? Kan da min Aand ængstes, naar den er fri for dette Legem, der er alle Ængstelsers Bugge?

Naar jeg tager Tollen af denne lille Flaske, da dræber mig Dunsten af den stærke Gift, blot naar jeg indaander den — øieblikkelig! Saa let og hurtig er Overgangen til hiin hemmelighedsfulde Tilværelse! I dette lille Rum, af disse tynde Glasvægge indesluttet de mægtige Aander, der med eet Slag standse Legemets guddommelige Livskraft, rykke alle Drev og Hjul fra hverandre, og flygte afsted med Sjælen. Hvorhen? Ja, det erfarer jeg da! Allerede for at faae denne Gaade løst var det værdt . . . Hvorfor tøver jeg da? Hvor snart er ikke denne Toll taget af! Hvorfor skjælver jeg, og er bængstet, og

mit Mandedræt standser. Er det Synden, der knuger mig? Er det formasteligt hvad jeg har fore?

I hemmelige, usynlige Magter, der raade over Liv og Død, over Tid og Ewigheid, forskyder mig ikke, fordi jeg kommer, uden at være kaldet! Lader mig komme, mens min Sjæl endnu er fuld af Ebers himmelske Herlighed, inden den er udmattet af denne Verdens Nød, inden den har mistet hvad der var dens Helligdom. Her er mit Værk endt, her har jeg Intet mere at gjøre. Lader mig da imod, og lader mig fuldendes i en bedre, stillere Verden!

Sjette Scene.

Hermione. Frøken Munk.

Frøken Munk
(endnu i Indgangen).

Hermione!

Hermione.

Kjære Frøken Munk!

Frøken Munk
(der er ilet hen til hende).

Det er dog vel ikke sandt hvad man har sagt mig? De vil forsynde Dem mod Dem selv, mod Deres skønne Ungdom, og bedrøve Deres Slægt og Venner — nei, det kan De ikke ville! De kan ikke opgive Deres Tillid til Forsynet.

Hermione.

Ah, kjæreste Veninde!

Frøken Munk.

Hvad holder De der i Haanden? Giv mig denne Flacon — De har engang viist mig den, De har fortalt mig om dens skrækkelige Virkninger . . . (Tager den fra hende.) Det er forfærdeligt! Saavidt skulde det komme!

Hermione.

Mit Hoved! Alting værker derinde!

Frøken Munk.

Der nærmer sig Nogen — gaae ind i Deres Bærelser og søg at komme til Ro — læg Dem ned og hvil Dem, tjen mig deri! Gjør det, kjære Hermione! Jeg skal snart komme ind til Dem. (Fører hende ind i hendes Bærelser.) Det er Frederik, der kommer. I dette Dieblif skal hun dog ikke see ham.

Syvende Scene.

Frøken Munk. Frederik.

Frederik

(træder hurtig ind, men standser ved at see Frøken Munk).

Ah, Frøken Munk — vi har den Ære — De har vel ikke seet min Onkel herne?

Frøken Munk.

Jeg troer vist, han kommer ret snart. Vi stilletes ad i Haven.

Frederik.

Saa vil jeg vente paa ham. (Efter et lille Ophold.)
 Det smerter mig meget, at det venlige Forhold, hvori vi stod til Deres Familie, saa uventet er blevet forstyrret, og uden at endnu Nogen kan vide det endelige Resultat. Men jeg haaber, at jeg i det mindste i Deres Dine tør ansee mig for retfærdiggjort.

Froken Munk.

Bisfelig. Dog vilde jeg ønske, at De fra første Færd havde taget lidt Hensyn til Ritmesterens Maade at være paa. Et hastigt Ord, der let kan undslippe En, regner han selv ikke saa høit, og vilde uden Tvivl have taget det tilbage.

Frederik

(ryster paa Hovedet).

Froken Munk.

Ja, dette skal aldeles ikke være sagt som en Bebreidelse. Men det vilde være godt for alle Parter, om en fredelig Udsoning var mulig — især for een Person's Skyld.

Frederik.

En Person? Hvem mener Frøkenen?

Froken Munk.

Hermione.

Frederik.

Veed hun det allerede?

Froken Munk.

Jeg troer det ikke; og det var vist ønskeligt, om det for det Første blev holdt skjult for hende. Hun har desforuden — men det veed De formodentlig — lidt meget i denne Tid.

Frederik

(efter et Ophold).

Froken Munk, De er Hermiones Veninde, De besidder hendes Fortrolighed — det skulde gjøre mig ondt, om De bedømte mig falsk. Det kan være, at jeg ikke altid har behandlet hende rigtigt, skøndt jeg veed intet Punkt, hvor jeg kunde have handlet anderledes. Dette Liv griber med saa mange, saa forskjellige Interesser; og det kan saaledes let skee, at en enkelt Interesse, der engang var os dyrebar, kan komme til at staae i Skygge. Det er vist, at jeg ikke for noget Fruentimmer har næret de Følelser som for Hermione. Men da jeg efter fire Aars Traværelse kom hjem fra min Reise, med forandrede Ansættelser i saa mange Retninger, da fandt jeg hende —

Froken Munk.

Uforandret? Og det kan De undres over? eller det kan De ønske anderledes? Vi Fruentimmer ere ikke bestemte til at gennemgaae saa store Criser som Herrerne. Vi udvikle os tidligt, og staae i en meget ung Alder ind i den Retning, hvorfra vi siden ikke

lettelig afvige. Deres Onkel, veed jeg, har flaget over, at Hermione sybselsætter sig altfor meget med at tegne og male, uden at bekymre sig om Husets Bestyrelse. Ganste billig er denne Dabel ikke. Jeg vil ikke tale om, at hendes Stilling og Formue ere saaledes, at hun godt kan overlade de huuslige Syssler til Andre. Men er hun ikke fra Barndommen af tilholdt til at udøve Kunsten? Og har ikke maaskee De, Hr. Nordberg, hidraget meest til at nære denne Tilbøielighed hos hende?

Frederik.

Det kan vel være. Men mine egne Bemærkninger ere ogsaa nærmest gaaede ud paa, at Hermione med for stor Gensidighed og ligesom med Flid affaar sig fra al Berøring med Omverdenen. Dette kan dog ikke være godt. Hvad hendes Tegnen og Malen angaaer, da har jeg kun yttret den Frygt, at hun drev dette Liebhabereri for vidt, eftersom det dog sandsynligviis ikke vilde føre til Noget. Damerne's Dilettantisme maa man en lille Smule opponere imod.

Froken Munk.

Men er det en saa afgjort Sag, at den hos Hermione ikke vil føre til Noget? Om jeg nu kunde overtyde Dem om det Modsatte?

Frederik.

Jeg veed ikke hvad De sigter til.

Frøken Munk.

Ja, jeg har vel egentlig ikke Ret til at røbe en Hemmelighed, der er betroet mig. Men i dette Tilfælde vil jeg dog ansee det for velgjort. Erindrer De et Maleri, der blev indleveret til den paatænkte, store Udstilling, og der forestillede den blinde Belifar med et Barn, en Hund og nogle Omstaaende?

Frederik.

Det husker jeg meget godt og har ofte omtalt det. Det var fortræffelig malt, og af en ualmindelig dyb og poetisk Composition. Men dette Maleri kan dog ikke . . .

Frøken Munk.

Jo, Hr. Nordberg, Hermione har virkelig malt det, og det undrer mig, at De ikke har kunnet gjenkjennde den lille Manon i BARNET, der staaer ved Siden af Hunden.

Frederik.

Manon — javist er det Manon! Men er dette Maleri virkelig af Hermione? Det er jo isandhed mærkværdigt. Saa har hun jo allerede naaet et Maal, der fortjener den største Paaskjønnelse. — Men hvorfor har hun arbeidet saa hemmeligt derpaa, hvorfor ikke betroet mig det, og hvorfor nu tilsidst taget det tilbage fra Udstillingen?

Frøken Munk.

Ja, Hr. Nordberg, heri ligger netop det Smer-

telige for den stakkels Hermione. Under Deres Fraværelse bildte hun sig ind, at jo mere hun uddannede sig for denne skønne Kunst, des snarere vilde hun bore op til Dem; og med dette Maleri, der blev indleveret kort før Deres Ankomst hertil, tænkte hun at stifte Dem en behagelig Overraskelse. Hver af hendes Tanker har været hos Dem, mens hun malte det, og enhver Vanskelighed fik hun Mod til at overvinde ved Haabet om Deres Bifald. Men — tilgiv, at jeg siger Dem det — De har nok fra Begyndelsen ladet Dem altfor skaanseløst mærke med, at De ikke yndede hendes Skolen med en Kunst, der jo rigtignok maa finde sig i megen Dilettantisme. Hun har snart maattet erkjende, at det var ikke paa den Maade hun kunde forsikre sig Deres Kjærlighed; at hendes Ungdoms=Ben nu misbilligede en Stræben, han selv havde ført hende ind paa. Vil De saa undres over, at hun er geraadet i Splid med sig selv, og nu mindre end før har følt sig stiftet til at leve for Verden? at hun tabte Støttepunktet for sit Liv, mistvivlede om sit Kald, og i denne Stemning baade tog sit Arbeid tilbage fra Udstillingen og lod det blive en Hemmelighed for Dem som for Andre, at hun havde udført det —?

Frederik.

Jeg fatter det — og jeg er næsten bange for, at jeg har gjort Hermione stor Uret.

Frøken Munk.

Hun er vistnok af et eget Naturel, og uden en fjærlig Overbærenhed, uden en dyb Erkjendelse af hendes ualmindelige Egenskaber, vil De altid finde nok at udsætte paa hende. Men denne Erkjendelse tør jeg vel vente af en saa erfaren og forstandig Mand som Dem. Kan det tillades mig at give Dem et Raad, da — tag hende snarest muligt bort fra hendes nuværende Omgivelser, der deels ere for indskrænkede, deels virke forstyrrende og forvirrende ind paa hendes Sindstemning. Men De maa ikke vente nogen pludselig Forandring, der ligesaa lidt er at vente af hende, som af nogen anden god og selvstændig Natur.

Frederik.

Har jeg da virkelig miskjendt hende? Har jeg — ja, det er ikke usandsynligt — har jeg ved min Hjemkomst været saa slyskelsat med mig selv, at jeg ikke har havt det rette Die for min Ungdoms Lege-søster? I alle Tilfælde, Frøken Munk, jeg takker Dem for, at De har gjort mig opmærksom paa den Wei, jeg bør tage. Der er Ingen, der kan vide sig sikker for at rives hen af vildfarende Illusioner, og jeg har heller ikke været fri derfor. Men jeg har allerede betalt mine Lærepenge og tør maaskee nu anfæ mig for helbredet.

Froken Munk

(affedes).

Ja, Victorine forstaaer den Kunst, at helbrede
Folk for deres Illusioner.

Ottende Scene.

De Iorrigre. Holgersen.

Holgersen

(til Froken Munk).

Jeg kan ikke opdage et Spor af hende.

Froken Munk.

Hun er her, som jeg strax formodede. Hun er
nylig gaaet ind i sine Værelser.

Holgersen.

Og De har talt med hende?

Froken Munk.

Ja — og jeg troer at kunne berolige Dem.

Holgersen.

Tænkte jeg det ikke nok! Det var Naas og dum
Snak min Søster kom med.

Froken Munk.

Nei, desværre, det var det neppe.

Holgersen.

Ikke? Hm, hm!

Frederik.

Men hvad taler De om?

Holgersen.

Det er Galsskab — men af Hermione kunde man jo nok vente sig det.

Frederik.

Forklar blot —

Holgersen.

Det er hverken Meer eller Mindre, end at hun gaaer om med den Tanke, at berøve sig selv Livet.

Frederik (forsædet).

Hermione! — Men hvad har bragt hende paa denne ulykkelige Beslutning?

Holgersen.

Ja, sandt at sige, troer jeg, det er for din Skyld.

Frederik.

For min Skyld! Jeg Elendige! — Jeg vil strax tale med hende.

(Gler ind i Hermiones Bærelser.)

Holgersen

(rytter paa Hovedet).

Ja, hvad skal alt dette føre til!

Froken Munk.

Jeg haaber til Gud, at det vil føre til noget Godt. Det har netop været mit Ønske, at Deres Neveu vilde udsone sig med hende, inden han gjør det alvorlige Skridt, der forestaaer.

Holgersen.

Ja, denne forbistrede Duel! Frederik er ligesaa

lidt at bevæge som Ritmesteren. Om et Dvarteer er maastee en af dem ikke mere blandt de Levendes Tal, og Gud veed, hvem. Frederik skyder hyperligt; han har været øvet deri fra sine Drengenaar. Men Ritmesteren skal jo ogsaa skyde godt.

Froken Munk.

Udfaldet staaer i Guds Haand. Vi maae have Tillid og haabe det Bedste. Men undskyld nu, at jeg forlader Dem. Det var egentligt min Hensigt, at gaae ind til Hermione; men det var Synd at forstyrre hende. Der kan Ingen bedre trøste og berolige hende end Den, der nu er hos hende. (Sdet hun vil gaae.) Det er sandt, Hr. Nordbergs Tegninger, som vi have savnet, ere omstøder fundne.

Solgersen.

Ere de fundne? Det var jo prægtigt!

Froken Munk.

Men desværre har et Par af dem lidt meget, og ere blevne slemt forkrøllede. Victorine har ladet dem ligge paa en Bænk i Haven, og nu har formodentlig En siddet paa dem. Vi maae see til hvad der er at gjøre derved. (Gaaer.)

Solgersen (ene).

Glemte de kostbare Tegninger i Haven, og siddet paa dem? Nei, denne fine Dame havde ikke påsset for Frederik. Hermione — det maa man lade hende

— hun har en anden Respect for deilige Ting. Hun havde passet paa dem som paa en Helligdom. Hm! Hm! Gid vi aldrig var kommet i Kast med disse Mennesker! (Gaaer.

Tiende Scene.

En Udkant af Haven, med enkelte, enestaaende Træer og Udsigt til Søen. Ritmesteren og en Tjener, der bærer en Kasse med Pistoler, komme ind fra venstre Side.

Ritmesteren
(peger ud tilhøire).

Er det ikke derhenne vi skal mødes?

Tjeneren.

Jo, Hr. Ritmester — ved Poppel-Alleen.

Ritmesteren.

Saa vent lidt, inden vi gaae videre. Hvis der skalde arrivere mig Noget — man kan jo ikke vide, man er kun et Menneske — det kan ramme den Ene lige saa godt som den Anden — altsaa, naar du seer, at det er ude med mig, saa leverer du dette Brev til Comtesse. (Giver ham et Brev.)

Tjeneren.

Det skal jeg, Hr. Ritmester.

Ritmesteren (affides).

Victorine skal dog see, at jeg har sørget for hende, selv om vi ikke ere viede sammen endnu. Det

Gods derovre, jeg har kjøbt, skal hun beholde; saa kan hun sælge det eller boe derovre, ligesom hun selv vil. (Høtt.) Har du nu forstaaet mig? Ja, gaae ikke hen og gjør mig Dumheder. Først efter Duellen, og naar man siger dig, det er forbi med mig, leverer du Comtesseu dette Brev. Man skal dog min Sjæl ikke forfrække Fruentimmeret uden Nød. — Naa, har du saa Alting i Orden med Piffolerne? Har du seet dem godt efter?

Tjeneren.

Jo, det kan Hr. Ritmesteren stole paa.

Ritmesteren.

Den unge Nordberg bringer jo sine egne med?

Tjeneren.

Jo, det sa'e hans Opvarter.

Ritmesteren.

Han skal flyde godt, siger man.

Tjeneren.

Ja, han skal træffe paa et Haar.

Ritmesteren.

Saa? — Nu, i alle Tilfælde har jeg det første Skud. Det er en rask Karl, det maa man indrømme, og det skulde gjøre mig ondt, om han kom Noget til. Men det maa nu gaae som det kan. — Kom nu.

(De gaae ud tilhøire.)

Tiende Scene.

Holgersen, siden Frøken Munk, tilsidst Hermione, alle fra venstre Side.

Holgersen.

Det var Ritmesteren — han er paa Pletten; og Frederik, kjender jeg ham ellers ret, vil heller ikke lade vente paa sig. — Hm! det er en styg Historie! Man kan dog ikke vide, hvad Udfaldet bliver. Om nu en af dem faldt — om Frederik! Ja, saa kan de gjerne faste Jord over mig med — saa er det forbi med min sidste Glæde her i Verden.

(Frøken Munk træder ind.)

Frøken Munk! De her!

Frøken Munk.

Jeg har ingen No havt paa mig. Jeg saae Ritmesteren gaae bort med sin Tjener, og kunde nok tænke mig, hvor han gif hen. Gaaer det an, at jeg opholder mig her?

Holgersen.

Det gaaer godt an, og længe faaer De nok ikke at vente. Frederik kommer vist strax. Jeg tænker, han gaaer ind den anden Wei, for at undgaae Opmærksomhed.

Frøken Munk.

Bliver De da ogsaa her?

Holgersen.

Nei, jeg maa være tilstede derhenne — saa tungt det ogsaa falder mig. Der er ingen Secundanter. Naar jeg ikke af egen Tilskyndelse havde givet Distriktslægen et Bink, saa havde der ikke engang været en Læge ved Haanden. — Men hvem kommer der?

Froken Munk.

Min Gud! det er Hermione!

(Hermione kommer hastig ind.)

Hermione.

Froken Munk! kjære Onkel! Det er dog vel ikke sandt . . . For Himlens Skyld, sig mig, vil Frederik duellere?

Holgersen.

Na vist ikke! Hvem har bildt dig det ind?

Hermione.

Agathe har sagt det — og at det skulde være her i Nærheden . . .

Holgersen (affides).

Min Søster — jeg tænkte det nok! — og som jeg har præket for hende!

Hermione.

Men svar mig, er det ikke sandt? (Til Froken Munk.)
Lael De!

Froken Munk.

Hvad kan det nytte, at skjule det længer? — Det er sandt, min kjære Veninde!

Hermione.

Frederik . . . han vil sætte sit Liv i Love, et Liv, som har en saa lys Fremtid! Har da Ingen søgt at faae ham derfra?

Solgersen.

Det gif ikke an, min Pige — han har handlet rigtigt.

Hermione.

Åh, min Gud! kan et saadant Skridt være rigtigt!

Solgersen.

Vær blot ikke saa modfalden! Faren er vel ikke saa stor . . . det pleier sjældent at gaae paa Livet. Et lille Streiffud dør man ikke af. — Men vil du nu lyde mit Raad, saa gaae op igjen. Frøken Munk er nok saa god at ledsage dig. Det duer ikke for Fruentimmer, at være tilstede ved en saadan Leilighed.

Hermione (bestemt).

Nei, Onkel, jeg bliver her — indtil det er forbi.

Solgersen (affides).

Ja, at faae hende fra det, er nok ikke at tænke paa. (Gaar til Frøken Munk.) Saa haaber jeg, at De bliver hos Hermione. Jeg skal bringe Dem Underretning saa snart jeg kan. (Gaaer tilhøire.)

Hermione.

Men hvad har funnet give Anledning til denne Duel? Frederik stod jo i det bedste Forhold til Deres

Familie; han har uden Tvivl befundet sig vel hos Dem — og nu! (Løvende.) Har maaskee Comtesse'n nogen Deel veri?

Frøken Munk.

Hun var den fjernere Foranledning. Et taasjet Rygte, der havde udbredt sig, bragte de to Mænd i Ordstrid. Ritmesteren er hidsig og veier ikke altid hvad han siger. Men selve Striden kunde været bilagt med to Ord.

Hermione.

Åh, jeg kunde mærke paa Frederik, at der var Noget, han dulgte, men jeg var saa glad, at jeg ikke agtede derpaa. Han var hos mig — i saa, lykkelige Dieblif. O, kjæreste Frøken Munk, han var igjen som i gamle Dage, kjærlig, begejstret, saa god, saa overbærende!

Frøken Munk.

I Sandhed? Saa tag mod min Lykønsning. Med denne Forsoning er et af mine bedste Duffer gaaet i Opfyldelse.

(Et Skud falder. Begge fare sammen.)

Hermione.

Et Skud! Kom det derhenne fra?

Frøken Munk.

Fat Dem — ja, det kom derhenne fra — men

vi maae give Tid. Deres Onkel har jo lovet at komme og give os Underretning.

Hermione.

Give Tid — hvem kan give Tid! Hjertet banker paa mig som det vilde springe.

Froken Munk.

Men var det dog ikke bedst, vi gif op igjen?

Hermione.

Nei, nei, jeg maa blive . . . Lad os lytte . . .

Froken Munk

(affbes).

Her maa man haabe, at Himlen har Barmhjer-
tighed med Menneskernes Daarligheder.

Hermione.

Hørte De Intet? Jeg er saa forvirret . . .

Froken Munk.

Nei, endnu ikke. Men, kjæreste, lad os dog
hellere gaae . . .

(Der stybes paany.)

Hermione.

Igien!

Froken Munk.

Denne gang var det Hr. Nordberg, der skjød. Det første Skud har altsaa ikke truffet ham.

Hermione.

Troer De? Troer De virkelig?

Frøken Munk.

Ja, jeg veed, Arnstedt havde det første Skud.
Berolige Dem da — hav Lillid til Forsynet. Det
er Alt hvad der staaer i vor Magt.

Hermione.

Skal der da skydes mere?

Frøken Munk.

Jeg veed ikke — men jeg vil ikke haabe det.

Hermione.

Der er et Sted nær herved, hvorfra man kan
oversee hele Bladsen. Lad os gaae derhen.

Frøken Munk.

Nei, nei, det tør jeg ikke raade Dem.

Hermione.

Men denne forfærdelige Uvisshed!

Frøken Munk.

Alligevel — hav Taalmodighed!

Elleve Scene.

Hermione. Frøken Munk. Manon. Strax derpaa Holgersen.

Manon

(kommer løbende fra høire Side, græbende og vribende sine Hænder).

Tante Mathilde! har du hørt det? De har dræbt
ham! Er det ikke skrækkeligt!

Froken Munk
(ængstelig).

Hvem har de dræbt?

Manon (som før).

De har skudt ham — han er død!

Hermione.

Men tael dog, Manon! hvem er død?

(Holgersen kommer ind, fra Høire.)

Manon

(løber hen til Holgersen).

Er han virkelig død? Kan han slet ikke leve?

Maa jeg ikke nok see ham endnu engang?

Holgersen.

Ja, gaae kun, mit Barn!

(Manon gaaer.)

Froken Munk.

Tael, Hr. Holgersen, er virkelig Noget af dem
falden?

Holgersen.

Nei, Himlen være lobet! Alt er forbi, og de
ere begge uskadede.

Hermione.

Han er frelst! Frederik er frelst! O, jeg maa
hen til ham!

(Gler ud.)

Froken Munk.

Men hvad meente da Manon?

Solgersen.

Det stakkels Barn! Ja, nu skal De høre. Ritmesteren skjød først, og det lod til, han havde det alvorligt isinde. Kuglen gik tæt forbi Frederiks Hoved og streifede Hattestyggen. Derpaa, ligesom Frederik havde lagt an, kom Ritmesterens store Hund farende ind paa Blabsen, og sprang i fuld Glæde op paa sin Herre. I det Samme gik Skuddet af, og den stakkels Hund faldt om, truffet i Ryggen. Men den frelste sin Herres Liv.

Frøken Munk.

Nu har jeg hørt! — Men Cartouche var jo bundet.

Solgersen.

Men Manon havde løst den. Hun kom løbende bag efter den, og forklarede paa sin besynderlige Maade, at den havde lovet saa bestemt, ikke at rende fra hende. Naturligviis sled den sig løs, saasnart den saae sin Herre.

Frøken Munk.

Og hermed endte Duellen?

Solgersen.

Ja, Ritmesteren paastod, at dette Skud ikke kunde gjælde, men Frederik erklærede sig tilfredsstillet, jeg traadte imellem, og de to Mænd rakte hinanden Haanden.

Frøken Munk.

Nu, Gud ske lov, saa har Ulykken denne gang skaanet vor Ubesindighed.

Løste Scene.

Holgersen. Frøken Munk. Frederik og Hermione, der komme ind fra høire Side med Manon imellem sig.

Frederik

(til Frøken Munk).

Vi bringe Dem her den stakkels Manon. De maa see til at trøste hende.

Manon.

Tante! hvad skal der nu blive af mig, naar Cartouche er død?

Frøken Munk.

Du maa ikke være saa bedrøvet, mit kjære Barn. Du kan blive syg deraf.

Manon.

Men naar du havde seet Cartouche, hvordan han laae og trak Beiret og vilde slikke min Haand, men kunde ikke, saa var du ogsaa bleven bedrøvet. Han var ganske bleg. — Og nu er han død og kan slet ikke røre sig; og han kan ikke mere følge med mig . . .

Frøken Munk.

Saa, min Pige, men man skal dog ikke sørge saa meget over en Hund.

Manon.

Tante, du har selv sagt engang, naar man dør, saa kommer man ikke igjen, man skal ikke mere see sine Venner, man gaaer etsteds hen, hvor man skal gjøre Regnskab for sine Handlinger, de gode og de flette. Hører du, Tante! Cartouche kommer aldrig igjen, han skal aldrig see sine Venner, og han skal aflægge Regnskab for sine Handlinger — hvor kan han det? (Vridende sine Hænder.) Nei, det kan han jo slet ikke.

Froken Munk.

Græd nu ikke saa meget, saa er du en god Pige. Vi skal see til at fornøje dig hvormed vi kan. Du har jo saa længe ønsket dig en smuk Fløiels Hat. Den skal din Moder lade sje til dig.

Manon

(tærrer sine Dine).

En bruun Fløiels Hat? med Fjer paa?

Froken Munk.

Ja, min Pige, ganske som du har ønsket den.

Manon.

Ja, Tak — naar Moder vil være saa god. (Grædende igjen.) Nei, Tante, jeg bryder mig ikke om Hatten, jeg vil ikke have den. Hvad skal jeg nu med den? Naar Cartouche er stude, til hvem skal jeg saa vise den?

Froken Munk.

Hvornæd skal jeg dog berolige hende!

Holgersen.

Lad De mig følge hende op. — Kom, min Pige, gaae du med mig. Saa kan du paa Veien fortælle mig om Cartouche; du husker nok, jeg har kjendt din Kammerat, og satte Priis paa ham.

Manon.

Ja, det husker jeg nok. De var saa god mod ham.

Holgersen.

Saa kom, skal jeg følge dig.

Manon (neier).

Mangetak, naar De vil være saa artig. — Tante, kom snart efter. Jeg er saa bedrøbet.

(Hun gaaer med Holgersen.)

Froken Munk.

Derksom de mørke Magter, vi stundom troe at ane, have forlangt et Offer, da maae vi ikke smile over den stakkels Hunds Død. Den sønderriver det hjærligste Forhold, og vil for lang Tid efterlade en Smerte i Manons barnlige Sjæl. Men hun har Fremtiden for sig, og andre Indtryk ville forjage dette. Vi, kjære Venner, ville takke Himlen for, at det Offer, den har krævet af os, afhænger alene af vor egen, bedre Bevidsthed.

Frederik.

Ja, isandhed, Hermione, et hengivent, paastjøn-
nende Sindelag, det er det Dffer, jeg er dig skyldig,
og med glad Hjerte kan give.

Hermione.

Og jeg, Frederik, jeg vil offre dig Enkens Skjærb,
det Gnefte, jeg har at raade over, jeg vil offre dig
mit Liv, min Tilværelse, der kun ved dig har Betyd-
ning for mig.

A m a n d a,

romantisk Lystspil i fire Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater d. 20de April 1844.

Personerne.

Prinds Julian.

Oscar, Kammerherre.

Grevn af Sallendhe.

Amanda.

Heloise }
Chlotilde } Hofdamer.

Seraphine, Amandas Dueña.

Baptiste }
Mathieu } I Grevens Tjeneste.
Colin }

En Hofdame i fjerde Act.

Prindsens Sølge. Hofdamer. Grevens Tjenere.

Handlingen foregaaer paa og i Nærheden af Grevens Slot.

I fjerde Act's Begyndelse et Par Mil herfra.

Første Act.

Et stort og rigtdecoreret Værelse med Kloibøre i Baggrunden som Hoved-Indgang, til venstre Side en Dør og et Vindue, til høire Side to Døre, hvoraf den, der er nærmest Baggrunden, gaaer ind til Seraphines Værelse.

Første Scene.

Baptiste, Colin og endeel af Grevens Tjenere staae omkring en Høben Kasser, Kurve og udpakkede Sager, saaledes en sammenlagt Baldachin, et Par rigtforgyldte Lænestole o. s. v

Baptiste.

Ja, Børn, nu kan I sige, I har faaet Noget at see paa.

Colin.

Skal alt dette være til Brylluppet?

Baptiste.

Ja, alt dette har vi ladet komme fra Hovedstaden, for at pynte lidt op tovermorgen. Greven er en velholdende Mand og kan nok gjøre det; og hans Tilkom

mende er et Fruentimmer, der er værdt, at man ikke sparer paa Skillingen.

Colin.

Hun kan sige, hun har gjort Lykke. Som Barn vogtede hun Geder hos sin Fader; det har hun selv fortalt; og iovermorgen bliver hun vor naadige Grevinde.

Baptiste.

Det er sandt; men, Børn, vi kan Alle sige, vi har gjort vor Lykke. Leve vi ikke her som Herremænd? Have god Løn, blive godt klædt og bispiste? Dengang du, Colin, drev Studene paa Marken, drømte du ikke om, at du skulde komme til at boe og tjene i saadant et Slot.

Colin.

Nei, og du vel heller ikke, dengang du var Uvløskarl hos Mølleren.

Baptiste.

Ja, med mig er det nu en anden Sag. Jeg har altid haft en Formodning om, at jeg med Tiden vilde blive til Noget.

Colin.

Men, Baptiste, kan du ikke sige mig —

Baptiste.

Herr Baptiste — glem ikke det.

Colin.

Na, vi ere jo gamle Bekjendte.

Baptiste.

Hjælper ikke. Greven har nu engang gjort mig til Intendant her paa Slottet, og saa skal I kalde mig Herr'. Det har Hans Høvelbaarenhed befalet.

Colin

(pegende paa Balbachinen).

Naa, saa sig os da, hvad skal dette her gøre godt for?

Baptiste.

Jo, det skal jeg nok sige Jer. Skulde jeg ikke vide det? — Lad mig see . . . dette her — mener du ikke det der? Det er . . . nei, Børn, det veed jeg min Sjæl ikke.

Colin.

Jeg tænkte først, det skulde være et Tæppe til at lægge paa Gulvet. Men hvad skal saa de fire forgyldte Stænger til?

Baptiste.

Na jo vist veed jeg hvad det er. I er' jo nogle Dummehoveder, at I ikke kan begribe det. Det er et Telt til at spænde ud i Solkin, naar Greven og Frøken Amanda vil sidde derunder. Det skal jeg vise Jer; det er Noget, jeg forstaaer som mit Faderbor. Vil nu bare Nogle af Jer holde paa disse fire Stænger.

(Han og nogle Andre løste Balbachinen paa Stængerne.)

Colin.

Der er Greven.

Anden Scene.

De forrige. Greven. Seraphine.

Greven.

Hvad er her paafærde? — Men er' I ved Jeres Sandser? Har I fat paa min kostbare Thronhimmel?

Baptiste.

Den har ingen Skade lidt. Deres Høvelbaarenhed kan være ganske ubekymret.

Greven.

Na, hold han sin Mund! Jeg har gjort ham til Intendant, for at han skulde foregaae de Andre med et godt Exempel, og saa er han værre end de ere. Læg det strax sammen igjen, og bær sig forsigtig ad.

Baptiste.

Det har gode Veie. Vi skal strax faae det istand.

Greven.

Det er galt. Ikke saaledes!

Baptiste.

Er det galt? Ja, saa gjør vi det om, det er en smal Sag. Min salig Morbroder pleiede at sige —

Greven.

Na, hvad rager mig hans Morbroder! See nu blot til at komme herfra, og lad alle disse Sager bæres over i den store Sal paa Slottet.

(Baptiste, Colin og Lyndet forlade Scenen, idet de bære de forhen nævnte Sager ud.)

Greven

(hoster).

Om! kommer nu min Høste igjen! Pas paa, Seraphine, nu har der været fugtigt ovre i mit Kabinet.

Seraphine.

Naar Solen har staaet paa hele Morgenstunden, seer jeg ikke, hvorledes der kan være fugtigt, om vi ogsaa har vasket lidt Gulv imorges.

Greven.

Der har vi det! De har vasket Gulv! — Har jeg ikke saa ofte sagt Jer, at Træk og Fugtighed ere Gift for mig?

Seraphine.

Na, nu er jeg 50 Aar, og jeg har aldrig brudt mig enten om Træk eller Fugtighed.

Greven.

Men naar du havde brudt dig derom, saa havde du nu været 60 Aar. — Man har ikke andet end Forredelighed fra Morgen til Aften. Naar En af Jer gør en Dumhed, kan jeg være vis paa, at hver af de

Andre efter Louren gjør en endnu værre. Var jeg nu ikke kommen til, saa havde den Løper Baptiste fordærbet mig min Baldachin.

Scrapphine.

Men det er jo altsammen Deres egen Skyld. Hvorfor har De samlet lutter eenfoldige og kluntede Bønderkarle omkring Dem istedenfor de fine og smukke Tjenere, vi havde ovre paa det andet Gods? Man lever jo her som iblandt vilde Menneſter. Her er ikke Een, man kan tale et fornuftigt Ord med. Baptiste, der efter Deres meget rigtige Bemærkning er en Løper, har De givet en saa vigtig Post som en Intendants. Mathieu, der ikke kan tælle til Fem, har De gjort til Hovmester for Bagerne.

Greven.

Mathieu har Hoved. Det forſtaaer jeg bedre. Han har under min Vejledning gjort store Fremſkridt.

Scrapphine.

Ja, han var halvgal og fordruffen før, og nu er han fuldkommen forrykt. Naar Bønderbrenge endelig ſkulde være Bager, hvorfor har De da fat en Heſtedoctor til at være deres Lærer?

Greven.

Oh nu, han forſtod at omgaaes med Heſte.

Seraphine.

Ja, det var et sandt Ord. Men hvorfor har De ikke taget en dueligere Mand til denne Post?

Greven.

Hvorfor! hvorfor! Ja, du snakker en god Støble. Ligesom du ikke vidste, at min Beslutning at ægte Amanda gjør det nødvendigt for mig at sthe al Op- sigt. Har ikke den gamle Konge, Prinds Julians Fader, kort før sin Død befalet, at hans Søn, inden han turde bestige Thronen, skulde vælge sig en Gemal- inde, med det Tilspjende, at det skulde være en af Landets Døttre? Har vi nu ikke foreslaaet ham den Ene efter den Anden? Men har ikke Hans Høihed for omtrent et Aar siden opsnuset en ung Landsbypige, som han paaftaaer har frelst hans Liv, og af hvis Skjønhed han er ganske fortryllet? Og da nu jeg, som min Skyldighed var, modsatte mig denne Inclination og skaffede Pigebarnet afveien, raaber han da ikke nu bestandig paa, at han ikke vil bestemme sig, førend denne unge Pige ogsaa er bragt i Forslag?

Seraphine.

Alt dette veed jeg. Jeg veed, at denne unge Pige netop er Amanda, Forpagter Nicaisses Datter. Da hun har Lykken med sig i Alting, saa skeete det ogsaa en Dag, mens hun stod ved Floden i Nærheden af hendes Faders Gaard, at Prindsen med et lille Følge

kom seilende ned i en Baad, og da Vandet ved Regnen var steget høit, saa var han nær faret lige ind i nogle Møllehjul. Men Pigebarnet vadede ud i Flo- den, kastede et Toug til dem og gjorde det fast paa Landjorden. Det har Amanda selv fortalt mig.

Greven.

Hm!

Seraphine.

Det var Amanda, som Deres Høvelbaarenhed fik i Commissjon af Prindsen at opspørge, eftersom alt dette skeete i Nærheden af et af Deres Gods. Men tvertimod Deres Løfte har De holdt hende skjult og selv besluttet at ægte hende. Den gamle Nicaisse blev forflyttet til et andet Gods; det hed sig, han maatte være udvandret. Om han lever eller er død, det maa vor Herre vide. I det mindste har Amanda nu i tre Maaneder spurgt om ham, men er altid bleven holdt hen med Udflugter.

Greven (heftig).

Jeg har sagt dig, jeg vil ikke høre et Ord om denne Forpagter. Den grove Karl talte til mig som om det var ham, der kunde commandere. (Afskes.) Det er vel, vi er' blevne af med ham.

Seraphine.

Sa, jeg vil blot underrette Dem om, at jeg er

ganste godt bekendt med hvad her er foregaaet. Skal jeg sige min Mening ligeud, saa kan alle disse Historier aldrig ende godt.

Greven.

Seer man! Troer du da, at jeg eller de andre Magnater have lagt Hænderne i Skjædet, mens den unge Herre har holdt os hen med Løfter fra den ene Dag til den anden?

Seraphine.

Hvad har De da fore, om jeg maatte spørge?

Greven.

Det skal jeg sige dig, men giv mig først et Par af de smaa Chokoladefager; ellers kommer min Hoste igjen. — Seer du, vi har alt for en Tid siden sat Brindsen en Termin. Hvis han ikke inden et halvt Aar valgte sig en Gemalinde og saaledes opfyldte sin salig Faders Villie, saa skal han resignere i Faveur af sin yngre Broder. Denne Termin er udløben imorgen. I disse Dage er Brindsen med en stor Deel af Hoffet ude med en Lystleir, der commanderes af min gamle Ven, Connetablen. Iaften drage de tilbage til Hovedstaden. Men Connetablen lader ikke Tropperne gaae fra hverandre før imorgen, naar vi har Visshed om Hans Højheds Beslutning. Fortaaer du?

Seraphine.

Ja, de vil tvinge ham med Tropperne. — Paa den Viis kan altsaa Brindsen komme til at resignere imorgen?

Greven.

Af den Mening er jeg i det mindste. Hans Høihed har rigtignok communiceret os, at han har valgt og imorgen vil proclamere sin Gemalinde. Men jeg veed fra en paalidelig Kilde, at det er Wind — et Paafund, hvorved han maaskee vil hindre os i at træffe vore Mesürer. Vi ere Alle tilfagte til at møde imorgen ved Hoffet; men der er Ingen af os der kommer.

Seraphine.

Ih Gud, gaaer det an?

Greven.

Det skal du saae at see, at det gaaer an. Skulde vi maaskee, naar han har os i sin Magt midt i Hovedstaden — thi paa Tropperne stoler jeg ikke saa aldeles — paany lade os tvinge eller overtale? Nei, det er netop mig, der har sat igjennem, at vi holde os hjemme. Jeg har en fin Næse. Mig narrer man ikke.

Seraphine.

Men jeg seer slet ikke, hvad Gavn De kan have deraf. Naar det kommer op, at De har holdt Amanda skjult et heelt Aar, saa maa De ligefuldt staae til Ansvar.

Greven.

Men deri, kunde det let hælde, tager du fejl. Det er ikke gjort med Prindsens Resignation. Naar den yngste Prinds, der har længe til inden han bliver myndig, erklæres for Thronfølger, saa har vi, det vil sige de Fornemste blandt Adelen, besluttet at paatage os Formynderskabet. For saa skal der handles med Kraft, skal jeg sige dig. Og saa saae vi Magten i Hænderne; og jeg vil da see Den, der tør tale om, enten jeg har skjult Amanda eller ikke. — Nei, jeg har baaret mig meget flogt ad i denne Sag. Mens de andre Store ere mistænkte, den Ene for at ville anbefale sin Datter til Gemalinde for Prindsen, den Anden sin Niece, troer man, at jeg, der hverken har Døttre eller Nieces, kun handler af Interesse for Statens Vel.

Seraphine.

Og saa er De den interesseerteste af dem Alle.

Greven.

Meget sandt. Men det kan heller ikke skade, man er interesseert, naar man kun mager det saaledes, at Ingen mærker det. Thi saa fatter man Mistanke til os, og det er ikke godt. — Det er Noget, du kan skrive dig bag Dret, Seraphine. Du maa nok være interesseert, men gør det ikke saa grovt, at man mærker det. Jeg siger det ikke, fordi jeg har Mis-

tanke til dig, som om du maaskee kunde faae ifinde at røbe mig, hvis jeg ikke belønnede din Tausshed tilstræffeligt.

Seraphine (fort).

Derfor har De ikke nødig at gjøre Dem urolige Tanker.

Greven.

Det gjør jeg saamænd heller ikke. Thi pro primo veed jeg, at du faaer din Tjeneste saa godt betalt, at Klogskab maa raade dig til Tausshed; og pro secundo veed du, at hvis du ikke tier, steer du en Ulykke.

Seraphine.

De kan spare Deres mange Ord. Jeg vil blot ønske Dem, at De kunde stole lige saa meget paa Deres Bønderkarle som paa mig.

Greven.

Jo, seer du, Seraphine, paa dem kan jeg stole. De ere tause af Nødvendighed, eller, om du hellere vil, af puur Genfoldighed. De ere Alle fra et af mine langt bortliggende Godser, der ikke engang hører til vor Regents Territorium. Slottet her ligger afsteds og staaer i ingen Forbindelse med Omegnen. — Men du er den Eneste, jeg har taget med fra Hovedstaden, for at Amanda kunde have En om sig, der forstod at sætte lidt Skik paa hende. Du er bekjendt

ved Høffet, og kunde altsaa nok spille mig et Puds, hvis din egen Interesse, som sagt, ikke hindrede dig deri.

Seraphine.

Nu godt; men maa jeg da nu bare spørge Dem om en eneste Ting. Naar De selv mener, at der burde sættes lidt Skik paa Amanda, hvorfor lader De hende da vore op i den samme Uvidenhed, hvori vi traf hende for et Aar siden? Naar hun endelig skal være Deres Gemalinde, bør hun da ikke oplæres i de Videnskabers og Talenter, man venter hos en fornem Dame, saaledes at hun ikke gjør Dem Skam?

Greven.

Ja, du la'er Munden løbe! Af hvem skulde jeg lade hende oplære?

Seraphine.

Hvorfor har De ikke hentet Læremestere fra Hovedstaden?

Greven.

Fra Hovedstaden? Skulde jeg bringe Snuus-haner ind i mit Huus, der endte med at forraabe mig, eller, hvad der er værre, gjorde Hanebeen for Amanda.

Seraphine.

Saa skulde De selv lære hende Noget.

Greven.

Jeg? Du vaaser værre end en Landsbymunk.

Hvad ſkulde jeg lære hende? Hvad kan jeg? Hvad forſtaaer jeg? Hvorfor har du ikke bibragt hende nogle af de Talenter, du anſeer for ſaa nødvendige?

Seraphine.

En Dueña ſkal ikke lære Noget fra ſig. Jeg ſkal have Pigebarnet under min Opſigt, ſom hendes Fader udtrykkelig beſtemte, for at hun i Uerbarehed kan være her hos Dem paa Slottet. Jeg ſkal paſſe paa hende, at hun ikke render fra Dem. Men det er under min Værdighed at lære hende Noget. Det var Deres Skyldighed at ſørge derfor. Men iſteden derfor ſvøber De hende ind ſom om hun var af Glas, forglemmer at hun er et ungt, muntert Fruentimmer, og opdrager hende, ſom om hun var paa Deres Alder. Det er jo ikke langt fra, at De forlanger, hun ſkal gaae frum og klage over Værk i Lemmerne ligesom De.

Greven.

Seraphine, du miſbruger min Overbærenhed.

Seraphine.

Ja, jeg maa tale og ſige min Mening. Ellers kan jeg ikke blive i Deres Tjeneste.

Greven (affides).

Jeg mærker, jeg maa give Kjøb. Det arrige Dyr er iſtand til at ſætte Ondt for mig hos Amanda. (Høit.) Din Mening bør du ſige; deri har Du Ret,

Seraphine. Jeg har heller aldrig hindret dig deri. Evertimod, jeg ynder Frimodighed. Den er i vore Tider en overmaade vigtig Dyd. Det er ved den, at de Store faae Sandheden at vide.

Seraphine.

Og det kan de sommetider trænge til.

Greven.

Fuldkommen sandt. Jeg kan derfor godt lide, at du er frimodig, selv om du imellem tilføjesætter hvad jeg vil kalde stempel Høflighed. Jeg veed, at du er mig hengiven, og at du benytter enhver Leilighed til at sætte mig i det bedste Lys hos Amanda og forestille hende, at det er mig, hun skal tage efter og ansee som sit Mønster. Jeg er saa overbevist herom, at jeg endogsaa har betænkt at forhøje din Løn til det Dobbelte.

Seraphine.

Deres Høivelbaarenhed —

Greven.

Jeg venter nu ogsaa paa min Side, at du vogter din Tunge, naar du taler med Amanda, og ikke sætter hende Fluere i Hovedet, enten jeg er ung eller gammel — saaledes som jeg allerede tidligere har aftalt dette Punkt med dig.

Seraphine.

Gud bevares, Deres Høivelbaarenhed! Det er jo ikke Andet end min Skyldighed.

Greven.

Fremdeles haaber jeg, at du, saa ofte der gives Anledning dertil, viser Amanda ret tydelig, hvor stor den Lykke er, der i det ægteskabelige Liv venter hende ved min Side, saaledes at hun med Lyst og Glæde træder for Brudestammelen.

Seraphine.

Derfor kan Deres Høivelbaarenhed være ubekymret. Hun ta'er Dem nok. Hun har ikke bedre Forstand.

Greven

(vender sig bort og hoster, ladende som han ikke hørte den sidste Replik).

Sm! Sm! Hosten vil ikke ret sætte sig. — Naa, nu kan du gaae, og lad saa Amanda komme ind til mig. Ja, hvor er hun nu?

Seraphine.

Hun er nede i Haven.

Greven.

Dog vel ikke alene?

Seraphine.

Nei, en af Kammerpigerne er berneede.

Greven.

Det var vel. Ellers er hun istand til, igjen at flattere op i Træerne, som jeg ibelig maa forbyde hende. — Og lad saa Mathieu komme ind til mig.

Seraphine.

Der kommer han.

Greven.

Saa gaae du kun.

(Seraphine gaaer ind i sine Værelser.)

Tredie Scene.

Greven. Mathieu (fra Hoved-Indgangen).

Greven.

Hør, min kjære Mathieu, jeg maa engang tale alvorlig med dig. Tag en Stol til mig. (Mathieu tager en Stol og sætter sig derpaa.) Klodrian! det er til mig, du skal tage Stolen. Naar jeg taler med dig i Embeds-Sager, saa sidder jeg, men du staaer. For det er just i den Anledning, jeg nu lader dig give Møde. — Hør nu efter, hvad jeg siger. (Sætter sig ceremonielt.) Der er indløbet Klager til os over din Embedsførelse.

Mathieu.

Herregud, er der! Det er vistnok den Sladder-tasse, Seraphine —

Greven.

Hvem det er, gjør Intet til Sagen. Men det er kommet for vore Dren, at du ikke passer dit Embed.

Mathieu.

Ik, Deres Høvelbaarenhed —

Greven.

Du maa betænke, at de unge Menneskers, Børgernes Fremtid afhænger af den Underviisning, de modtage af dig.

Mathieu.

Ja, det tænker jeg Nat og Dag paa.

Greven.

— At det er en Samvittigheds-Sag, og at du engang paa hiin Dag skal aflægge Regnskab.

Mathieu (grædende).

Det kan jeg ikke. Deres Høivelbaarenhed veed jo, at jeg aldeles ikke lærer Bønderdrene noget, og at jeg endnu mindre veed hvad jeg skal lære dem.

Greven.

hm! det er underligt nok. Dengang jeg sad i Underviisnings-Raadet, maatte jeg paa Embeds-Begne ofte give vore Undergivne en Næse. Men den Casus indtraf aldrig for mig, at de stød Skulden paa deres Uvidenhed. Seer du, Mathieu, det gaaer ikke godt an, at du bestandig taler om din egen Ukyndighed. Du er ikke saa eenfoldig — ja, noget eenfoldig er du nok. Men du maa ikke gjøre Mere deraf end det er — og desuden, det passer sig ikke . . . du sætter mig i Forlegenhed derved. Skulden ligger vel snarere hos dine Disciple. Disse unge Bøger ere jo desværre forsmte fra deres Børneaar.

Mathieu.

Ja, vi tog dem Alle fra Gadekjæret.

Greven.

Øm — ja vistnok er det nogle Døsmere, som jeg skal snakke med. Det er rene Heste.

Mathieu.

Åh, Deres Høivelbaarenhed, Gud give, de var Heste. Saa skulde jeg nok forstaae at afrette dem. Med Heste har jeg tumlet mig fra mine Drengaar, og inden jeg blev Hovmester hos Bagerne, var jeg, som De veed, Cuursmed.

Greven (reiser sig).

Ja, al den Snak hjælper til Intet. Der maa gjøres Noget ved den Sag, Mathieu. Seer du — jeg skal opsætte en Instrux for dig.

Mathieu.

Hvad er det?

Greven.

Det skal jeg nok forklare dig. Men nu skal du først gaae ind med mig. Jeg vil vise dig nogle Landkort, som jeg fandt derovre paa Slottet blandt endeel gamle Sager; dem skal du studere.

Mathieu (sukker).

Åh, åh! skal jeg nu igjen studere!

Greven.

Og saa skal du siden give de unge Bager Underviisning i Geographie.

Mathieu.

I Geogra—?

Greven.

Nu ja, veed du ikke hvad Geographie er?

Mathieu.

Nei — ikke rigtig.

Greven.

Det er det samme som . . . Landfort. Det er en meget vigtig Branche af Underviisnings-Bæsnat. Kom nu. (Vil gaae ind.)

Mathieu.

Deres Høvelbaarenhed!

Greven.

Nu, hvad vil du?

Mathieu.

Ik, bliver der ikke snart en Plads ledig i Deres Høvelbaarenheds Stalde, enten en Staldmesters, eller en Beriders, eller en Livkudstes . . .

Greven.

I mine Stalde?

Mathieu.

I saa Fald vilde jeg underdanigst ansøge, om

jeg ikke turde bytte mit Embede som Hovmester for
Bagerne.

Greven.

Vist ikke, Mathieu. Mine Heste har kostet mig
svære Penge; dem kan jeg ikke lade spolere. Du —
ja bliv ikke vred, at jeg siger det — du seer under-
tiden for dybt i Glasset. Nei, det er engang afgjort;
du maa blive hos Bagerne. Kom nu med.

(De gaae ind tilhøire.)

Fjerde Scene.

(I det Greven vil gaae bort, viser sig Amanda i Døren i Bag-
grunden, og træder først ind, naar Scenen er tom. Hun
har en Morgenkaabe af Silke over sin Dragt og en Bog i
Haanden.)

A m a n d a

(reciterer det følgende Digt op af Bogen, halvt som om hun alt
kunde det udenad).

1.

Jeg seer dig, jeg kjender dig

Paa dine grønne Vinger.

O, skynd dig, kom ned til mig

Og sæt dig paa min Finger.

Hvor kommer du fra, du fremmede Fugl?

Stif Hovedet frem, forlad dit Skjul.

Jeg vilde saa gjerne med dig tale.

Om din Hals jeg binder af Guld et Baand,
 Og bringer dig Kirsebær smaa i min Haand —
 Og Sukker, bestemt! naar du blot vil befale!

2.

O, kom dog! hvi ryster du
 Med Hovedet, du Glemme!
 Du bryder dig, det seer jeg nu,
 Slet ikke om min Stemme.

Hvi er du saa angst, du fremmede Fugl!
 Hvi sidder du der saa taus i dit Skjul,
 Og seer paa mig med de floge Dine?
 Har et Menneſte gjort dig ondt engang?
 Hvi ængstes I Fugle for mig og min Sang?
 Jeg nærmer mig, vips! — ja saa er' I alt fløine.

Det er en herlig Bog! Hvor alle disse Vers
 ere smukke! Og nu kan jeg dem snart alle udenad.
 Nei, at der var saa deilige Bøger til, det har jeg
 dog ikke drømt om hjemme.

Femte Scene.

Amanda. Greven.

Greven

(kommer ind fra høire Side).

Naar, der har vi jo min lille Amanda! Hvor
 kommer du fra?

Amanda.

Fra Haven.

Greven.

Og har gjort dig en Spadseretour?

Amanda.

Ja.

Greven.

Det kan jeg lide. — Men lad mig see paa dig. Jeg synes, du er saa varm og echaufferet. Nu har du vist løbet igjen og er sprunget over Rækværkerne. Det maa en fin Dame ikke. Det kan hun ikke taale.

Amanda.

Men det gjør mig aldrig Noget.

Greven.

Det er Indbildninger. Du veed selv ikke deraf. I din nuværende Stand er du for fin til saadanne heftige Bevægelser. Du vil heller aldrig see, at jeg løber eller springer. Som jeg siger, Barn, du har echaufferet dig. Du maa tage nogle Draaber.

Amanda.

Nei, ingen Draaber! De smage saa stygt.

Greven.

Men naar nu din Løben og Renden gjør dig styg? Husk paa, hvorledes jeg forleden blev daarlig, blot fordi jeg gif en Timeetid i Aftenduggen.

Amanda.

Men jeg har heller ikke løbet. Jeg sad hele Tiden oppe i det store Kirsebærtræ.

Greven.

Herregud! har du nu siddet oppe i Kirsebærtræet!

Amanda.

Ja, bliv ikke vred —

Greven.

Men, Amanda —

Amanda.

Jeg var meget forsigtig, baade da jeg steg op og ned.

Greven.

Ja, men...

Amanda.

Jeg tog den store Trappestige, som De har sagt jeg skulde.

Greven.

Nu, det var endda fornuftigt.

Amanda.

Men tael ikke derom til Seraphine; saa skjender hun.

Greven.

Na, naar jeg ikke skjender —

Amanda.

Det bryder hun sig ikke om. Hun skjender alligevel.

Greven.

Sm! — men sig mig bare een Ting: hvad Fornøieligt kan der være ved at sidde saa ubeqvemt i et Træ, istedenfor paa de bløde Tabouretter, jeg har ladet sætte hen til dig i Haven?

Amanda.

Jeg veed selv ikke. Jeg har fra Barnsbeen havt Lyst til at sidde i Træerne. Naar man seer iveiret og har den store Krone af Blade over sig, bliver man saa vel tilmode.

Greven.

Ja, jeg kan ikke tale derom, da jeg aldrig har gjort den Reise.

Amanda.

Og naar jeg sidder ganske stille og ikke rører mig, saa kommer der hvert Dieblik en lille Fugl, seer sig om og nipper af Kirsebærrerne. Men naar jeg blot bevæger mig det Allermindste, saa flyve de bort.

Greven.

Du er en underlig Pige.

Amanda.

Der er Noget, jeg gjerne vilde spørge Dem om.

Greven.

Spørg du kun. Du veed, at jeg ved alle Leiligheder søger at uddanne din Forstand og dit Hjerte.

Amanda.

Hvad er da Grunden til, at alle Dyr ere saa bange for Menneskene? at alle Dyr have saa stor Mistro til os?

Greven.

Sm! ja — du siger alle Dyr...

Amanda.

Ja, jeg mener ikke Huusdyrene, som vi opdrages med.

Greven.

Vi opdrages just ikke med Huusdyrene —

Amanda.

Jeg mener, at disse Dyr ere altid omkring os. Derimod alle andre Dyr, som løbe og flybe vilde omkring, alle Fugle i Skoven, Hjorten, Daadyret, Haren, Ræven og Maaren, hvorfor staae alle disse bestandig paa Spring og ere ligesom paa deres Post, naar et Menneske nærmer sig? Jeg har saa ofte undret mig derover. Dengang jeg som Barn vogtede Geberne for min Fader, stod jeg ofte og saae ind i en stor Skov-Indhegning ved vor Gaard. Naar jeg ventede lidt, kom der gjerne en Hjort eller et Daadyr og stod stille i Afstand. Den saae med store Dine paa mig, ligesom den var nysgjerrig, ligesom den havde lyst til at gjøre Bekjendtskab med mig. Men naar jeg blot gjorde et Skridt, vendte den langsomt out og tog Flugten. Hvorfra kom denne Mistro? Jeg havde aldrig gjort

den noget Ondt. Jeg kastede ofte unge Dviste med Bladknoppe hen til den og gif bort, for at den kunde spise deraf i Ro — og alligevel . . .

Greven.

Ja, seer du, Barn! Dyrene mærke, at Menneskerne ere dem paa Nakken og efterstræbe dem.

Amanda.

Men denne Hjort, som Alle lobe i Fred, som jeg var saa venlig imod —

Greven.

Ja, det hjælper ikke. Det er engang saadanne neblagt hos Dyrene. Det er — (hurtig.) — ja, nu skal jeg forklare dig det. Det er Noget, man kalder for Instinkt hos Dyrene.

Amanda.

Instinkt? Hvad er det?

Greven.

Hvad det er? (Affbes.) Det er fordømt med hende, at hun vil have Forklaring paa Ting, som alle Mennesker veed, men jeg min Sjæl ikke kan forklare. (Søit.) Jo, det skal jeg sige dig. Instinkt, seer du, er Noget, som man ikke kan forklare sig. Det er Noget herinde, som siger os, hvad vi skal gjøre.

Amanda.

Altsaa, naar de smaa Fugle, jeg holder saa meget af, flygte for mig —

Greven.

Saa er det af Instinkt. De er' bange for, at du skal fange dem.

Amanda.

Men kan da Instinktet ikke sige dem, at jeg intet Ondt vil gjøre dem, at jeg vil sætte dem i et smukt, forgyldt Buur og hver Dag give dem Kirsebær og Sukker?

Greven.

Ja, men disse vilde Fugle holde forstrækkelig meget af deres Frihed, langt mere end af forgyldte Bure og Sukkergodt. For disse smaa Stakler er Friheden Alt.

Amanda (bektlemt).

Ja, det har jeg ogsaa tænkt paa. Men hvad er da Friheden? Har man ikke sin Frihed, naar man har det godt og alle Ens Ønsker opfyldes? Har jeg min Frihed?

Greven.

Du? Hvad er det for et taasfet Spørgsmaal! Du lever jo som Blommen i et Æg. Saadanne Noget maa du ikke komme med.

Amanda.

Ja, jeg meente blot —

Greven.

Lad os heller tale om noget Andet, noget Fornuftigt. See her, min lille Skat, siden du ikke vil tage Draaber ind, saa skal du faae lidt Sultetøi, jeg har sat hen til dig. Det kjøler og forfrister, og det smager godt. (Giver hende deraf med en lille Skee.) Ikke sandt?

Amanda.

Jo, det smager rart. Hvem har lavet det?

Greven.

Det har jeg selv. Det vil sige, jeg har givet Koffen Dypstriften dertil og bestandig staaet hos. — Skal vi have endnu en lille Steefuld?

Amanda.

Ja, Tak.

Greven

(ibet han giver hende en Steefuld).

Du er ogsaa saadan en lille Fugl, som jeg kjæler for, som jeg har fanget og giver Sukkergodt. Men nu maa du heller ikke flyve bort fra mig.

Amanda.

Jeg kan ikke flyve.

Greven.

Men dersom du kunde, vilde du da?

Amanda.

Ja . . . jeg troer . . .

Greven.

Amanda!

Amanda.

Men jeg vilde komme igjen, naar jeg havde seet mig lidt om. Der er vist meget at see i Verden, naar man kunde komme hen overalt.

Greven (affides).

Hum er mig saa underlig idag. (Gøit.) Men jeg glemmer jo ganske, at du har din nye Kjole paa, som jeg har forskrevet til dig. Lad mig nu see, hvordan den sidder. Vend dig om — gaae et Par Skridt — Hum! ret brav! — Men lad mig see, mit Barn, at du retter lidt paa din Holdning. Ikke stiv, men ganske ugeneert, som du seer, jeg holder mig.

Amanda.

Skal jeg da ikke holde mig lige?

Greven.

Hum! Na ja, hold du dig kun lige. — Ja, i den Dragt, mit Barn, kan du vise dig i det fineste Selskab, blot at du bærer et Par Diamanter til, lidt Nippes eller beslige. — Ved den Leilighed falder der mig en Bemærkning ind, som du kan have stor Nytte af. Det hænder undertiden, at en Dame, du taler med, bryder

ud i Beundring over en eller anden Deel af din Bynt. I saadanne Tilfælde kan du, som en rig, fornem Mand's Gemalinde, gjerne tage Det, hun beundrer saa meget, af, og med en naadig eller gratis Vending — Alt efter Omstændighederne — spørge, om Damen ikke tillader, at denne Ubetydelighed stifter Eier. Det forstaaer sig, mit Barn, det kommer an paa, hvad Talen dreier sig om. Roser En dine moderne Sko eller dine Handsker, saa maa du for Himlens Skyld ikke tage dem af og forære hende dem. Men et Armbaand, en Brystnaal eller deslige. — Har du forstaaet?

Amanda.

Jo. Men forleden blev De jo vred paa mig, fordi jeg gav den fattige Kone ved Ledet min lille Guldfjede; og hun roste den justement.

Greven.

Ja, det troer jeg! At give en fin Guldfjede til det halvtaasjede Dyr.

Amanda.

Men hun er saa fattig! og jeg havde givet alle de Penge ud, jeg havde faaet af dem.

Greven.

Ja, det er godt nok. Men — mærk dig det: Præsenterer man aldrig til fattige Folk. — Men, for at komme tilbage til din Kjøle, hvad synes du om den?

Amanda .

Den er fjøn.

Greven.

Du skal ikke sige fjøn. Det er saadan et gemeent Ord.

Amanda.

Hvad skal jeg da sige?

Greven.

Du kan sige — lad mig see — du kan sige, den er charmant. Det er en af disse Expressjoner, Folk af god Tone ofte betjene sig af. — Ja, den er virkelig charmant. Men nu skulde du først see din Bryllups-klædning, som jeg venter imorgen. Den er meer end charmant, den er magnifique! Den er af hvidt Fløiel med en rig Guldbesætning. Og til denne Dragt hører der et Hovedsmykke af kostbare Diamanter. Na, du vil komme til at see ud som en Dronning! Naar jeg og du i høitideligt Optog vandre til Kapellet, allerforrest tolv Drabanter i nye Baabentjoler, dernæst vor Intendant med Commandostaven i Haanden, saa to Herolder, saa Pagerne med vore grevelige Kroner, og dernæst vi To, jeg i min pragtfulde Ordensdragt, og du, blomstrende som en Rose — (kommer under Talens Svrighed til at hoste.) — og naar nu Alles Dine hvile paa os (hoster.) — og naar Kapellanen — (hoster.)

Amanda.

Det er en slem Hoste.

Greven.

Ja, det kan jeg da takke Seraphine for, der lod dem vasse Gulv derinde. Forresten (hostende.) forresten er denne Hoste for en stor Deel en Vane hos mig. Du vil ofte finde den hos Folk af Stand. Man antager, at den giver et interessant Udseende; og undertiden gjør den stor Nytte ved at hjælpe En ud af en Forlegenhed under en Samtale. (Hostende stærkt.) Du kan derfor gjerne lægge dig efter en lille, let Hoste som min.

Amanda.

Jeg skal øve mig derpaa.

Greven.

Naar du saa engang ikke veed hvad du skal svare til et Spørgsmaal, en Cavalleer gjør dig, kan du bringe Samtalen hen i et andet Hjørne ved at bemærke, du er saa enrumeret.

Amanda.

Enrhume—?

Greven.

Det er det samme som forkjølt.

Amanda.

Lør jeg da ikke heller sige forkjølt?

Greven.

Ja, men du skulde dog engang vænne dig til disse Talemaader.

Amanda.

Men alle disse Ord er' saa svære.

Greven.

Nu nu, det kommer nok. Læg kun Mærke til, naar jeg taler, og tag overhovedet efter mig Alt hvad du kan, saa vil du i kort Tid gjøre store Fremfribt.

Amanda.

Jeg skal nok gjøre mig Flid.

Greven.

Ja, mit Barn, du maa ansee det for en stor Lykke, at du har Leilighed til at uddanne dig under min Opsigt. Naar jeg selv skal sige det, saa har jeg altid været anseet for et Mønster paa en fuldkommen Hofmand, og i mine yngre Aar — (rettende sig,) og mens jeg levede ved Hoffet, været beundret for mine fine Manerer. Under min Veiledning har du Udsigter til at blive en Prydelse for dit Køn.

Amanda.

Ja — det troer jeg . . . det veed jeg.

Greven

(tager hendes Haand).

Min lille Amanda vil derfor ogsaa, haaber jeg,

skjønne paa sin Lykke og ved Kjærlighed og Opmærksomhed og Forekommenhed søge at gjengælde —

Amanda (uroelig).

Ja, det skal jeg — tilforlædelig.

Greven.

Min lille Skat og jeg skal da tilbringe en lykkelig Fremtid ved hinandens Side. Skal vi ikke?

Amanda.

Jo . . . det skal vi.

Greven.

Og indrette vort Liv behageligt, og hver Dag gjøre os tilgode i hinandens Selskab. Ikke sandt, min lille Amanda — svar mig, Barn! — Nu, hvad staaer du da og tænker paa?

Amanda.

Jeg? Paa ingen Ting, — jo, jeg tænkte paa, hvad vi . . . hvad vi skal have til Middag idag.

Greven.

Du har Ret; det maa der tænkes paa itide. Jeg vil strax træffe nogle Foranstaltninger. Vent her, saa skal jeg sende Seraphine ind til dig, for at du ikke skal kjede dig, naar du er alene.

Amanda.

Jeg kjeder mig aldrig, naar jeg er alene.

Greven.

Sm! — Gjør du ikke?

(Mathieu kommer ind med nogle Landkort paa Ruller og en stor Globus under Armen.)

Sjette Scene.

Greven. Amanda. Mathieu.

Greven (til Mathieu).

Naa, er du der! Har du nu seet rigtig paa alt det, jeg har givet dig?

Mathieu.

Af, jeg har seet paa det, saa jeg har ondt i Dinene deraf.

Greven.

Det kan jeg lide. (Til Amanda.) Adieu saa længe, min Skat!

(Gaaer ind i Seraphines Værelser.)

Mathieu.

Af, af, af! Hvad skal der blive af mig elendige Menneſte!

Amanda.

Hvorfor er du saa bedrøvet, Mathieu?

Mathieu.

Hvor kan jeg være Andet end bedrøvet? Se hvad Hans Høvelbaarenhed har givet mig!

(Peger paa Globen og Landkortene, hvoraf han ruller eet op.)

A m a n d a.

Hvad er alt dette?

M a t h i e u.

Det er lutter Geographie.

A m a n d a.

Geographie?

M a t h i e u.

Det er Noget, jeg skal lære Bagerne, og nu veed jeg selv ikke hvad det er. Hans Høvelbaarenhed har sagt, at det er en Samvittigheds-Sag, og at jeg engang skal aflægge Regnskab derfor i det andet Liv.

A m a n d a.

I det andet Liv? Ja, saa burde man jo rigtignok kjende det. — Men vær kun ikke saa nedslaaet. Lad mig see det. Kan jeg ikke hjælpe dig?

M a t h i e u.

Gud velsigne Dem, hvis De kunde.

A m a n d a

(vender op og ned paa Kortet).

Det seer underligt ud. Skal man holde det saaledes?

M a t h i e u.

Jeg troer det.

A m a n d a.

Men saa staae Bogstaverne paa Hovedet.

M a t h i e u.

Det gjør vist ikke noget.

A m a n d a.

Veed du slet ikke hvad det er?

M a t h i e u.

Jo, denne her skal være den ene Verdensdeel.

A m a n d a.

Den ene? Er der da flere end een?

M a t h i e u.

Ja, Gud skal vide det. Der maa vel sagtens være to.

A m a n d a.

Men har da Greven ikke forklaret dig —?

M a t h i e u.

Jo, det var Synd at sige Andet. Men det er jo forstræffeligt, naar man hører disse Folk tale, der ere saa lærde og saa godt opdragne. Man kan jo ikke forstaae et Ord deraf.

A m a n d a

(der imidlertid har seet paa Kortet).

Du siger, det er den ene Verdensdeel, og jeg seer, der er saa meget skrevet derpaa. Det var jo herligt, om man kunde læse sig til, hvad det bethyder. Det skal vi prøve paa. (Veger paa Globen.) Men hvad er da det?

M a t h i e u.

Na Gud, spørg mig ikke!

A m a n d a.

Men veed du ikke hvad man kalder den?

Mathieu (græbende).

Han kaldte den for en Globus.

Amanda.

En Globus! — Er den til at luffe op?

Mathieu.

Det er den vist. Hans Svivelbaarenhed sa'e, jeg skulde see til at trænge ind deri.

Amanda.

Ja saa prøv paa at faae den op. At græbe er jo slet ikke værdt. Naar du vil vente til i Eftermiddag, saa skal vi begge To gjøre os Umag, om vi kan blive flogede derpaa.

Mathieu.

Frokenen skal have Tak. (Samler det sammen, han har bragt ind.) Jeg skulde aldrig fortryde paa, at Hans Svivelbaarenhed har gjort mig til Hofmester for Bagerne, naar han blot ikke havde forlangt, at jeg skulde lære dem alle disse Ting.

Amanda.

Men i dit Sted havde jeg heller ikke paataget mig det.

Mathieu.

Ja, hvad Forstand havde jeg derpaa? Jeg tænkte, at siden jeg i mine yngre Aar havde staaet i Lære

hos en Hovsmed, saa kunde jeg sagtens paatage mig at være Hovmester. Nu har jeg det saa godt.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

A m a n d a (ene).

Det er forunderligt, at der er saa Meget endnu at lære. Dengang jeg var hjemme, faldt det mig aldrig ind. Nu falder der mig hvert Dieblif et Spørgsmaal ind, som jeg ikke kan besvare.

Syvende Scene.

A m a n d a, Greven og Seraphine (fra Sidstnævntes Bærelser).

Greven.

See her, mit Barn, bringer jeg dig Seraphine, som skal holde dig med Selskab, mens jeg maa forlade dig. (Affides til Seraphine.) Husk paa, hvad jeg har sagt dig. Jeg synes, Amanda har faaet saa mange Grillen. Tael med hende, tael til mit Bedste. Det skal ikke fortryde dig.

Seraphine

(ligeledes affides).

Vær De kun ganske rolig. Hun tager efter Alt hvad jeg siger; og jeg forstaaer at tale med hende.

(Greven gaaer ad Hoved-Indgangen.)

Seraphine (affides).

Stjønner hun ikke paa sin Lykke og Grevens Udelmodighed, saa skal jeg idag snakke tilgavn med hende. (Gøit.) Naa, Frøken —

Amanda.

Kald mig Amanda.

Seraphine.

Jeg kalder Dem Frøken. Det har Greven befaleet, og hans Befalinger skal man lystre. Vi skyldes ham Alle Ærbødighed og Lydighed.

Amanda.

Hvad vil du mig?

Seraphine.

Jeg vil spørge Dem, om De nu har tænkt alvorligt efter, i Anledning af den store Begivenhed, der forestaaer Dem iovermorgen.

Amanda.

Hvad mener du, jeg skulde estertænke?

Seraphine.

Nu, jeg synes tilforladelig, her er Grund til at tænke over Meget. Naar De, som Datter af en simpel Forpagter, kommer til den ubegribelige Lykke, at en høivelbaaren Greve vil vælge Dem til sin Gemalinde —

Amanda.

Jeg har jo allerede sagt dig, at jeg selv indseer, jeg ikke fortjener en saa stor Lykke.

Seraphine.

Godt, det mener jeg med. Men nu spørger jeg

Dem, med hvilke Forsætter De agter at gaae Deres nye, ufortjente Stilling imøde.

Amanda.

Med hvilke Forsætter?

Seraphine.

Nu ja, en Mand som Greven kan med Føie vente, at De offerer ham hele Deres Liv, at De aldrig giver ham Anledning til Misfornøielse. Det tilkommer mig som Deres Dueña, at lægge Dem dette ret paa Hjertet og bestyrke Dem i Deres Hengivenhed for Greven.

Amanda.

Men hvor kan du tvivle om alt dette? Det er jo ikke Andet end min Skyldighed.

Seraphine.

Godt. Men han kan ogsaa vente, at De udelukkende skjænker ham Deres Kjærlighed, at ingen Anden kommer til at dele de Følelser, han alene kan gjøre Fordring paa.

Amanda.

Hvad mener du?

Seraphine.

Hvad jeg mener? (Affides.) Skulde hun virkelig være saa eenfoldig? (Søit.) Nu, jeg mener naturligtviis, at naar man er gift med en Mand som Greven, saa maa man ikke have nogen Anden i Tan-

Kerne eller begjære og attraae Noget, der ikke kan forenes med den ægtefabelige Pligt.

Amanda.

En Anden? Hvor skulde det falde mig ind? og hvem skulde det være?

Seraphine.

Om — at man kan falde paa Sligt, har man Exempler nok paa. Men forresten skal De ikke gjøre Dem saa hellig. De har selv fortalt mig, at kort før end jeg og Greven afhentede Dem, havde De en Dag seet og talt med nogle Herrer, der kom seilende ned ad Floden ved Deres Faders Huus, og at De gav Dem en Haandskrækning, dengang Baaden var nær ved at kantre ved Møllehjulene.

Amanda (forlegen).

Har jeg fortalt dig det?

Seraphine.

Ja, det har De, og De lagde til, at De blev bange og løb Deres Vet, da den ene Herre af lutter Taknemmelighed vilde tage Dem om Livet. Paa mine Spørgsmaal tilstod De ogsaa, at De havde i lang Tid hver Nat drømt om denne Herre.

Amanda.

Nei, der tager du vist feil. Det har jeg ikke sagt.

Seraphine.

Jeg tager ikke fejl. Jeg har en god Gufommelse. Altsaa spørger jeg endnu engang, om ikke en Anden...

Amanda.

Men veed du ikke, at naar jeg vies til Greven, skal jeg love at være ham tro og hengiven som hans Hustru — og dette lover jeg af min fri Willie. Har jeg ikke sagt dig, hvad min Fader betingede sig, da han tillod, at jeg fulgte herhid med Greven. Hvis jeg ønskede at vende tilbage til mit Hjem, da skulde det være mig tilladt, ja lige til min Bryllupsdag har jeg Lov at betænke mig.

Seraphine.

Det veed jeg, og just derfor spørger jeg, om De nu har overveiet dette vigtige Skridt.

Amanda.

Hvad skulde jeg overveie? Er ikke Greven min Belgjører? Tænker han ikke bestandig paa, hvorledes han skal gjøre mig glad og fornøiet? Vilde jeg ikke bedrøve ham, naar jeg vendte hjem til min Fader?

Seraphine (affides).

Man kan ærgre sig fort over hende. Hun er intet Fruentimmer. Hun er af Steen eller Træ.

Amanda.

Dg hvad Grund skulde jeg anføre, hvis jeg vilde tage hjem?

Seraphine.

Ja, det vil vi ikke tale om. Grunde kunde der nok anføres, og det flere end der behøves.

Amanda.

Jeg veed Ingen.

Seraphine.

Na, det faaer De mig ikke til at troe. Du De ogsaa er nok saa eenfoldig opdragen, saa veed jeg dog, at De har Dine i Hovedet og kan see.

Amanda.

Hvad kan jeg see? Tael, Seraphine!

Seraphine.

Man kan ikke tale med Dem.

Amanda.

Men naar du ikke vil forklare dig, saa maa jeg troe, at du selv ikke veed hvad du siger.

Seraphine.

Veed jeg ikke? Maa jeg da spørge Dem, om De ikke kan see saa meget, at Greven er affældig og strøbelig, og De et ungt, rast Fruentimmer? at han er saa gammel, at han kan være Deres Bedstefader? Er det maaskee aldrig faldet Dem ind, at en yngre Mand kunde være mere passende for Dem?

Amanda

(efter nogen Betænkning).

Nei, det er aldrig faldet mig ind.

Seraphine.

Ikke? og det tør De vente, jeg skal troe? Er det da heller ikke faldet Dem ind, at Greven gjør Dem gammel før Tiden; at han ikke kan lide, De hopper og springer, fordi han selv ikke kan gjøre det; at han ikke vilde lade Dem lære at dansse, som jeg bragte i Forslag, fordi han selv ikke kan dansse; at han har forbudt Dem at spise Skorper, fordi han selv ikke kan tygge dem. Alt dette skulde Deres Fromhed ikke have mærket?

Amanda.

Hvor du taler! Greven har jo forklaret mig, at alt saadant Noget er upassende for mig. Ingen fornemme Folk spise Skorper af Brødet; og at dansse er ogsaa gaaet af Brug for længesiden.

Seraphine.

Ja, Greven har afrettet Dem godt. Naar han siger til Dem, at en Gyldenlak, der staaer i en fornem Potte, er spansstgrøn, saa troer De ham. Han giver Dem en god Opdragelse, det maa jeg sande. Og for at De ikke skal gjøres opmærksom paa Deres Uvidenhed, saa har han omgivet Dem med lutter Mennesker, der ere ligesaa uvidende som De selv.

Amanda.

(med et Udtryk af Strengbed).

Seraphine! har Greven befalet dig at sige mig alt hvad du nu har sagt mig?

Seraphine (forstrøffet).

Greven? Ih, Gud bevares, nei! Det kan De jo nok begribe.

Amanda.

Vil du da, jeg skal sige til Greven, at han maa behandle mig anderledes, og saaledes som du synes?

Seraphine.

Ih nei, nei, Barn! Vær dog ikke taasjet og gaae hen og gjør os begge ulykkelige.

Amanda.

Men hvor tør du da vove at tale som du taler?

Seraphine.

Herregud, man kan jo nok snakke mellem sig selv — og De er jo et fornuftigt Fruentimmer, der ikke lægger mine Ord paa Vægtstaaen. Greven, det veed Gud, er en sjelden Mand, som jeg agter og respecterer; han er et Mønster for hele Adelskabet. (Man hører Greven tale udenfor.) Der kommer han. Lad mig nu see, Barn, at De holder reen Mund. Jeg skal da heller ikke tage det saa nøie med Et og Andet, naar De beder mig derom.

Dttende Scene.

De Iørrige. Greven, ledsaget af Baptiste, Colin og flere
Tjenere, (fra Hoved-Indgangen).

Seraphine

(talende høit og som hun ikke mærkede Grevens Ankomst).

Hans Høivelbaarenhed, som sagt, er en Mand, Frøkenen aldrig kan sætte høit nok Priis paa, en Mand, som Frøkenen bør elske og ære, og som fortjener, at man elsker og ærer ham.

Greven.

Hvad er det, I der snakker sammen?

Seraphine.

Na, er det Deres Høivelbaarenhed! Vi talte som sædvanligt om Dem, og naturligvis intet andet end Godt.

Greven.

Naa, det kan jeg lide.

Amanda (affides).

Hun er falsk! Hvorfor er hun saa falsk?

Seraphine (affides).

Jeg maa see til, jeg kan tale hende tilrette. (Høit.) Deres Høivelbaarenhed har saa ofte lovet Frøkenen at komme ud i Lunden, der støder til Haven. Nu har vi just en Timestid tilovers —

Greven

(sagte til Seraphine).

I Lunden? Den løber lige op til Landeveien.
Det gaaer ikke an.

Seraphine (sagte).

Lad hende kun gaae med mig. Jeg er just nu
saa godt i Gang med at tale med hende til Deres Bedste.

Greven (til Amanda).

Nu ja, naar du har saa stor Lyst, saa lad Se-
raphine følge dig derhen. (Affides til Seraphine.) Du maa
see til, du kan faae hende derfra.

Seraphine.

Godt, jeg skal see til. (Affides til Amanda.) Bryd
De Dem om Ingenting og gaae med mig.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Greven

(idet Amanda vil følge efter Seraphine).

Amanda, pleier man saaledes at forlade mig?

Amanda (vender om).

Nei . . . jeg glemte det.

Greven.

Hvad siger du, inden du begiver dig bort til en
Promenade?

Amanda.

Jeg siger —

Greven.

Ja, saa læg nu igjen Mærke. Du kommer med

Anstænd hen til mig, rækker mig Haanden og siger:
Min Ven vil excusere, at jeg forlader Dem. Altsaa —

Amanda.

Min Ven vil . . . vil —

Greven.

Excusere —

Amanda (hurtig).

At jeg forlader Dem. (Vil gaae.)

Greven.

Nei, mit Barn, det gaaer min Sjæl ikke an.
Naar du saa har sagt dette, skal du see paa mig med
et forbindligt Smil og gjøre en let Bøining.

Amanda.

Det er sandt. (Seer distrairt og stivt paa ham, idet hun
neier.)

Greven.

Ret brav.

Amanda.

Kan jeg saa gaae?

Greven.

Ja, nu kan du gaae. (Amanda haster ud.) Ja, hun
render ud. Det var just ikke min Mening. Jeg seer
nok, at jeg maa endnu anvende megen Flid for at bi-
bringe hende de Egenstaber, hendes Opdragelse lader
savne. — Nu, Baptiste, saa skulde vi da træffe nogle Af-
taler med Folkene angaaende Festsighederne iovermorgen.

Baptiste.

Ja, jeg er parat.

Greven.

Har du nu lært dem at stille sig op i to Rækker?

Baptiste.

Jo, det kan de Allesammen.

Greven.

Naa, og har du saa lært den ene Række at gjøre høire og den anden venstre om, og derpaa slutte sig sammen, for at følge efter os ind i Kapellet?

Baptiste.

Jo, det kan de Fleste af dem. Colin har hittet paa, at naar jeg giver dem et Vink, saa skal den Ene dunke den Anden i Ryggen; saa gaaer det nok.

Greven.

Det var fornuftigt af Colin. — Nu, og Wreporten, som vi antage, at Landsbyens Beboere har opreist?

Baptiste.

Den er nu bleven sat paa smaa Hjul, saa den kan skydes frem, naar vi paa Hjemveien fra Kapellet lægge Veien over det store Bænged. Saa har Deres Høivelbaarenhed to Gange godt af den.

Greven.

Det var vel.

Baptiste.

Men den ene af de to Træduffer, der sidde ovenpaa den — hvad er det nu han hedder...

Greven.

Cupido og Hymen.

Baptiste.

Ja, han med Piil og Bue. Han vil ikke sidde fast, uagtet jeg har slaaet to Fiirtommiesøm gjennem hans Been. Kan vi ikke lade ham blive reent borte?

Greven.

Er du gal? Cupido? Nei, det gaaer ikke an.

Baptiste.

Ja, kanstee naar man binder ham fast, at det gaaer bedre.

Greven.

Ja, naar det ikke kan være Andet, saa bind ham fast. — Saa staaer altsaa kun tilbage — hvem kommer nu der og forstyrer os?

Baptiste.

Det er Seraphine. Hvad hun tager Fart!

Niende Scene.

De Forrige. Seraphine (fra Hoved-Indgangen).

Seraphine (forpustet).

Deres Høivelbaarenhed! En stor Nyhed! Vi faae Fremmede!

Greven.

Fremmede?

Seraphine.

Ja, og høie Fremmede! Ligefom jeg kom forbi Gitterporten ud til Alleen, seer jeg, at der udenfor holde to Cavallerer tilhest og i Militairdragt, og bag dem endeel Tjenere.

Greven.

To Cavallerer?

Seraphine.

Ja — og da saa Gartneren kom til, spurgte de ham, om Deres Høivelbaarenhed var at faae i Tale, hvortil han svarede Ja. Og saa bad de ham sige, at Hans Høihed, Brindsen, med hele sin Suite var i Nærheden og vilde aflægge Dem et Besøg.

Greven (forbausset).

Brindsen? Drømmer du?

Seraphine.

Det er som jeg siger. Jeg skyndte mig alt hvad jeg kunde for at bringe Dem denne Efterretning.

Greven.

Men hvor skulde han komme her? Der er jo Ingen ved Hoffet, der aner, at jeg har mit Ophold her.

Seraphine.

Ja, det veed jeg ikke. Men Brindsen og hans Følge er det. De to Cavallerer vare mig bekendte fra Hoffet, skjøndt jeg nu ikke husker deres Navn.

Greven.

Men det er umuligt. Hans Høihed er idag ude med Lyfkleiren.

Seraphine.

Ja, men det hørte jeg justement, at den ene Cavalleer sagde: Keiren var ikke langt herfra, og Hans Høihed var redbet forud med nogle Herrer og Damer.

Greven.

Med Damer? Men saa er jeg jo et forlorent Menneske! Er jeg belovet paa at tage imod Hans Høihed og Suite. Hvor skal jeg anbringe dem Alle?

Seraphine.

Slottet derovre staaer jo ledigt og er prægtig istandsat.

Greven.

Ja istandsat til mit Bryllup. Naar han seer alle disse Indretninger til en Huusholdning, maa han jo strax fatte Mistanke.

Seraphine.

Saa tag imod ham her, og sig, at Slottet ligger under Reparation.

Greven.

Her, i Havebygningen, i denne indskrænkede Leilighed! Og Stue-Etagen underneden, der er saa forfalden! (Man hører, der ringes paa en Portkloffe.)

Seraphine.

Der har vi dem! Nu maa De fatte en Bestemmelse.

Greven.

Ja, du har Ret — Lad mig strax faae min Stadsklædning . . . Lad der ryddes op i Værelserne herinde . . . Baptiste, Colin og I Andre, I skal Alle tage Jeres nye Klæder paa — og du, Seraphine, du skal — (pludselig standsende.) Men Amanda, hvor er Amanda?

Seraphine (perplex).

Amanda?

Greven.

Ja, ja! — hvor er hun?

Seraphine (hurtig).

Hun er i Haven. Der forlod jeg hende.

Greven

(affrides til Seraphine).

Gaae strax ned og søg hende op. Bring hende over paa Slottet. Hun maa ikke lade sig see for et Menneffe. — Eller vent, jeg vil selv hente hende.

Seraphine.

Det gaaer ikke an. De maa blive i Huset som Vært.

Greven.

Saa gaae da du. Men du maa staae mig inde
for hende. (Der ringes igjen og stærkere.)

Seraphine.

Men skal da Ingen lukke de fremmede Herrer ind?

Greven.

Jo — gaae du, Baptiste — Nøglen ligger i
mit Kabinet — og lad et Par af Folkene følge ned
med dig.

Baptiste.

Men skal vi ikke først tage vore nye Klæder paa?

Greven.

Jo, naturligviis.

Seraphine.

Men saa komme jo de fremmede Herrer til at
staae en heel Time udenfor.

Greven.

Nei, I skal strax lukke dem op — (standsende.) Nei,
jeg bliver prostitueret, Seraphine! Det er første Gang i
mit Liv, Hans Høihed aflægger mig et Besøg. Han
burde jo modtages pompøst og paa en høitidelig Maade.

Seraphine.

Ja, det er galt.

Baptiste.

Deres Høvelbaarenhed, kan vi ikke i en Fart
flyde Greporten frem med den lille Cupido paa?

Greven.

Er Han forrykt? — Kom, Allesammen.

(Gaaer, fulgt af de Andre.)

Anden Act.

En Lund. I den dunklere Baggrund høit Krat og nogle enkelte staaende Træer.

Første Scene.

Amanda (kommer ind fra Baggrunden).

Her har jeg aldrig været. Denne Lund
Maa uden Tvivl gaae ud til Landeveien.
Hvor her er venligt og saa stille — tys!
Skovduen, kan jeg høre, kurrer oppe
I Træets Grene — hør kun, hvor den kurrer!

(Seer sig om.)

Jeg gad dog gjerne vidst, om Veien løber
Her lige ved. Nu er det lang Tid siden
Jeg saae en Landevei. Det er saa smukt,
Naar Støvet løfter sig, naar Bogne fjøre,
Og man kan see saa langt, langt ud i Landet.

(Gaaer et Par Skridt tilhoire.)

Nei, det er Uret. Seraphine bad mig
At blive her i Lunden. Jeg vil blive.

(Kommer igjen frem.)

Hvad meente Seraphine, da hun sagde,
 At Greven var for gammel for mig? — Ja,
 Hvis han var yngre, passed' vi nok bedre.
 Hun meente vel, saa gif og sprang. han med mig
 Og gjorde hvad jeg bad ham om; saa sad han
 Og talte muntert med mig ved mit Arbeid,
 Og undertiden sang han Viser med mig.
 — Men hvad var det, hun paastod, at jeg tænker
 Endnu bestandigt paa den unge Jæger.
 Hvor kan hun sige det? Jeg har bestemt
 Kun eengang tænkt paa ham i denne Maaned.
 Det var iforgaars. Dengang var der lige
 Et Aar forløbet siden han saa nær
 Var fantret med sin Baad. — Hvor han var munter,
 Da han var kommen vel og frelst fra Baaden.
 Men artig var han ikke — det vil sige,
 Han var saa uregjerlig. Han var glad,
 Saa kan man sandtnok aldrig dye sig rigtig.
 Jeg selv har været uregjerlig hjemme.
 Men nu har jeg forbedret mig, har ret
 Gjort Fremstridt, siger Greven. Men hos Greven
 Der er man heller ikke saadan glad —
 Nok glad . . . men — ja, jeg veed det ikke selv.

(Gaaer bort igjennem Krattet i Baggrunden.)

Anden Scene.

Prinds Julian, strax efter Oscar, komme ind fra høire Side
henimod Baggrunden.

Prindsen

(Standser, idet han iler ind og seer sig om).

Hvor blev hun af? Med Get forsvandt hun atter.

(Oscar, Prindsens Kammerherre, træder ind.)

Oscar, o skynd dig! Har du ikke seet,
Hvor hun blev af?

Oscar.

Hvem mener Deres Højhed?

Prindsen.

Den unge Dame, som vi tvende Gange
Har skimtet mellem Træerne.

Oscar.

Naa hende!

Jeg tænkte, hun var her.

Prindsen.

Hun er her ikke.

Saa du har Intet seet til hende?

Oscar.

Nei.

I dette Bildnis, mellem alt det Krat
Er det jo reent umuligt. — Men, tillad mig
At slutte hvad jeg nylig var saa dristig . . .

Prindsen.

Hvor det var slemt, hun undslap os. Et sandt,
Det var en yndig Skabning?

Oscar.

Jo, tilvisse!

En Skjønhed med et aandrigt Udtryk. — Men,
Tillad mig ...

Prindsen.

Saae du hendes Ansigt, Oscar?
O, var det smukt? Det var det uden Spørgsmaal.
Hvad Dine havde hun?

Oscar.

Om! hendes Ansigt?

Nei, hendes Ansigt saa jeg sandtnok ikke.

Prindsen.

O, staae dog ikke som du var af Træ!
Vær ikke som de Andre, i hvis Mund
Hvert Ord af mig har et fordoblet Echo.

Oscar.

Ik, Deres Høihed, hør mig kun taalmodig
Et kort Minut; og siden, hvis De ønsker,
Gaae vi paa Klappjagt efter denne Skjønhed.
Betænk, at Diebliffet nærmer sig.
Hvad hidtil vi har aftalt er kun Lidet.
Forlystelser ved Hoffet — Deres Høiheds
Iøvrigt høist begribelige Ulyst,

Ved disse Hjælp og ved en Mesterstreg
 At kunne styrte hele Modpartiet.
 — Man har forladt os lige paa det Sidste.
 Nu maae vi the til andre Hjelpekilder.

Prindsen.

Nu vel, saa sig mig da, hvad du har udtænkt.

Oscar.

Som Sagerne for Diebliffet staae,
 Har vi kun to Ressourcer, vi kan the til.
 Enten maa Deres Høihed, som jeg forhen
 Har underdanigst bragt i Forslag, vælge
 Grev Campobellos yngste, skjøne Datter —

Prindsen.

Nei, Oscar, jeg har sagt dig alt min Mening.
 Ja, hun er skøn, Isaura, fuldendt skøn.
 Men er det ikke, som Naturen havde
 Hos hende tømt sig ud i lutter Skjønhed,
 I lutter rene Former, saa der ikke
 Var Plads tilbage for den Onde, Sjælen
 Just i Uregelmæssighed forkynder?
 Fra hendes Afsyns strenge Skjønhed flygter
 Hiint Udtrykks Berel, naar et muntert Lune,
 Et varmt Temperament sig giver Luft
 Og søger Spillerum. Og hendes Dine,
 Ja, de er' dunkle, fraalende. Men Bliffet,

Der gaaer derfra, er hylende og roligt,
 Af ingen hemmelige, søde Grunde
 Bragt af sin Bane. — Nei, min Oscar, nei!
 Tael ei til mig om hende, om de Andre,
 Der rundt fra Landet daglig kaldtes sammen,
 Og som Figurer paa et kunstigt Uhr
 Hvert Klokkeslet kom frem og neied' for mig.
 Jeg kan ei vælge mig en Brud blandt hine.
 Havfruer lig, der dukke frem af Søen
 I Eventyret, dukker af min Tanke,
 Min Phantaste hvert Dieblif en anden,
 Tillokkende Skabning — o, hvor vidt forskjellig
 Fra dem, man foreslog mig!

Oscar.

Af desværre!

Hvert Dieblif en anden —

Prindsen.

Nei, forstaae mig!

Vel veed jeg, at jeg ansees for letsindig.
 Lidt er jeg det vel ogsaa. Men husk paa,
 Mit Blod er ungt og varmt endnu og livfuldt.
 Men trods min Letsind mener jeg dog dette:
 Hvert Dieblif en anden, men den samme,
 Thi Alle laane Træk fra Gen og Samme.

Oscar.

Formodentlig den unge Landsby-Skønhed,
Vi traf ved Mølle-Laen —

Prindsen.

Netop hende.

Oscar.

Ja, hun har frelst vort Liv, saa det er billigt,
Vi er' taknemmelige. Men — tillad mig —
Igrunden har jeg altid tænkt, at denne
Med Et forsvundne Pige var et Paastud,
Som Deres Høihed brugte for at slippe
Fra et besværligt Valg.

Prindsen.

Maaskee tildeels.

Dog er det Sandhed, at min Tanke vender
Med Længsel idelig tilbage til
Hiint Møde og hiin farefulde Dag.

Oscar.

Naar blot — det var jo muligt — denne Længsel
Ei finder allermest sin Næring deri,
At Pigen er forsvundet. Var hun her,
Da misted' hun sit bedste Trylteri.

Prindsen.

Du troer — ?

Dscar.

Jeg troer,, ifald jeg ellers kjender
Til Deres Høiheds Tanker, at en Vige,
Opdraget under knappe, simple Kaar,
Berøvet al den Smidighed i Landen,
Den Tankens Fiinhed, som Culturen giver,
Vil neppe, selv om hun var nok saa smuk,
I Længden fængsle Deres Høihed.

Prindsen.

Troer du?

Ja, jeg har undertiden tænkt det Samme.
Men desuagtet — Billedet af hende
Har ikke tabt derved i min Erindring.
Min Phantasie har søgt at smykke det
Med alle Fortrin, som jeg veed, hun mangler;
Har lagt i hendes klare Fløitestemme
Den Tale, som mit Hjerte kunde røre.
— Du siger, var hun her, da misted' hun
Sit bedste Trylleri. Har du da glemt,
At du var fuldt saa meget som jeg selv
Forbausset over hendes ffeldne Skjønhed,
Det milde Smil, der spillede om Munden,
Hiint Blik, paa eengang sky og sødt blufærdigt,
Og denne Blanding af Undseelighed
Og Angst, imens hun hjalp os ud af Faren.
Ja, det er sandt, der fattes hende Fortrin,

Jeg ellers sætter høit. Og dog — jeg veed ei —
 Jeg har, fra den Tid, da jeg hende saae,
 Og hun forsvandt igjen, hos Alle søgt
 Blot om et Træk, der minded' mig om hende.
 Vær derfor billig, Oscar! Tag lidt Hensyn
 Til mine Sølelser.

Oscar.

(med et Suk).

Ja, Deres Høihed!

Saa har vi kun den eneste Ressource,
 At vi maae prøve paa at vinde Greven,
 See til at skaffe ved hans Hjælp et Mars
 Udsættelse til Deres Høiheds Valg.

Prindsen.

Ja gjør kun det. Det mener jeg, er rigtigt.

Oscar

(i refererende Tone).

Desværre, vi har hidtil negligeret
 Vor kjære Greve. Deres Høihed har
 Blift ham en Tillid, han bestemt har stuffet,
 Og jeg har tænkt, han var uskabelig,
 For gammel, for beqvem til Hof=Intriger.
 Vi har bedraget os. Først nu jeg indseer,
 At han, den rigeste Magnat i Landet,
 Har opereret mod os, at hans Rigdom
 Har skaffet ham Indflydelse. Vi maae da

See til at vinde ham. Og har vi ham,
Saa har vi Connetablen med det Samme
Og hele Connetablens Slæng.

Prindsen.

Utbivlsomt.

Døscar.

Men paa hvad Maade skal da Greven vindes?
Det er det ikke. Bistnok er han mindre
Interesseert i Deres Høiheds Valg
End Landets andre Grever og Baroner,
Hvis Døttre, hvis Niæcer længes efter
Et Diadem om Panden. Men jeg frygter,
At han bevæges af en Grund, en stærk,
Vi mindst formode. Thi at conspirere,
Naar man som han kan leve som en Tyrste,
Og i hans Alder, dér maa være Grund til.
— Hvad mener Deres Høihed?

Prindsen

(yttre Uopmærksomhed og seer sig oftere om).

Rigtigt, Døscar!

Fortræffelig bemærket! Bliv kun ved.

Døscar

(vedblivende).

Greven er rig, er gammel. Hvilken Madning
Kan lokke ham? I dette svage Legem,
Der ved Uffældighed er stærkt, hvad Svaghed

Har end saa megen Kraft, at den kan fristes?
 Jeg veed kun een; den er af seig Natur,
 Den er umættelig og holder ud:
 Uergjerrighed, det er hans sidste Svaghed.
 Der kan han fanges. Men desværre troer jeg,
 Hvad da vi hyde ham, maa være Meget,
 En Portefeuille, en Ministerpost
 Ved Underviisnings-Bæsnen, eller Sligt.
 Det maa der til. — Ja, Deres Høiherd tier
 Og finder det betænkeligt. Jeg selv
 Troer, han er bedst placeret i Privatstand.
 Men — anden Udvei seer jeg ikke.

Prindsen

(der under den sidste Replik's Slutning har nærmet sig Baggrunden
 tilvenstre, uden at Oscar, forbybet i sin Udvikling, har mærket det).

Oscar!

Nu kan jeg see —

Oscar

(hurtig).

En anden Udvei? (Bliver Prindsen vaer.) Himmel!
 Han har ei hørt et Ord!

Prindsen

(seende ud).

Jeg seer bestandigt

Imellem hine Træer noget Hvidt,
 Der kommer og der svinder. — Det er hende!
 Ja, der er ingen Tvivl — kom, Oscar, kom!
 (Gler ud til venstre Side.)

Oscar.

Det er den Post, man længe har mig misundt:
 Den unge Fyrstes Venstreb og hans Tillid;
 Jeg er hans høire Haand. — Gud bedre det!
 Han følger Skriftens Ord: hans høire Haand
 Veed ikke hvad den venstre har isinde.

(Følger efter Prindsen, mens man udenfor Scenen hører
 nogle Tacter af en fjern Cavalleri-Musik, som Trom-
 peter eller deslige.)

Tredie Scene.

Amanda

(Kommer hurtig ind fra Krattet i Baggrunden tilhøire og standser
 Iyttende).

Der er Musik derude. Det maa komme
 Fra Krigsfolk. Jeg kan høre Hestetrampen.
 Naar blot jeg turde see paa dem, men uden
 At Noget mærker det. Fra dette Træ —
 Men jeg er bange for, man seer mig. Na,
 Naar kun igjennem Bladene jeg titter,
 Saa kan der Ingen see mig. Jeg maa prøve.

(Hun stiger op i et af Træerne i Baggrunden.)

Nu seer jeg dem. De holder Alle stille —
 Og der er Damer med ...

Fjerde Scene.

Amanda. Prinds Julian.

Prindsen

(fra Krattet, seer sig om).

Igien forsvundet!

Ih, men jeg troer, at det er Hereri.
 Her saae jeg tydelig, hun smutted' ind.
 — Hun skjuler sig i Krattet.

(Seer efter i Baggrunden.)

Her er Ingen.

Er det da ikke ærgerligt! (Bliver hende vaer.) O, Himmel!
 Der er hun! Høit i Træet som en Fugl.
 — O, skønne Ubekjendte! bliv ei vred,
 At jeg har gaaet og søgt om dig paa Jorden.
 Jeg burde vidst, dit Hjem er ikke der;
 At skjulte Vinger løfte dig —

Amanda.

Forlad mig!

De gjør mig angst. Jeg beder Dem, gaae bort!
 Prindsen.

Saa længe du i Træet sidder, kan jeg
 Ei gaae herfra.

Amanda.

Saa vil jeg stige ned.

Prindsen.

Sad mig da hjælpe dig.

Amanda.

Nei, ikke hjælpe.

Jeg kan alene.

Prindsen.

Nu, saa stilig da ned.

(Fører hende frem, efterat hun er steget ned.)

Hvorledes? En af Hoffets Damer? Nei! —

Men seer jeg ret og er det intet Blændværk?

Dem kjender jeg . . . jeg har jo seet Dem før . . .

Er du . . . er De — men Herregud, saa tael!

Har vi To ikke mødt hinanden før?

Amanda.

Jo, eengang før.

Prindsen.

Og naar?

Amanda.

For eet Aar siden.

Prindsen.

Ved Naen — ikke sandt?

Amanda.

Jo, ganske rigtig.

Prindsen.

Da Strømmen drev mig ned mod Møllehjulet,

Dg da en ung og herlig Pige hjalp mig.
Dg det var Dem.

Amanda.

Ja, det var mig.

Prindsen.

Men sig mig,

Har Himlen opfyldt da mit tause Dnske?
De er da ikke, som jeg havde tænkt mig,
En Datter af en Landmand?

Amanda.

Jo, det er jeg.

Min Fader er Forpagter.

Prindsen.

Er Forpagter?

Men denne Dragt, som De har paa, saa smagfuld,
Dg efter Hoffets allersidste Mode,
Hvordan skal jeg forklare mig —?

Amanda.

Min Dragt?

Ja, det er Grevens Billie.

Prindsen.

Hvilken Greve?

Amanda.

Han her paa Slottet, Greven af Sallendye.

Prindsen.

Dg det er ham, hos hvem De nu har Dphold?
Men siden naar?

Amanda.

Nu har jeg været snart
Et Aar paa Slottet.

Prindsen.

Været der et Aar!

Hos Greven? Af hvad Grund? Jeg be'er, fortæl mig —

Amanda.

Jeg skal iovermorgen giftes med ham.

Prindsen.

Skal giftes? og med ham? — Det er umuligt!

Amanda.

Nei, det er tilforladeligt.

Prindsen.

Med Greven?

Med ham, der boer paa Slottet? — Husk Dem om!
De tager ganske sikkert fejl.

Amanda.

Min Gud,

Hvor kan jeg tage fejl? Jeg maa dog vide,
Med hvem jeg gifter mig.

Prindsen.

O, bliv ei vred!

Men det er reent utænkeligt. Hans Alder
Og Deres unge Skjønhed. Han, der godt
Kan være Deres Bedstefader.

Amanda.

Ja,

Det veed jeg.

Prindsen.

Nu, saa kan De ogsaa vide,

At det er ikke ham.

Amanda.

Men De kan troe mig.

Jeg taler aldrig usandt.

Prindsen (affides).

O, den Falske!

Han har da stuffet mig, og derfor holdt sig
I Skjul paa Slottet her. (Hoit.) Men sige mig dette,
Hvorledes kom det, De og Deres Fader
Forbandt af Egnen, hvor jeg dengang traf Dem?

Amanda.

Vi fik en Dag Besøg af Greven. Han,
Der kjendte Fader længe, foreslog ham
En anden Gaard, paa meget bedre Vilkaar,
For Livstid i Forpagtning. Fader drog da
Til denne Gaard, to Mil omtrent herfra.
Der gjorde Greven meget Godt mod Fader —

Prindsen.

Det kan jeg tænke.

Amanda.

Og en Stund derefter

Lilbød han mig sin Haand. Jeg sagde Ja.
 Min Fader gav sit Minde paa det Vilkaar,
 At jeg i eet Aar fik Betænkningstid.
 Iovermorgen Aaret er forbi.
 Iovermorgen skal jeg altsaa giftes.

Prindsen.

O stammeligt! — Og medens De var her,
 Har Greven holdt Dem skjult?

Amanda.

Har holdt mig skjult?

Det veed jeg ikke.

Prindsen.

Har han da ei sagt Dem,
 At jeg har ladet søge, har søgt selv,
 Har spurgt om Dem — og Alting uden Nytte!

Amanda.

Det har han ikke talt om. Har De søgt mig?

Prindsen.

Det har jeg, troe mig kun — deels for at vise
 Mig lidt erkjendtlig for den kjække Bistand
 Ved Mølleaaen hist, og deels af Længsel,
 Af Ønsket om at see Dem eengang til.
 Og Greven selv, der loved mig saa helligt
 At hjælpe mig —

Amanda.

Ja, det var ikke rigtigt.

Prindsen.

Men han skal bøde for det, han skal mærke,
 At det er ei for Intet han mig stuffed'.
 Han skal — ja, han skal huske paa mig, Greven.
 Jeg mener, her er Lov og Ret i Landet.

Amanda.

Forlad mig det. Nu er det Dem, der feiler.
 Hvo skulde vove det, at straffe Greven?
 Sam Iyster Alle.

Prindsen.

Hvo der skulde vove?

Det vover jeg, der er med Gud og Ret
 Hans Herre og i dette Land Beherster.

Amanda (forbausset).

I dette Land Beherster! — Deres Høiherd!
 (Vil falde paa Knæ, men hindres af Prindsen.)

Prindsen.

O, bryd Dem ikke om hvad jeg har sagt!
 I dette Dieblif, jeg føler dybt,
 Er ikke jeg den Herstkende. Jeg bøier
 Mig for en Magt, der overgaaer min egen.
 Ungdom og Skjønhed ere Souverainer,
 Hvis Rettighed forgjæves jeg bestrider.
 — Men hør mig nu. Jeg har et Forslag til Dem.
 Det var min Agt at overraske Greven,
 Men nu har jeg betænkt mig. Jeg vil tage
 Til Hovedstaden. De skal tage med mig.

Amanda.

Til Hovedstaden?

Prindsen.

Hvorfor ei?

Amanda.

Og nu?

Det kan jeg ikke.

Prindsen.

O, det kan De godt!

Amanda.

Bliv ikke vred, men jeg maa hjem til Slottet.
Jeg har jo lovet, jeg kom strax tilbage.

Prindsen.

Og det er Deres Alvor?

Amanda.

Ja, jeg maa.

Sæt Dem i mit Sted. De vil heller ikke,
Det er jeg vis paa, bryde Deres Ord.

Prindsen

(efter et Diebligs Betænkning).

Nu, De har Ret. Jeg tager ind til Greven.
De følger da med mig, og blandt de Damer,
Der høre til mit Følge, og jeg ønsker . . .
Ja, De skal ride med os som De hørte
Til Hoffets Damer.

Amanda.
Hoffets Damer?
Prindsen.

Ja.

Jeg skaffer Dem et Slør, en Fjederhat,
Og Raabe til at skjule Deres Skjønhed.

Amanda.

Men Deres Høihed —

Prindsen (smigrende).

Gjør som jeg har beb't Dem!

Amanda.

Men troer De, at jeg tør —

Prindsen.

Det troer jeg, Kjære!

Hav ifkun Tillid til mig. — Ihs, man kommer!

Femte Scene.

De Forrige. Oscar. Herrer (i Militairdragt) og Heloise,
Chlotilde og flere Damer (i Ridekapper). Folget holder
sig noget tilbage.

Oscar.

Tillader Deres Høihed —

Prindsen

(tager ham hurtig tilfide).

Oscar, hør kun!

O, Lykken er mig gunstig! Jeg har gjort
 En mærkelig Opdagelse. See hist!
 Siig, om du kender denne Dame.

Oscar.

(betragter hende i Frastand).

Nei —

Jovist — men jeg ta'er fejl (gnider sine Dine.) og dog jeg
 synes —

Prindsen.

Nu, tael kun, tael!

Oscar.

Jeg synes, at hun ligner

Den unge Pige, vi har seet.

Prindsen.

Hvad ligner!

Nei, det er hende, Oscar, hende selv!

Oscar.

Hvorledes!

Prindsen.

O, det er et Eventyr!

Hun er den samme, og er dog en Anden.

I Skønhed, i Ufskyldighed den samme,

Forandret er hun kun i Anstands Døde.

Min egen Uven var et Middel til

Forvandlingen.

Oscar.

Jeg studser!

Prindsen.

Vent til siden —

Jeg skal fortælle dig . . . Men stig mig nu,
Om vi er' meldte.

Døscar.

Greven lod os vide,

Han tager mod os.

Prindsen.

Godt; saa vil jeg see

Lidt ind til ham.

(Til Hofdamerne, der nu nærme sig, idet han forestiller Amanda.)

En Slægtning, mine Damer,

Af Greven af Sallenche, som jeg traf

I dette Dieblif i Lunden.

(Affides til Døscar.)

Døscar,

Du maa mig skaffe, før tilhest vi stige,

Hos en af vore Damer Hat og Slør

Og Rideskappe.

Døscar.

Meget vel.

Prindsen.

Og stig

Til alle Damerne, man drager ind

I Grevens Gaard med Rideskappe paa

Dg Slør for Ansigtet. (Rækker Amanda Haanden.) Min
Frøken, tillad!

(Gaaer med Amanda, fulgt af nogle Cavallerer.)

Heloise

(ber med flere Damer nærmer sig).

Hr. Oscar, hvem var denne Dame?

Oscar.

Damen?

Det var en fornem Dame, en . . . en Slægtning
Af Greven.

Heloise.

Ja, men hvad er hendes Navn?

Oscar.

Det veed jeg ikke.

Chlotilde.

Seer man rigtig til,

Er det en Søster= eller Broderdatter,
Der falder ned fra Skjerne med Tet.

Oscar.

Na ja, maaskee.

Heloise.

Maaskee hun er hans Datter.

Chlotilde.

Na, Greven har jo aldrig været gift.

Heloise.

Ja, derfor!

Døscar

(som om han huskede sig om).

Det er sandt! (Affides.) Jeg maa nok sætte
Hans Høiheds Ordre i den rette Stil.

(Høit.

Nær havde jeg forglemmt det, mine Damer!
De veed maaskee, man drager ind til Greben
Med Ridefappen sluttet tæt til Livet,
Med een Haand fri til Tøilen; Tøilen stram,
Og Hesten holdt i Skridt; og saa desuden
Med Slør for Ansigtet.

Damerne

(med et Udbrud).

Med Slør og Kappe!

Døscar.

Ja, som jeg siger.

Heloise.

Men hvorfor, Hr. Døscar!

Døscar.

Bevar's! Det hører med til Etiquetten.
Naar man besøger en Magnat som Greben,
Saa har man Slør paa.

Heloise.

Etiquetten — ah!

Saa kom, Chlotilde! (Til Døscar.) Ridefappen tæt
Om Livet?

Døscar.

Ja.

Heloise.

Det er en god Idee.

Saa seer man dog Figuren. (Til Døscar.) Een Haand fri?

Og Tøilen fram? og Hesten —?

Døscar.

Holdt i Skrid.

Helo

Og Hesten holdt i Skridt. Nu kan jeg det.

Saa kom, Chlotilde!

(Alle forlade Scenen.)

Tredie Act.

(Værelset fra første Act hos Greven.)

Første Scene.

Oscar, foran hvem Baptiste og Mathieu træde ind og læse
Gloibørene op med feite Bøfninger.

Baptiste.

Værgod, Deres Velbaarenhed!

Oscar.

Ingen Omftændigheder, kjære Ven! Hans Høi-
hed ønsker ikke at uleilige.

Baptiste.

Tael aldrig om det. Hans Høi-
hed uleiliger os
flet ikke.

Oscar.

Saa meget beftobedre. (Træder frem, for fig selv.)
Ja, det lader dog til, at vi ere komne vor kjære
Greve til første Uleilighed. Her er jo en mageløs
Forvirring. Den Ene løber iveien for den Anden.

(Til Baptiste.) Disse Bærelser ere altsaa overladte til Hans Høihed?

Baptiste.

Jo, Deres Velbaarenhed, det kan De stole paa.

Døscar (affides).

Brindsen ønsker, at jeg skal ikke lade mig mærke noget med den store Opdagelse, vi have gjort. Det gør mig ellers ondt. Her maa jo være en Ræde af Intriger. Greven har virkelig havt os Alle tilbedste. Men jeg har dog havt Ret i min Formodning. Der har været en hemmelig Grund til alle hans senere Forholdsregler. (Til Baptiste.) De er Intendant her paa Slottet?

Baptiste.

Det veed Gud jeg er. Det var mig, der luffede Salen op for hele Herstabet. Jeg har blot været henne og skiftet Klæder. I disse Bærelser gif Hans Høihed ind med alle sine Cavallerer (peger tilvenstre.) og her (peger tilhøire, den første Dør.) fik vi alle Damerne ind.

Døscar.

Meget vel.

Baptiste.

Det lod ellers til, at Damerne vare lidt forfnytte af sig.

Døscar (leende).

Det pleier vore Damer just ikke at være.

Baptiste.

Ja, de luffede strax Døren i Laas indenfor.

Døscar (affibes).

Han har en fin Næse. Han fatter allerede Mistanke. (Svit.) Na, det er lutter Griller og Luner, som vore Damer desværre har nok af. Maaskee et Livbælte er gaaet itu eller En af dem har faaet det Indfald at klage over Migraine. Ja, De kjenner vel denne Sygdom, der gjør Lægerne fortvivlede, naar en ung Dame hænger med Hovedet, har Ildebefindende og hverken vil spise eller drikke.

Baptiste.

Jo, den Sygdom kjenner jeg meget godt. Det er den samme, man kalder for Bip hos Hønsene.

Døscar.

Saamænd, Signelsen er ikke saa gal. (Til Mathieu.) De er ogsaa i Grevens Tjeneste?

Baptiste.

Jo, Deres Velbaarenhed, han er Hobmester for Bagerne.

Døscar.

Ah, det er Slottets Lærdom og Dphsning, jeg har for mig.

Mathieu (med et Suk).

Ah nei! Gud bedre mig for den Lærdom jeg har!

Oscar.

De er besteden, det gjør Dem Gre. Men
kjender jeg Greven ret, saa har han i Dem valgt sig
en Mand, der er ligesaa grundig i Lærdom som smag-
fuld i Methode.

Mathieu.

Nej, det var Synd at sige. Jeg kan saa godt
som Ingenting.

Oscar.

Ja, De svarer mig som hiin Philosoph —

Baptiste.

Nei, Deres Velbaarenhed, han siger Sandhed.
Han kan virkelig Ingenting. Det er ganske mærk-
værdigt, saa uvidende han er — at sige som Hovmester;
for som Hestdoctor er han flink.

Oscar.

Som Hestdoctor?

Baptiste.

Ja, det kan De sige mig efter. Jeg kjender
ham fra den Tid jeg var Avlskarl hos Mølleren.

Oscar.

Naa! (Affides.) Hvad er det for Folk, Greven
har om sig? (Sait.) Jeg mærker af Alt, at Greven
har indrettet sig det her ligesaa sjønt som behageligt.

Baptiste.

Na, han boer som en Prinds. Men nu skulde Deres Velbaarenhed først see Slottet berobre. Alt er gjort istand fra Nytt af, alle Værelser ere betrukne med Fløiel og Silke og har faaet forgyldte Lister. Om det saa er Muren paa Trapperne, saa er den malet med Noget, som de kalde for Træsko-Malerier.

Oscar.

Hvad behager? Naa, nu forstaaer jeg: Træsko-Malerier.

Mathieu

(sagte til Baptiste).

Men vi skulde jo ikke tale om Slottet.

Baptiste.

Død og Plage, det er sandt!

Anden Scene.

De Lørrige. Seraphine (fra Hoved-Indgangen).

Seraphine.

Er det allerunderdanigst tilladt at træde ind?

Oscar.

Hvad seer jeg! Berlen for alle Dueñaer! Vor dyrebare Seraphine!

Seraphine.

Ja, høifæredede Hr. Kammerherre, De maa nok forundre Dem.

Déscar.

Hvad kan jeg takke for den Lykke, at jeg træffer Dem her?

Seraphine.

At De træffer mig her? (Til Baptiste og Mathieu.)
 I kan gaae Jeres Vej. (Affides, medens Baptiste og Mathieu under Bukninger gaae.) Naar Kammerherren udspørger mig, er det min Skyldighed at fortælle ham Alt, hvordan det her staaer sig til.

Déscar.

Det lader ikke til, at man her gør mange Omstændigheder med en Slots-Intendant og en Pagehovmester.

Seraphine.

Jo, det er ogsaa Folk, som det er Umagen værdt at gjøre Omstændigheder med.

Déscar.

De har Ret; og jeg kan endnu ikke komme mig af min Forundring over de Folk, Greven har ansat i de vigtigste Betjeninger.

Seraphine (med et Suk).

Na Gud, Hr. Kammerherre! her i Huset er saa Meget at forundre sig over. Det er ikke blot dermed.

Déscar.

Saa?

Seraphine.

Grevens Hoved er nu saa fuldt af urimelige Griller, saa det er utroligt.

Décar.

Alf Griller? Ih nei!

Seraphine.

Ja, jeg kalder det Griller; for hvad er det Andet hos et saa gammelt, udlevet Menneske?

Décar (affides).

Hun vil gjerne fladdre af Skole, mærker jeg.

Seraphine.

Ja, han vil engang sande mine Ord. Mig kan han stole paa. Men lad ham see sig for med sine andre Tjenere.

Décar.

Nu, Greven er jo en flog Mand. Han kjender nok sine Folk.

Seraphine.

Nei, han gjør ikke, Hr. Kammerherre! Og som han bærer sig ad, kan jeg heller ikke kalde ham flog. Dersom jeg vilde fortælle Dem — De vilde slaae Deres Hænder sammen.

Décar (affides).

Her har Greven erobret et trofast Lyende.

Seraphine (hoiere).

Jeg siger, hvis jeg vilde fortælle Dem hvad her foregaaer, De vilde ikke troe mig.

Oscar.

Er det sandt?

Seraphine.

Men over min Mund skal det ikke komme — uagtet jeg veed, Herr Kammerherren er en Mand, hvem man kan betroede deslige Ting.

Oscar.

Na, De smigrer . . .

Seraphine.

Nei, tilforladelig ikke. Til Dem har jeg stor Tillid — og eftersom jeg nu igjen efter saa lang Tids Forløb har den Ære at tale med Dem, og dersom De vil stænke mig Deres Opmærksomhed, skal jeg fortælle Dem, hvori det ligger. Seer De, høistærede Herr Kammerherre! Sagen er, at Greven, saa gammel og affældig han er, og uagtet Alt hvad jeg har præket, dog alligevel har besluttet at indgaae —

Oscar.

Sm! jeg troer, Greven kommer —

Seraphine (ærgelig).

Ja, han skal altid komme i Utide.

Tredie Scene.

Oscar. Seraphine. Greven, fulgt af Baptiste, (fra Hoved-
Indgangen).

Greven.

Min kjære Kammerherre, undskyld, at jeg har
ladet Dem blive her alene. Hans Høiheds Besøg,
mig isøbrigt saa glædeligt, er kommen mig aldeles uventet.

Oscar.

Mig ikke mindre. Som jeg alt har sagt Dem,
var det et pludseligt Indfald af Prindsen, da han et
lille Stykke herfra erfarede, at De opholdt Dem her.
Hans Søster, Hendes Høihed Prindsessen, der har bi-
vaanet Troppesamlingen, skiltes dengang fra os. Men
de fleste af hendes Damer tilligemed Prindsen selv kunde
ikke nægte sig den Fornøielse at aflægge Dem en Bisit.

Greven.

Ja, De veed, at jeg og den øvrige Adel ere ind-
kaldte til Hoffet imorgen. Jeg havde tænkt, at Hans
Høiheds Tanker vare aldeles henvendte til den vigtige
Begivenhed, der imorgen forestaaer os.

Oscar.

Naa, De mener Afgjørelsen af det store Ægtefæde-
Spørgsmaal. Men dertil har vi jo næsten 24 Timer;
altsaa meer end Tid nok til at tænke derpaa.

Greven.

Det er altsaa ikke dette vigtige Anliggende, der
 staffer mig den Ære af Prindsens Besøg?

Dscar.

Nei, det er det vist ikke.

Greven.

Ikke? — Ja, i alle Tilfælde, siden Hans Høi-
 hed har fundet for godt, saa uventet at besøge mig, beklager
 jeg kun, at jeg ikke er bedre indrettet til at modtage
 ham. Jeg lever her indgetogent, i filosofisk Rolighed,
 og for Videnskaberne.

Dscar.

Det Samme har Hans Høi-
 hed bemærket. Han
 veed, at De har trukket Dem tilbage fra Statens An-
 liggender, fra Hoffets Intriger, fra vore Magnaters
 Coalitioner. Han veed, at han besøger en Wiismand,
 der i den Grad har vendt Ryggen til Verdens Daar-
 lighed, at han endog har skjult sit Opholdsted for hele
 vort nysgjerrige Hof.

Greven.

Om — vistnok...

Dscar.

Men en Mand som De kan ikke vente at nyde
 længe godt af sin Gensomhed. Man ønsker ogsaa der
 at gjenkjende Deres fine Smag og rigtige Tact. Jeg
 har allerede beundret Deres skønne Indretninger her

paa Stedet, de udmærkede Folk, De har omgivet Dem med —

Greven.

hm!

Seraphine (affbes).

Han gjør Nar af ham. Det er velfortjent.

Greven.

Men, for ikke at glemme Hensigten af mit Komme — tør jeg smigre mig med, at Hans Høihed forlænger sit Ophold her til over Middagstid?

Dscar.

Det tvivler jeg paa. Hvis Veiret vedbliver at være godt, tage vi herfra om et Par Timer.

Greven.

Ja, godt Veir, troer jeg, vi beholde.

Baptiste

(der hidtil har holdt sig i Baggrunden).

Det troer jeg ikke, Deres Høivelbaarenhed.

Greven.

Baptiste!

Baptiste.

Jeg vilde blot sagt, at jeg imorges faae et Sviin løbe med en Salmviff i Munden, og det er gjerne Tegn til Uveir.

Dscar.

hahaha! Deres Intendant har ualmindelige Kundskaber.

Greven.

Min kjære Baptiste! du kan gaae og vente mig udenfor.

(Baptiste gaaer.)

Déscar (affides).

Det var anden Gang, Intendanten blev sat paa Døren. (Søit.) Ja, jeg maa ogsaa gaae og give vore Cavallerer nogle Ordre. Hr. Greven er formodentlig underrettet om, at Brindsen om en lille halv Time ønsker at tage imod Dem.

Greven.

Det er allerede meldt mig.

Déscar.

Saa vil jeg forlade Dem. (Bed at blive Seraphine vaer.)
Ah, det er sandt, De har jo der en gammel Bekjendt af mig.

Greven.

Vener De Seraphine?

Déscar.

Justement. Jeg gratulerer Dem til, at De har en saa udmærket og Dem hengiven Dame om Deres Person.

Greven.

Ja, det er en sand Lykke. (Affides til Seraphine.)
Nu har du dog vel ikke ladet Munden løbe?

Seraphine.

Hvorfor troer De det?

Oscar.

Altsaa, Hr. Greve, jeg anbefaler mig.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Greven.

Jeg er forloren, Seraphine. Jeg kan mærke paa den Lurendreier, at man har faaet Nys om Noget, at man aner min Forbindelse med den utilfredse Abel. Du skal see, det ender med, at jeg maa følge med Prindsen til Hoffet, og saa er jeg da i Fælden.

Seraphine.

Ja, det kan nok være.

Greven.

Om — Leiren er nærved — og Connetablen er bleven i Leiren; det er meget mistænkeligt. Jeg maa have et Brev ud til Connetablen. Jeg maa vide, hvorledes Alt dette hænger sammen. Det er mig ubegribeligt, at han ikke har givet mig et Bink om, at Lyfkleiren kom til at gjøre denne betydelige Omvei og rykke mig saa nær. Colin maa ud med et Brev til ham.

Seraphine.

Jeg er bange for, at Prindsen dennegang har været Dem for flog.

Greven.

Ja, det er meget muligt, du har Ret. Han er for flog, det har jeg altid sagt. Han duer ikke til

at sidde ved Koret. — Og denne Baptiste, der prostituerer mig . . . og alle de andre Faarehoveder! Siig dem, de skal ikke strabe ud, naar de bukke dem.

Seraphine.

Ja, det skal hjælpe stort, man siger det til dem!

Greven.

Og Amanda, der ikke er hjemme, just i dette critiske Dieblif! Hvis nu En af Brindsens Følge træffer hende, hvis man faaer at vide, at hun opholder sig paa Slottet, at hun er bestemt til min Gemalinde — for hun svarer ligefrem paa alle Spørgsmaal . . . Men det kan jeg da takke dig for.

Seraphine.

Er jeg ikke saa uskyldig som noget Menneſte kan være? Maatte jeg ikke for et Syns Skyld aabne Laagen og lade Pigebarnet see ud i Lunden? Men saa, da Brindsen kom, blev jeg saa allarmeret, at jeg løb min Vej og formodentlig har glemt at lukke Laagen; og saa er hun nok gaaet ud i Lunden og har forvildet sig.

Greven.

Tael blot ikke saa høit; man kan høre hvert Ord ved Siden af. — Hm! hm! Der er jo gaaet Folk ud for at opſøge hende?

Seraphine.

Jo.

Greven.

Dg de føre hende til Skovrideren's Huus?

Seraphine.

Jo.

Greven.

Dg ikke herhen? Hører du? Ikke herhen.

Seraphine.

Ja, ja, ja — det er bleven sagt dem.

Greven.

Naar jeg blot vidste, at hun var sikker for at opdages, saa vilde jeg ikke bryde mig om Resten. Det er ikke førstegang jeg har snoet mig ud af en Hofca- bale. — Sm! har du slet ikke bemærket, hvilke Damer fra Hoffet der var med i Følget?

Seraphine.

Nei, det var jo umuligt at kjende dem.

Greven.

Kunde jeg bare faae fat paa en Enefte af dem, skulde jeg snart komme til Kundskab om, hvorledes Sagerne forholde sig. Af en erfaren og dreven Hof- dame med et godt Snakketøi kan man i fem Minutter erholde Oplysninger, som man ellers kan spionere Maa- neder efter. Men Prindsen har lukket dem inde, ganske vist paa Kammerherrens Raad — o, det er en stor Ræv! Han har frygtet for, at jeg skulde benytte mit gamle Talent til at udspionere dem; og uden at rose

mig selv har jeg et stort Talent dertil. **Om** — **Seraphine**, pas paa, om der Ingen kommer. **Maaskee** man giennem Nøglehullet kunde liste sig til at see, **om** ikke en af mine forrige Fortrolige er derinde. **J** **faa** **Fald** kan jeg godt banke paa. (Riger giennem Nøglehullet tilhoire, den forreste Dør.) Det er fordømt — jeg kan **ingen** **Ting** see. Der er **En**, der har stillet sig med **Ryggen** mod **Døren**, og hun har en forstrækkelig bred — (Seraphine hoster for at give ham Tegn til at Nogen nærmer sig, og han farer hurtig fra Døren. — Oscar træder ind fra Hoved-Indgangen.)

Greven.

Ah, der har vi jo igjen vor kjære Kammerherre!

Oscar (affides).

Han har bestemt luret. (Høit.) Jeg erfarede i dette Dieblif, at Hans Høihed har ønsket at tale med mig.

Greven.

Ja, Hans Høihed er herinde. (Peger tilvenstre.) Behager De at trine ind?

Oscar (affides).

Jeg maa have ham bort. (Høit.) Hans Høihed har befalet, at jeg skal oppebie ham her. Jeg venter ham hvert Dieblif, Hr. Greve!

Greven.

Ah, saa vil jeg ikke genere —

Oscar.

O, De generer aldeles ikke. Men De veed —
Greven.

Gud bevares! Jeg anbefaler mig.

(Gaaer, ledsaget af Seraphine, ud af Hoved-Indgangen. I det
Oscar nærmer sig Prindsens Dorelser, træder denne ud.)

Fjerde Scene.

Prinds Julian. Oscar.

Prindsen.

Ah, er du her!

Oscar.

Jeg søgte Deres Høihed.

Prindsen.

Nu da, hvorledes gaaer det?

Oscar.

O charmant!

Det synes virkelig, vor kjære Greve

Er bleven lidt forfnyttet ved vor Ankomst.

Prindsen.

Jeg mener, han har Grund dertil.

Oscar.

Det har han,

Og uberegnelig er al den Fordeel,

Vi drage kan af denne Nyhed. Greven,

Der er fortryllet af den unge Pige,

Er i vor Magt, han er i dobbelt Ild.
 Deels maa han ønske, Deres Høihed glemmer
 Hans Blygtforsømmelse, og alt af den Grund
 Maa han erklære sig for os. Og deels
 Kan vi nu tvinge ham til hvad vi vil
 Med Løftet om, at han maa ægte Pigen.

Prindsen.

Han ægte hende? Aldrig, Oscar, aldrig!
 Jeg skulde see paa, at en saadan Skjønhed
 Blev Grevens Bytte? Hun er yndig, Oscar!
 Hun er en sjelden dyb Natur, udrustet
 Med Lystighed i Følelser og Tanker,
 En Diamant, der ved en ringe Slibning
 Er værdig til at fæstes i en Krone.
 Alt hvad hun yttred' mens vi fulgtes ad
 Paa Veien hertil Slottet, var paa eengang
 Saa smukt og estertænksoimt og saa nyt
 I al sin Simpelted — maaskee saa nyt,
 Fordi hun er saa sanddru — at jeg studsed'
 Og drak begjærlig hendes simple Tale.
 Jeg forekom mig selv som En, der plaget
 I lang Tid af en heftig Tørst, forfristes
 Af Rildens klare Bande, og jeg udbrød
 Med hiin Italiener: Denne Drif,
 Ifald den var forbudt, var uden Lige!

Oscar.

Forbudt er den vel ikke. Men da Pigen
 Mvafte af fri Beslutning ægter Greven —

Prindsen.

Men det er det, hun ikke skal. Af fri
 Beslutning, siger du? Det er umuligt!

Oscar.

Men hvad har Deres Høihed da isinde?

Prindsen.

Det veed jeg ikke selv. Først maa jeg vide,
 Hvad hendes Tanker er om Greven. Dernæst
 Hvad hendes Tanker er . . . nu ja, om mig.

Oscar.

Og dersom hendes Tanker tale gunstigt
 For Deres Høihed —?

Prindsen.

Nu, du veed jo godt,
 At jeg skal vælge mig en Brud imorgen.

Oscar.

Men jeg har troet, vi havde Tiden nu
 Lidt mere for os. Var det ikke bedre,
 At Deres Høihed tog Betænkningstid?

Prindsen.

Jeg synes, jeg har nu betænkt mig nok.

Oscar.

Nei, overiil Dem ikke! Denne Pige —

Om hendes Skjønhed kan der ikke tvivles —
 Men er hun stiftet til at fylde ud
 Den høje Plads . . .

Prindsen.

Du veed ei, hun har vundet
 Uendeligt i dette sidste Aar,
 Og hvad der hende mangler, er saa lidt.

Døscar.

Saa værdiges at tage mod mit Raad.
 Bestem Dem ikke strax. Lad Tiden vise,
 Om hun er værdig til at bele Thronen;
 Om hun, ei blot i Skjønhed, men i Aand
 Kan fyldestgjøre Deres Høiheds Hjerte.

Prindsen.

Nu, vær kun ubekymret! Jeg skal ikke
 Forhaste mig. Men gaae nu ind til hende.
 Kald hende ud. Bank tvende Gange paa,
 Saa lukker man dig op. Men lad os ene,
 Og sørg for, Ingen nærmer sig fra Haven.
 (Døscar gaaer ind tilhoire, første Dør.)

Prindsen (ene).

Han taler kun om mig. Men hvis Amanda —
 Hvo er mig Borgen for, at hun har Godhed
 For mig? — Nu, det er dette, jeg maa prøve.
 (Døscar fører Amanda ind og gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Femte Scene.

Prinds Julian. Amanda.

Prindsen.

O, De er sikkert vred paa mig. Tilgiv mig,
At jeg har holdt Dem skjult hos vore Damer.

Amanda.

Jeg er kun angst for, Greven har mig savnet.

Prindsen.

Om faa Minuter skal han see Dem atter.
Kun maa jeg tale med Dem først. De frygter,
Han savner Dem. Men savner De da ham?

Amanda.

Hvorledes mener De?

Prindsen.

Jeg mener — nu,
Hvis De var stilt fra ham paa nogle Dage,
Paa nogle Uger, vilde De da mærke,
Der manglede Dem Noget?

Amanda.

Mangled' mig?

Det troer jeg sikkert. Hvad man daglig omgaaes,
Det savner man, naar man er stilt derfra.
Saaledes har jeg ofte savnet her
Mit gamle Hjem, min Fader, vore Huusfolk,

Ja, selv vor Fattigdom, vort lave Huus,
Den simple Kost, som dengang jeg var vant til.

Prindsen.

Men vilde De da længe efter Greven,
Naar De var skilt fra ham, og heftigt attraae
At komme hen til ham, og ikke hvile,
Forinden De var samlet med ham — ?

Amanda.

Længe?

Prindsen.

Uf hele Deres Hjerter længe?

Amanda.

Nei —

Det troer jeg ikke.

Prindsen (affbes).

Himlen være lobet!

(Høit.)

Tillad mig da et Spørgsmaal. De har sagt mig,
De er bestemt til Grevens Gemalinde.

Men elsker De ham da?

Amanda.

Om jeg ham elsker?

(Affbes.)

Det er det Samme, Seraphine spurgte.

Prindsen.

O, svar mig, har De Kjærlighed til Greven?

Amanda.

Det har jeg — ja!

Prindsen.

Det har De? Var det muligt?

O, tænk Dem rigtig om! Har De betænkt,
 Hvad Kjærlighed vil sige? Har den grebet
 Med al sin Styrke Deres Hjerte? Har De
 Ved Kjærlighedens Magt paa eengang stundom
 Af Smerte zittret og af Glæde grædt?
 Er først igjennem den Naturen, Gud
 Og alt det Skabtes Herlighed Dem bleven
 Begribelig? Er det med denne Styrke
 De elsker Greven?

Amanda (langsomt).

Nei, det er det ikke.

Prindsen.

Amanda! spørg da ei med Deres Fremtid!
 Gud er mit Vidne: elskede De Greven,
 Jeg hindred' ikke Deres Valg. Endstjøndt han
 Har haardt fornærmet mig, jeg gav mit Vinde.
 Men see, jeg taler af Erfaring. Mig
 Man meer end gjerne tvang imod min Villie.
 De veed maaskee, at jeg skal vælge snart
 En Gemalinde, en af Landets Døttre,
 Og at man alt har foreslaaet mig Flere.
 Men jeg har fast besluttet, at mit Valg

Skal ikkun ledes af mit Hjertes Stemme.
 Lad Dem da sige, kjæreste Amanda!
 Greven er gammel, De er ung og livlig.
 Hvorledes skal hans Alderdom forenes
 Med Deres Ungdom?

Amanda (affides).

Dgsaa herom spurgte

Mig Seraphine.

Prindsen.

Tael! Hvad mener De?

Har De betænkt, han passer ikke for Dem?

Amanda.

Det har jeg ikke tænkt paa før idag.

Prindsen.

Idag? Hvorfor idag? D, tør jeg troe,

At jeg har Deel i denne Tankeverel?

Er det for min Skyld — svar mig kun oprigtig —

Er det for min Skyld denne Tvivl har reist sig?

Amanda.

For Deres Skyld —?

Prindsen.

D, vær kun ikke frygtfom!

Undsee Dem ikke, hvis et hurtigt Lyn

Har truffet Deres uerfarne Tanke.

Guderne komme sjelden, naar vi bede,

Dg Amor mindst. Men i et sorgløst Hjerter,

Der ei er forberedt paa deres Komme,
 De stige gjerne ned. Ja, lad mig tilstaae,
 Mig traf den Dag, da første Gang jeg saae Dem,
 Som et electrisk Lyn —

A m a n d a (ydmug).

O, Deres Høihed!

Prindsen.

Amanda! Du kan ikke blive her.
 Du gaaer tilgrunde her. Drag bort med mig,
 Til Hoffet, til min Moder —

A m a n d a.

Jeg til Hoffet?

Prindsen.

Min Moder er en from, en herlig Kone.
 Hun skal i Alting være dig et Mønster.
 Dig har Naturen rustet ud saa rigt,
 At Det, der mangler dig, er hurtig tillært.
 Tag da herfra med mig!

A m a n d a.

Hvor kan jeg det?

Hvis jeg ta'er bort, det vil bedrøve Greven.

Prindsen.

Du kan det; paa mit Ord. Han selv skal give
 Dig sin Tilladelse, det lover jeg dig.
 Tag da med mig, og saa — lad Tiden raade!
 For Diebliffet er det først min Pligt,

At løfte dig af denne golde Jordbund,
 Hvor din Ungdom og din Skjønhed sygner.
 — Lyd nu mit Raad. Lad dig ei see for Greven.
 Bliv her, indtil jeg giver dig et Bink.
 Nu har jeg først et Arbeid for; jeg tænker,
 At det skal lykkes mig. Du maa ei troe,
 At jeg er kommet her idag for Intet,
 For at forlyste mig. Nei, visse Folk,
 Der mindst vil vide af det, skal bekjende,
 At jeg med Alvor tænker paa min Stilling,
 At jeg har agtet vel hvad man har fore,
 Og at jeg er paa Pletten, naar det gjælder.
 — Saa bliv da her, Amanda! bliv — for min Skyld!

Amanda.

Ja — jeg vil blive . . .

Prindsen.

Kjender du et Sagn

Om En, hvis Diefast var af en saadan
 Mærkværdig Kraft, at Alt, han saae paa, sprang
 Og gik istykker? — I dit dunkle Die
 Er der en Magt, der ei er ulig denne.
 Saa tidt du seer paa mig, da er det næsten
 Som om mit Bæsen smelted' eller flilted
 I sine gamle Fuger, men tillige
 Som om det samled' sig med andre Evner
 Og til en ny Tilværelse. — Amanda!

Hvis jeg idag mig føler stemt til Strengbed,
 Da troer jeg, sandt at sige, Skylden ligger
 I dine Dines søde Mildhed; dem
 Blev givet af Naturen Magt at løse
 De gamle Baand, der slappede min Sjæl,
 Og at forlene mig med friske Kræfter.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Amanda (ene).

(Efter et Ophold.)

Mit Hoved er forvirret. Hvilke Ord!
 Hvor herlige! — som om det var Musik.
 Hvad var det alt han sagde? Jeg skal drage
 Med ham til Hoffet, til hans Moder? Jeg?
 Hvorledes kunde jeg —? Og desforuden,
 Hvad var hans Mening — aa, jeg staaer og drømmer!
 Det har han ikke meent — —

(Under en urolig Bevægelse.)

Jo, han har meent det!

Han talte saa alvorligt. Men hvordan . . .
 Hvor er han faldet paa . . . og hvem har sagt ham —
 Nei, det er dog forfærdelige Tanker!
 Man bliver angst ved dem — og dog, jeg synes,
 At jeg har aldrig været glad som nu.
 Hvor han var venlig og hvor han er munter!
 Og dengang han blev vred! Ja, han er født til
 At være vred og streng og til at herske —

Nei, nei, det er han ikke! Han er født til
At være mild og hjærlig!

Sjette Scene.

Amanda. Heloise og siden Chlotilde (begge foruden Ridekapper, fra høire Side, første Dør).

Heloise

(der stikker Hovedet ind ad Døren).

Men er det da ikke tilladt at gaae herind? —
Naa, der er jo Frøken Amanda. Veed De ikke, om
vi skal være endnu længe indespærrede her?

Amanda.

Nei, det veed jeg ligesaa lidt som De.

Heloise.

Ja, nu har jeg skilt mig ved mit Overtøi og
bragt min Bynt lidt i Orden. Nu er jeg kjed af at
vente. Herind kan jeg sagtens gaae. Troer De ikke?

Amanda.

Det troer jeg vist.

Heloise.

Hør, jeg kalder paa En af de Andre, som De
med det Samme kan gjøre Bekjendtskab med. Det er
Synn, hun skal kjede sig derinde. (Gaaer hen til Døren
til høire.) Kom kun ud. Her er Ingen. (Chlotilde
kommer ind.) See, her skal jeg forestille Dem Chlo-
tilde, der er min eneste og troeste Veninde. — Og

nu maae vi To tale ordentligt sammen, inden der kommer Nogen. Siig mig allerførst: er dette her en Deel af Grevens Slot?

Amanda.

Nei, det er kun en Havebygning. Slottet ligger et Stykke herfra.

Seloise.

Men hvorfor bleve vi da ikke førte ind i Slottet?

Amanda.

Der bliver gjort istand derovre.

Seloise.

Hvorfor? Skal der være en Høitidelighed?

Amanda.

Ja, der skal — (standser forvirret.) Ja, jeg troer det . . . jeg veed ikke rigtig.

Seloise.

Har De opholdt Dem længe hos Greven?

Amanda.

Et Aar.

Seloise.

Naa, formodentlig for at fuldende Deres Opdragelse. Saa gratulerer jeg Dem. Greven er en udmærket Mand.

Chlotilde.

Men hvormed har De tilbragt Deres Tid paa dette eensomme Sted.

Amanda.

Jeg har tilbragt den med . . . med — jeg veed ikke — lad mig see! Jeg har spadseret i Haven og paa Marken. Det gjør jeg hver Morgen.

Heloise.

Og naar De kommer hjem, hvad saa?

Amanda.

Saa spiser jeg Frokost.

Heloise.

Og saa?

Amanda.

Og saa — ja, undertiden stod jeg og saae til, naar Greven togte Trøfler.

Heloise (med Latter).

Roger Greven?

Amanda.

Ja, det maa fornemme Folk forstaae, siger han. Man kan ikke vide, hvor man kommer hen i Verden.

Chlotilde.

Men har Greven da ikke ladet Dem lære Noget?

Amanda.

Jo bevares. Jeg har lært mange Ting her.

Chlotilde.

Har De lært Musik?

Amanda.

Nei, det har jeg ikke lært.

Seloise.

• Eller at tegne og male?

Amanda.

Nei, det har jeg heller ikke lært.

Seloise.

Naa, men han har nok plaget Dem med Historie og Geographie og saadanne Ting?

Amanda (affides).

Det er jo det, han plager den stakkels Mathieu med. (Sait.) Nei, mig har han ikke plaget dermed.

Chlotilde.

Har De da lært Sprog?

Amanda.

Sprog? . . . ja, hvorledes mener De?

Chlotilde.

Jh Gud, hvorledes jeg mener det!

Seloise.

Jun mener fremmede Sprog, som Italiensk, Spansk og jeg veed ikke alt hvad Sprog man har hittet paa.

Amanda.

Ja, deraf har jeg ikke lært Noget.

Chlotilde.

Men det er jo en Skam som Greven har ladet Dem gaae. Saadanne Noget maa jo et ungt Fruentimmer kjende.

Amanda.

Kan De alt dette?

Heloise.

Vi have i det mindste havt Lærere deri, og saa har man sin Samvittighed fri. Men det Meste deraf glemmer man igjen; for siden bruger man det ikke.

Amanda.

Men lærer man det da, for at glemme det?

Heloise.

I det mindste glemmer man det, naar man har lært det. Saa De skal ikke være videre urolig derover.

Chlotilde.

Ja, men det er dog en stor Skam, at Greven har taget sig saa lidet af Deres Opdragelse herude. Det læres dog af Alle.

Heloise.

Deri har Chlotilde Ret. Man skulde ikke troe, at De var opdragen i denne Verdensdeel.

Amanda.

I denne Verdensdeel? (Affides.) Det var jo det, Mathieu talte om. (Svit.) Bliv ikke vred, at jeg spørger Dem om Noget. Er der meer end een Verdensdeel?

Heloise.

Gud bevares, kan De spørge derom! Nu skal

jeg fortælle Dem det, for det veed jeg. Der er fire Verdensdele: Europa, Asien, Africa og Egypten.

Chlotilde.

Hvad er det du lærer hende? Det er jo slet ikke rigtigt. — Lad mig sige Dem det. De fire Verdensdele ere: Europa, Asien, Africa og Nøverstaterne.

Heloise.

Ja, det kommer paa Gæt ud. — Hvad jeg vilde spurgt, Frøken! . . . har De lært at skrive?

Amanda.

Jo, det har jeg lært. Nu skal De see min Skriverbog. Den skal ligge herinde. (Genter den.) Vil De see, alt det har jeg skrevet efter nogle Forskrifter.

Heloise

(affides til Chlotilde).

Det er nogle gruelige Kragetæer! (Svit.) Ja, der er Genie deri. Men De mangler Dvølse. — Men det er da stræffeligt, at vi skal vente her saa længe. Lad os see til at fordrive Tiden med Noget. Synger De ikke, Frøken?

Amanda.

Jo, lidt — naar jeg er alene for mig selv.

Heloise.

Ja, men nu skal De høre Chlotilde synge. Hun har en udmærket Stemme. Ikke sandt, Chlotilde, du

synger den Arie, du veed nok, og som jeg altid bliver
saa veemodig over.

Chlotilde.

Nei, min Pige, idag maa du rigtig have mig
undskyldt. Jeg er slet ikke ved Stemme.

Amanda (til Heloise).

Men synger De da ikke?

Heloise.

Nei, nu ikke mere. Som Barn var jeg vidt og
bredt bekjendt for min Stemme og kunde allerede et
Par Arier udenad. Men i mit fjerde Aar blev jeg
engang syg og fik ind at svede paa, og saa svedte jeg
Alt ud, jeg havde lært, og Stemmen med.

Chlotilde (til Amanda).

Der var en Ting, jeg vilde spurgt Dem om:
har De lært at dansse?

Amanda.

Jo — hjemme var der flere Dansse i Brug;
dem troer jeg nok jeg kan.

Heloise.

Na, viis os en af dem! Ikke sandt, det gjør
De nok.

Amanda.

Jo, naar det kan fornøie Dem.

Heloise.

Det kan det justement. Maaſtee man kan lære
Noget af Dem. Begynd, Frøken.

A m a n d a

(udsører, nynnende dertil, nogle Tacter af en gammelbogs Folledans, men standser med et frænkelt Udtryk, da hun mærker deres Spot og Latter).

H e l o i s e

(med høi Latter).

Na, bliv ved! Jeg beder Dem, bliv bare ved!

A m a n d a.

Men De leer jo ad mig.

H e l o i s e.

Ja bliv ikke vred, men hvem kan bare sig... Hvad er det for en Dans, Frøken? Hvor har De lært den? Saaledes danser jo Bønderpigerne hjemme hos os, naar der er Høstgilde.

A m a n d a (stødt).

Derfor kan den jo være ganske smuk.

H e l o i s e

(med Latter).

Ja, Gud bevares! jeg vil langt fra tale ondt om det Slags Dans; jeg har den største Respekt derfor. Men det er min Skyldighed at sige Dem: hvis De kommer til Hoffet og danser med saadanne Trin, saa vil der ingen Ende være paa Latteren. Nu skal jeg give Dem en Idee om den Dans, der nu er i Brug. (Hun antyder det Efterfølgende med nogle serieux Menuet-Bevægelser.) Seer De, hele vor Holdning maa være mæje-

stetist og gracieus... Trinene lette og svævende...
 Armene ugeneerte. — Men De skal forresten ikke tage
 Dem den Sag nær. En Cousin af mig pleier altid
 at sige, at der er Ingenting man ved Hoffet saa
 hurtig kommer efter, som at dansse efter de Andre. —
 Hør, Chlotilde, kom hid, skal du see, hvilke udmærkede
 Blonder Frøkenen har paa.

Chlotilde.

Hvem sjer Deres Klæder herude?

Amanda.

Jeg faaer dem færdige fra Byen.

Seloise.

Ja, men hvem tager Maal af Dem?

Amanda.

Det gjør Greven.

Seloise.

Greven? Sahaha! Ja, han pleier jo rigtignok at
 forstaae Lidt af Alt. — Men det er sandt, hvad synes
 De om Brindsen?

Amanda (undsfeelig).

Jeg synes meget godt om ham.

Seloise.

Na ja, han er ret smuk. Men han har dog
 været smukkere. — Ja, De veed da vel, at vi Alle
 have været forestillede for Brindsen, for at han kunde
 vælge En af os til Gemalinde.

Amanda.

Jo — jeg synes, han talte derom.

Chlotilde.

Ja, jeg har ikke været forestillet; jeg var dengang allerede forlovet.

Amanda (til Heloise).

Har De da ikke været forestillet?

Heloise.

Jo; men han mærkede nok, jeg var ikke tilbøielig til den Gæst, og saa søgte han at undgaae et Afslag.

Amanda.

Afslag? Kan man give Brindsen Afslag? Greven har tidt sagt mig, at man kunde ikke sige Nei til fornemme Folk.

Heloise.

Ja, da kan De hilse Greven fra mig, at det er noget Naas. Jeg i det mindste lader mig ikke genere. — Men nu ere vi da forresten fri for alle de Dp-hævelser. Brindsen har nu langt om længe valgt Den, han vil have.

Amanda (forvirret).

Har han valgt? Naar — jeg vil sige, hvem?

Heloise.

Ja, det er en stor Hemmelighed. Men jeg har allerede vidst det over i otte Dage.

A m a n d a

(med stigende Urolighed).

De har vidst det i otte Dage? Men det er vist en Feiltagelse. — Hvor kan De sige . . .

Seloise.

For di jeg veed det fra en sikker Haand. Dersom De ikke vil lade mine Ord komme videre, skal jeg betro Dem hvem det er. Hun er naturligviis en Protegée af Kammerherren, der er Brindsens Fortrolige.

Chlotilde.

Vener du Isaura?

Seloise.

Naturligviis; Camyobellos Datter. Det kan du sige mig efter.

A m a n d a.

Men jeg veed bestemt, at han slet ikke har valgt endnu, og at han overhovedet ikke vil vide af at vælge.

Seloise.

Nei, min Bedste! det er Noget, vi maae kjende bedre.

A m a n d a.

Men jeg veed En, der . . . der — En, som Brindsen har sagt til, at . . . at han vil leve ugift.

Seloise.

Na, der har man havt Dem tilbedste. Veed De da ikke, at Brindsen allerede for 14 Dage siden har

berammet et Møde ved Høffet til imorgen, hvor hele Adelen kommer sammen, og hvor hans Valg skal proclameres. Spørgsmaalet er kun, hvem der er den Lykkelige; men Sagen selv er udenfor al Tvivl.

Amanda.

Men det er umuligt. Jeg veed bestemt, at Brindsen har lovet en Anden... jeg mener, at han har sagt til en Anden... jeg mener, at... at han —

Heloise.

Ja, det har nu slet Intet at betyde. Vilde man gaae efter hans Løfter og smukke Ord, saa kunde der Mange melde sig. Men De kan snart faae Troen i Hænderne. De følger jo sagtens med os til Høffet. Saa kan De selv faae hans Tilkommende at see.

Chlotilde.

Der kommer Kammerherren.

Heloise

(til Amanda).

Saa tæl ikke om hvad jeg har sagt.

Syvende Scene.

De Forrige. Oscar (fra Hoved-Indgangen).

Oscar.

Mine ærede Damer ville behage at beglæbe Dem ind i Deres Appartements. Hans Høihed og Greven ere ivente.

Heloise.

Men, hvorlænge skal vi da opholde os derinde?

Déscar.

Taalmodighed, mine Damer! Jeg maa selv oppebie
Hans Høiheds Ordre.

Amanda (affides).

Jeg bliver her ikke. Jeg vil bort. Jeg vil ikke
tage til Høffet. (Nærmer sig Hoved-Udgangen.)

Déscar

(der bliver Amandas Bevægelse vaer).

Jeg maa bede min Frøken at følge med de andre
Damer.

Amanda.

Kan jeg ikke imidlertid gaae ned i Haven?

Déscar.

Det kan De uden Spørgsmaal. Men da jeg
ikke har Brindsens udtryffelige Ordre —

Amanda.

Men jeg veed, at man savner mig her i Huset.
Jeg kan ikke blive.

Déscar.

Det kan De uden Frygt. Greven selv indfinder
sig her paa Diebliffet.

Heloise.

Bliv De heller hos os, Frøken. (Til Déscar.) De
troer ikke, hvor vi har tilbragt Tiden behageligt i

Frøkenens Selvfab. (Afsides til ham.) Hun er sfrækkelig forsømt.

Oscar.

Kan være. Men jeg vil dog raade Dem al mulig Consideration for hende.

Seloise.

Hvorfor?

Oscar.

Undskyld — men det har sine Grunde.

Seloise.

Saa? (Sait.) Kom De med mig, Frøken Amanda. Jeg forudsæer, at vi To vil blive intime Veninder.
(Amanda, Seloise og Chlotilde gaae ind tilhøire.)

Ottende Scene.

Oscar. Baptiste, Mathieu med flere Tjenere (fra Hoved-
Indgangen).

Baptiste.

Hans Høivelbaarenhed, Greven, har befalet mig, at stille Tjenerne op ved Prindsens Ankomst. Mener Hr. Kammerherren, at jeg skulde stille dem op i en Række fra Døren midt ud i Værelset, eller To og To ved hver af Pillerne?

Oscar.

Begge Maader ere jo fortræffelige. Men da Brindsen muligviis har Noget at tale med Greven, saa foreslaaer jeg, at der slet Ingen stilles op herinde. Jeg skulde ogsaa troe, at disse Tjenere tage sig allerbedst ud, naar de staae udenfor Døren.

Baptiste.

Ja, saa gjør vi det. Men der skulde være Nogle herinde til at slaae Dørene op, naar Herskabet kommer.

Oscar.

Saa lad Een blive herinde, men en paalidelig Mand, som man kan betroee denne Post.

Baptiste.

Det skal Mathieu; ham kan vi stole paa.

Oscar.

Godt; saa lad de Andre følge ud med.

(Gaaer, fulgt af Baptiste og Tjenerne.)

Tiende Scene.

Mathieu (ved Døren i Baggrunden). Amanda (kommer forsigtig ud).

Amanda.

Der var Ingen, der lagde Mærke til mig, det var en Lykke. Jeg vil ikke blive her, jeg kan ikke — nei! Naar jeg bliver, maa jeg følge med dem til Hoffet

og med Prindsen — og det vil jeg ikke. O, han er falsk som Alle de Andre! Hvorfor vilde han stusse mig? Hvorfor har han talt til mig som han talte? Nei, jeg vil og jeg maa herfra! (Vender sig om og bliver Mathieu vaer.)
Mathieu! er du her?

Mathieu.

Ja, er det Frøkenen! og vi har søgt om Dem overalt —

Amanda.

Sagst. Men hvad gør du her?

Mathieu.

Jeg staaer her for at slaae Dørene op.

Amanda.

Kan du da ikke lade mig komme ud?

Mathieu.

Det kan jeg godt. Jeg siger jo, at jeg staaer her for at lukke Døren op.

Amanda.

Saa luk da op — vent lidt. Er der Ingen udenfor?

Mathieu.

Jo, der er en heel Hoben af vore Egne, og saa nogle af Prindsens Tjenere.

Amanda.

Af Gud, saa seer man mig. Mon ikke Døren til Seraphines Værelser er aaben?

Mathieu.

Nei, alle Dørene ere lukkede af.

Amanda.

Ja, men Nøglen stikker! Godt — saa gaaer jeg der igjennem. Der har jeg ogsaa min Raabe inde.

Mathieu.

Men, høistærede Frøken, hvor vil De hen?

Amanda.

Seg vil hjem — jeg vil til min Fader.

Mathieu.

Til Deres Fader! To Mil herfra! Og De som et eenligt Fruentimmer!

Amanda.

Det faaer ikke hjælpe. (Ligesom for sig selv, og gaaende urolig op og ned.) Jeg skulde være til Spot for dem Alle! De skulde hvert Dieblif undre sig over min Uvidenhed! Hvad har de ikke alt lært! og jeg — o, min Gud, jeg er et Intet mod dem. Nei, jeg kan ikke blive.

Mathieu.

Men, du søde Gud, Frøken! det gaaer jo slet ikke an. Det tør jeg ikke tillade.

Amanda.

Na jo vist, kjære Mathieu.

Mathieu (grædende).

Gjør mig ikke ulykkelig. Vi har jo ganske nylig

Alle været paafærde for at søge Dem. Hvorfor blev De ikke borte med det Samme?

A m a n d a.

Herfra vil og maa jeg; derfor spar dine Ord. Men tag du med mig.

M a t h i e u (forstræffet).

Jeg?

A m a n d a.

Ja, jeg kan rigtignok ikke godt komme hjem alene. Hvad vil du blive for? Du har jo ikke havt andet end Sorg her. De har plaget dig med Noget, du ikke forstaaer. De har rettet paa dig fra Morgen til Aften.

M a t h i e u (sukkende).

Ja, det er sandt.

A m a n d a.

Vi To passe ikke her. O, alle disse fornemme Folk — der er ikke Een man kan lide paa. — Kom!

M a t h i e u.

Naar jeg bare havde Mod.

A m a n d a.

Du skal faae Tjeneste hos min Fader; og hvis Nogen vil gjøre dig Noget, skal jeg tage dig i Forsvar.

M a t h i e u.

Ja, tusind Tak. De er sandtnok den Gnefte; der har havt Medlidenhed med min vanskelige Post.

og helst vilde jeg af med den. Men naar vi tage herfra tilfods, saa indhenter man os strax.

A m a n d a.

Na nei — skynd dig! Der kunde komme Nogen.

M a t h i e u.

Ja, men var det ikke bedst, vi tog et Par Heste fra Stalden. Det er saa godt med Heste, skal jeg sige Dem.

A m a n d a.

Ja, gjør da det. Vi kan siden sende dem tilbage. Kom bare.

M a t h i e u (tovende).

Men — men, hvem skal saa slaae Dørene op herinde for Brindsen?

A m a n d a

(fører ham med sig).

O, kom og skynd dig! (Sun og Mathieu gaae ind i Seraphines Værelser, men kommeieblikkelig tilbage.) Der er Seraphine!

Tiende Scene.

A m a n d a. M a t h i e u. S e r a p h i n e.

S e r a p h i n e.

Er De her, Frøken! Men hvor har De været?

Amanda.

Lad mig komme ind.

Seraphine.

Men hvor vil De hen?

Amanda.

Standse mig ikke... Jeg maa bort.

Seraphine.

Ja, De skal følge med mig. Det har Greven befalet.

Amanda.

Jeg lader mig ikke mere befale af Greven. Jeg giver ham hans Ord tilbage — hils ham det. Siig ham, det gør mig ondt, men jeg kan ikke Andet. Endnu idag har jeg Ret til at tage hjem til min Fader.

Seraphine.

Men, Frøken —

Amanda.

Han har ikke været oprigtig mod mig. Jeg har levet her som en Fange. Det veed jeg først nu. — Hold mig nu ikke op!

Seraphine.

Men er det ikke min Skyldighed mod Greven...

Amanda.

Seraphine! du veed ligesaa godt som jeg, hvorledes du har opfyldt din Skyldighed mod Greven.

Seraphine.

Men, Barn, lad Dem dog sige. De veed ikke hvad her er skeet. Brindsen er kommen hertil.

Amanda.

Men jeg vil ikke see Brindsen —

Seraphine.

Men De veed ikke hvem Brindsen er. De kjender Brindsen og han kjender Dem.

Amanda.

Tie, siger jeg dig, og gaae fra Døren.

Seraphine.

Men det tør jeg jo ikke.

Amanda.

Men jeg vil det. Jeg taaler ikke Modsigelser. — O, min Gud! der kommer Nogen! — Mathieu, du er i min Tjeneste, skyd hende fra Døren.

Seraphine

(farer tilbage, idet Mathieu nærmer sig).

Men har jeg feet Mage!

Amanda.

Og nu til mit Hjem, til min Fader! (Gaaer med Mathieu gjennem Døren til Seraphines Værelser.)

Seraphine.

Ja, det har da Greven længe fortjent!

(Følger efter Amanda i det Samme Hoved-Indgangen aabnes af et Par Tjenere, der forlade Scenen, naar de Esternævnte ere traadte ind.)

Ellevte Scene.

Prinds Julian. Greven.

Greven

(der lader Prindsen gaae foran).

Behager Deres Høihed —

Prindsen.

Nu, Hr. Greve!

Jeg tænker da, vor Strid med Rigets Store
Kan ansees alt som bilagt.

Greven.

Uden Spørgsmaal!

Naar Deres Høihed virkelig har valgt
En Gemalinde, en af Landets Døttre,
Som det er lovbestemt af Deres Fader,
Høifalig Ihukommelse, da glæder
Vist Ingen mere sig derved end jeg.

Prindsen.

Det er mig kjær. Thi Valget har jeg truffet,
Og hvis den Følelse, der mig bestæler,
Er ei bedragerisk, da er mit Valg
Til mit og Rigets Bedste. Men jeg tilstaaer,
Der er endnu en Mangel ved mit Valg.

Greven

(affbes).

Det kunde jeg begribe. (Høit.) Saa? En Mangel?

Prindsen.

Jeg ønsker det holdt hemmeligt et Aar.

Greven.

Holdt hemmeligt et Aar?

Prindsen.

Som jeg har sagt.

Greven.

Med andre Ord! saa ønsker Deres Høihed
Igjen et Aars Udsættelse.

Prindsen.

Ja, seer De —

For Dem skal Valget ikke være skjult.
De skal erfare, hvem der vandt mit Hjerte.
Til Gjengjæld venter jeg, at De vil bruge
Den Virksomhed, De før har brugt saa godt,
Og sørge for, Terminen bliver udsat.

Greven.

Saa gjerne som jeg vilde . . . Deres Høihed
Begriber, at jeg skjønner paa den Tilid,
Den Gre, mig er tiltænkt. Men desværre,
Her er kun lidet Haab. Bort Lands Magnater
Har tabt Laalmodigheden.

Prindsen.

Men maaskee,

Ifald jeg nævner Dem, hvem jeg har valgt,
De da betænker Dem lidt mindre.

Greven.

Saa?

Prindsen (alvorlig).

Dg at De da vil indsee, at det bedste
Partie, De nu kan tage, er vel dette:
At glemme Deres egen Interessse
Dg slutte Dem til mig.

Greven.

Det er min Pligt —
Forstaaer sig. — Deres Høihed er da vis paa,
Den høie Dame, De har valgt, vil finde
Med Tiden Alles Bifald?

Prindsen.

I det mindste,
Det er jeg vis paa, har hun Deres Bifald.

Greven.

Saa kjender jeg da hende?

Prindsen.

Ja, Hr. Greve.

Greven.

Jeg kjender hende. — Ei! (Ligesom for sig selv.) Hvem
kan det være?

Prindsen.

Det skal De faae at see. Thi hun er her.

Greven.

Er her?

Prindsen.

Sun fulgte hid med mig idag.

Greven.

Ah — man tør altsaa smigre sig med Haabet,
At blive foretølt?

Prindsen.

Paa Diebliffet.

(Gaaer hen til Udgangen, aabner Døren og vinker. To af Følget træde ind.)

Gaae ind til Damerne. Jeg venter dem.

(Den Tiltalte gaaer ind til Hofdamerne.)

Laad ligeledes Herrerne af Følget

Indfinde sig; og sige dem, at jeg agter

At tage snart herfra.

(Den sidst Tiltalte gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Greven.

Det smerter mig,

At Leiligheden er saa lidet værdig

Den Ære, som mit Huus —

Prindsen.

Det siger Intet.

Greven.

Men Slottets Hovedbygning, som jeg alt
Har omtalt —

Prindsen.

Ja, den er fra Nyt istandsat.

Greven.

Hva— hvad behager?

Prindsen.

Den er malt, forghldt

Og smykket med en Bragt, som om Herr Greven

Var selv tilfjnds at føre Brud i Huset.

Allt dette veed jeg.

Greven (uroelig).

Deres Høihed troer — ?

Prindsen.

Der har vi dem.

Greven (affedes).

Jeg aner intet Godt.

(Damerne træde parvis ind og forblive paa høire Side. Dmtrent samtidig træde Cavallererne ind fra Hoved-Indgangen og indtage Baggrunden og noget af venstre Side. Med de Sidstnævnte kommer Seraphine.)

Tolste Scene.

De forrige. Heloise, Chlotilde og de øvrige Hofdamer.
Seraphine. Prindsens Cavallerer. Oscar.

Prindsen

(der har fulgt de indtrædende Damer med Vinene og tilsidst øttret Urolighed).

Der mangler En.

Heloise.

Hvem mener Deres Høihed?

Prindsen.

Den unge Dame, der tog ind med os.

Heloise.

Er hun da ikke her?

Prindsen.

Hvor kan De troe!

Hun fulgte jo med Dem.

Heloise.

Ja, hun har været

Hos os til nu; da savnede vi hende.

Vi antog, hun var gaaet herind.

Prindsen.

Herind?

Men her var jeg.

Heloise.

I saa Bald veed jeg ikke.

Prindsen (utaalmodig).

Men hvorfor har De ikke påset paa —

Heloise.

Paa Damen? Deres Høihed stjemter med mig.

Det har man ikke bed't os om.

Prindsen.

Men, Oscar,

Har du da ikke sagt —

Døscar.

Jeg stoled' paa —

Prindsen.

Hun er derinde. Jeg vil selv see ad.

(Gaaer hurtig ind)

Heloise (affides).

Den Møje kan Hans Høihed gjerne spare.

Prindsen

(kommer tilbage).

Nei, begge Værelser er' tomme. Selsomt!

Og der er ingen anden Udvei fra dem.

(Affides.)

O, det er ham, den Listige! (Høit.) Hr. Greve!

Det er umuligt andet, De maa vide,

Hvor denne Dame, der er fulgt med mig,

Opholder sig.

Greven (forundret).

Maa jeg? Men er hun ikke

Blandt Hoffets Damer?

Prindsen (ærgelig).

Nei.

Greven (affides).

Naar man seer til,

Saa har hun aldrig været der. (Høit.) Bevares,

Hvordan forstaaer jeg det?

Prindsen.

Hun er forsvundet,

I dette Dieblif er hun forsvundet.

Her var hun inde. Alle Udgangs-Døre
Var lukket af. For Dem kun var det muligt
At lokke hende fra mig.

Greven.

Deres Høihed —!

Seraphine

(der har nærmet sig noget fra Baggrunden).

Hvad hører jeg! Nu er mig Alting klart!

Prindsen.

Det skal ei hjælpe Dem. De skal erfare,
At hvad jeg vil, det sætter jeg igjennem.

Greven.

Har jeg —? Men flig, hvem mener Deres Høihed?

Prindsen.

De bliver her. (Til Folget.) Man staaer mig inde for,
At Greven bliver. Jeg vil søge selv.

Det hele Slot skal eftersees, hver Krog —

(Ibet han vil gaae, træder Seraphine iveien for ham.)

Seraphine.

Allernaadigste Høihed!

Prindsen.

Nu har jeg ikke Tid.

Seraphine.

Hør mig, Deres Høiæd! Hvis den Dame, De savner, nylig var herinde og er forsvundet, saa kan jeg give Oplysning —

Prindsen.

Saa sig, hvad veed du?

Seraphine.

Hun slap ud igjennem mine Værelser. Men jeg var uskyldig deri. Hun vilde ikke lade sig sige, og Mathieu, der var med hende, lukkede Døren ilaas, saa jeg var indesparret, og først nu er jeg sluppet løs.

Prindsen (affæses).

Hun er da flygtet fra mig! Men hvorfor?

(Heit.)

Har hun ei omtalt, af hvad Grund hun flygted'?

Seraphine.

Hun var ganske ude af sig selv, saa jeg kunde ikke blive flog paa hende. Men det erklærede hun med tydelige Ord, at hun opgav al Forbindelse med Hans Høivelbaarenhed, Greven.

Greven (forbausset).

Med mig? Men om hvem er Taler?

Seraphine.

Om hvem Anden end om Frøken Amanda?

Greven.

Amanda! Hvad maa jeg høre!

Prindsen

(til Seraphine).

Men skynd dig blot. Hvor er hun taget hen?

Seraphine.

Hun er taget hjem igjen til sin Fader, Deres
Høthed! Det lod hun sig forlyde med.

Prindsen.

Hjem til sin Fader? — Dæcar, staf mig En,

Der kjender Veien. Jeg vil strax tilhest,

Jeg har ei No paa mig før hun er funden.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen, fulgt af Dæcar og Cavallererne.

Greven og Seraphine forblive i Forgrunden.)

Greven (bebreidende).

Seraphine!

Seraphine.

Ja, det har jeg sagt saa tidt: naar Vigebarnet
fik Dinene rigtigt op, saa gav hun Deres Høivelbaa-
renhed en god Dag.

Fjerde Act.

En aaben Egn paa Landet. Til den ene Side en Flot af en Bondegaard.

Forste Scene.

Amanda. Siden Mathieu.

A m a n d a

(kommer ud fra Huset).

Hvad har jeg gjort Greven, at han har behandlet mig saa ufsærligt? Min Fader er død, alt i tre Maaneder! Der vorer allerede Græs paa hans Grav — og Ingen har sagt mig det! Han har sendt Bud paa Bud til Greven, har blot forlangt at see mig en eneste Gang, inden han døde — og Greven har nægtet ham det! har ikke sagt mig et Ord — o, hvor kunde han det! . . . Nei, jeg hører ikke hjemme blandt disse Mennesker. Jeg vil bort — langt herfra!
(Mathieu kommer ud fra Huset og har nu en Landmands Overkjole paa.)

Mathieu.

Nu da, Frøken —

Amanda.

Kald mig ikke Frøken, kald mig Amanda.

Mathieu.

Ja, som De selv synes. Jeg vilde sagt Dem, at nu har jeg vandet Hestene og givet dem Foder. Gud veed, jeg har gjort det af et godt Hjerte. Jeg har ikke længe været saa fornøiet; det er ligesom jeg var kommen til min Familie igjen. — Men hvad skal vi nu hitte paa? Det var jo slemt, at Deres Fader er død; og Greven har allerede sat nye Folk paa Gaarden. Hvad vil De nu?

Amanda.

Jeg vil videre.

Mathieu.

Ja, det har jeg selv tænkt paa. Men det Børste er, man kan sætte efter os og komme os paa Sporet. Herhen har jeg ført Dem paa Gjenveie, som ikke ret Mange kjende; men siden — Og hvor vil De tage hen?

Amanda.

Jeg vil tage Tjeneste etsteds.

Mathieu.

Ja, men jeg er bange for, dertil er De nu for godt vant. Men De har jo en Morfa'er der, hvor

De før boede. Det er en stikkelig Mand; tag til ham. Grevens Heste kan vi nok beholde endnu. Og saa vil jeg sige Dem hvad vi vil gjøre. For at man ikke strax skal mærke hvad Dei vi er taget, saa vil jeg føre begge Hestene til Floden, som om vi var vadede over den. Men saa tænker jeg at kunne føre dem igjen baglænds her til Huset. Heste er' saa floge og villige, saa det skal nok gaae an. Og herfra ride vi i al Stilhed over Markerne. Jeg havde først tænkt paa at slaae Skoene omvendt paa. Men det er der nu ikke Tid til, og Hovene har heller ikke godt deraf. Man skal ogsaa tænke paa Bæsterne. — Vil De saa det?

Amanda.

Ja, det vil vi gjøre.

Mathieu.

Og saa mener jeg endnu, Frøken — eller hvad jeg vilde sige, saa mener jeg endnu, De skulde gjøre som jeg. De skulde stille Dem ved de smukke Klæder, De har paa. De vække saa megen Opmærksomhed.

Amanda.

Du har Ret. Konen derinde syntes jo saa godt om dem. Hun giver mig nok andre isteden.

(Gaaer ind i Huset med Mathieu.)

Anden Scene.

Prindsen. Oscar. Et lidet Følge, der forbliver i Baggrunden eller drager over Scenen. Siden Amanda.

Oscar

(der følger ind efter Prindsen).

Nei, Deres Høihed, det er usøftigt.
Betænk dog, at vort Følge kun er lille,
At der er Mænd med Dristighed iblandt
Partiet, vi har mod os.

Prindsen.

Tie, jeg be'er dig!

Oscar.

Jeg tør ei tie. Deres Høihed selv
Har nylig seet, hvad man kan vente sig.
Erindre blot hiint Overfald paa Jagten —

Prindsen.

Nu tænker Ingen meer derpaa. Nei, tie!
Dg lad mig raade. Vil du, jeg skal see paa,
Amanda drager hjælpeløs omkring?
Skal jeg kun tænke paa min egen Fare?
Glem ikke, hun har eengang staaet os bi,
Da du som jeg var hjælpeløse begge.
— Her seer jeg, er et Huus. Hvor er det Bud,
Der skulde vise os . . .

Oscar.

Ja, Gud skal vide!

Vi er' jo rebne langt forud.

Prindsen.

Forhør dig

Derinde — vent! Der kommer Nogen ud

(Amanda træder ud af Huset.)

O, seer du, det er hende!

Oscar.

Ja, der er hun!

(Affrædes.)

Jeg troer da, han har altid Lykken med sig.

(Fjerner sig.)

Prindsen

(der er ileet Amanda imøde).

Amanda!

Amanda.

Deres Højhed her!

Prindsen.

Hvor kan det

Forundre dig? Naar du er flygtet fra mig?

Hvorfor har du forladt mig?

Amanda

(tæer og seer ned for sig).

Prindsen.

Lael, Amanda!

Har jeg fornærmet dig?

Amanda.

Det har De ikke.

Prindsen.

Hvad har du da imod mig?

Amanda.

Jeg? imod Dem?

Prindsen.

Du er jo vred paa mig, det kan jeg see.

Amanda (afbrudt).

Hvor kan De troe det! Jeg er ikke vred.

Det har jeg ingen Ret til. Hvor kan jeg ...

Det var jo meget slet af mig, ifald jeg —

Nei, Deres Høihed, jeg, der er saa ringe,

Har ikke Ret at være vred.

Prindsen.

Amanda!

Amanda.

Men lad mig gaae. Tillad mig, at jeg vender

Tilbage til det Liv, hvortil jeg fødtes.

Prindsen.

Hvortil du fødtes? Wien du fødtes ikke

Til hine ringe Kaar.

Amanda.

Nei, Deres Høihed,

Jeg veed det bedre. Jeg har ikke hjemme

Blandt dem, der over mig er sat saa høit.

Prindsen.

Hvor komme disse Tanker fra med Gæt?

Amanda.

O, jeg har ikke vidst hvad mig alt mangler!
 I hele dette Aar har jeg mig indbildt,
 At jeg gik frem i Rundsab. Nu først veed jeg,
 At jeg i Alting staaer tilbage.

Prindsen.

Hør mig,

Og tro mig, det er Sandhed hvad jeg siger.
 Ifald min Mening har et Værd for dig;
 Ifald du ønsker mig at takkes, viid da,
 At som du er, er du mig dyrebarest.
 Saa reen og ufordærvet, saa uskyldig,
 Saa yndig som du er i dine Mangler,
 Er du den sunde Luft, jeg aander ind,
 Beflemt af en fordærvet Atmosphære.
 Saa tro mig —

Amanda.

Men jeg kan jo ikke troe Dem.

Prindsen.

Du har da ikke Tiltro til mig?

Amanda.

Jo —

Men jeg har tænkt derover. Deres Høihed
 Har sikkert Godhed for mig. Men — jeg mener —

Jeg indseer nu, at man skal være bedre,
 For at behage Dem; at man skal have lært
 Og læst og seet og kjende til saa Meget —

Prindsen.

Men hør —

A m a n d a

(med en vis Tilfærbighed).

Og derfor kan jeg godt forstaae,
 At Deres Høihed finder meer Behag
 I En, der har saa mange Fortrin for mig —

(stansende i det.)

Og at De derfor . . . heller —

Prindsen.

Men, Amanda,

Hvad mener du? — Ah, nu forstaaer jeg først!
 En af de unge Damer, du har talt med,
 Har sagtens underholdt dig med den Nyhed,
 At jeg har nu bestemt mit Valg, at jeg
 Er alt forlovet . . .

A m a n d a.

Ja, det blev fortalt mig.

Den, der har sagt det, vidste det bestemt.

Prindsen (smilende).

Og derfor er du flygtet?

A m a n d a.

Derfor? Jeg?

Men hvor kan Deres Høihed troe —

Prindsen.

Amanda!

Vær nu oprigtig. Derfor tog du bort?
Ei sandt?

Amanda (tær).

Prindsen.

Og derfor var du vred paa mig?
Og ønskede mig og Den, jeg havde valgt,
Alt Ondt, du kunde hitte paa?

Amanda.

Nei, nei!

Det har jeg mindst af Alting tænkt paa.

Prindsen.

Ikke?

(Munter.)

Savist er jeg forlovet. Det er Sandhed.
Min Haand, mit Hjerte har jeg fæstet bort
Til En, der Prisen vandt for Alle —

Amanda
(uvilkaarligt udbrydende).

Har De?

Prindsen.

Jeg har forlovet al den Tro, jeg har,
Til En, der troer saa lidet paa min Trostab,
At hun i Hænderne vil have Troen.

— Dog, lad os tænke nu paa Det, der ligger
 Os nærmest. Ikke sandt, du følger med mig?

Amanda.

Hvor kan jeg det?

Prindsen.

Hvad har du da besluttet?

Er det din Agt at blive hos din Fader?

Amanda.

Af, han er død!

Prindsen.

Din Fader død, og du

Forladt af Alle, hvad har du isinde?

Amanda.

Jeg har en Slægting, hvor jeg boede før —

Prindsen.

Paa et af Grevens Godser. Saa du ønsker
 Igjen at drage hjem til Greven?

Amanda.

Nei!

Han har ei handlet mod mig som han burde.

Prindsen.

Men det vil skee; det kan du ikke hindre.

Lag derfor mod mit Tilbud. Drag med mig
 Til Hovedstaden. Du har eengang frelst mig,
 Da Ingen ellers hjalp mig. Nu vil jeg,
 Erkjendtlig for din Bistand, staae dig bi.

Frygt ikke for, jeg falder dig til Byrde.
 Thi du skal leve som du vil, og see mig,
 Sfalb du ønsker det, og være fri for
 At see mig, hvis du hellere vil dette.
 — Gjør som jeg beder!

Amanda.

Al, jeg indseer vel,
 At jeg er hjælpeløs og trænger høit
 Til Andres Bistand.

Prindsen.

Har kun Tillid til mig.

Amanda.

Ja, Tillid har jeg rigtig til Dem. Men —

Prindsen.

Nei, intet Men! (Spøgende.) Jeg taaler ikke længer
 Modsigelse. Jeg truer med min Magt.
 Kom ind med her i Huset og bereed dig
 Til Reisen med mig. Hører du, Amanda?

Amanda.

Ja — naar De mener det — og naar De vil det —
 Men derpaa kan jeg stole, jeg skal ikke
 Indfinde mig ved Hoffet?

Prindsen.

Nei, som sagt.

Amanda.

Ikke blandt Damerne?

Prindsen.

Nei, nei!

Amanda.

Jeg siger

Det ikke derfor. Jeg har Intet mod dem,
 Og de har Intenting mod mig. Jeg mener...
 Jeg synes kun, jeg passer ikke til dem.
 Saa er det bedst, jeg bliver for mig selv.
 — Ja, har jeg ikke Ret?

Prindsen.

Savist, det har du.

Amanda.

De er' desuden Alle vidt i Kundskab,
 Saa det kan ikke more dem at omgaaes
 Med mig —

Prindsen (smilende).

Vær du kun rolig. Du skal snart
 Indhente deres store Kundskab.

Amanda.

Troer De?

Åh, det var herligt! Der er jo saa Meget,
 Jeg burde kjende til, men som man ikke
 Har underviist mig i. Som for Exempel,
 Der er en Ting, som Alle taler om;
 Og at man ikke kan den, er et Ansvar

For Gud og Menneſter, det har man ſagt mig.
Men jeg har ikke lært den.

Prindsen.

Hvilket, Kjære?

Amanda.

Den kaldes . . . lad mig ſee — Geographie.
Det er jo ſkammeligt, jeg ikke kan det.

Prindsen.

Det ſkal du lære.

Amanda.

Ja — men man behøver

En, der er ſrevet paa . . . en, der er rund —
En . . . en — nu har jeg det, en Globus.

Prindsen.

Godt.

Jeg ſtaffer dig en Globus. Hvis du vil det,
Saa undervifer jeg dig ſelv deri.

Amanda.

O, naar De vil det! Jeg ſkal paſſe paa,
Og mærke mig hvert Ord, De ſiger til mig.
Dem kan jeg lære af, det veed jeg forud.
Jeg huſter Alt hvad De endnu har ſagt mig.

Prindsen.

Iſandhed?

Amanda.

Man er tvungen til at være

Opmærksom, naar De taler. Ja, jeg troer,
 Jeg kunde gjerne blive ved at lytte
 I hele Timer, naar De taler til mig.

Prindsen.

O, du henrykker mig!

Amanda.

Dg det er godt,
 Naar nu De bli'er min Lærer.

Prindsen.

Ja, saa kom!

Hvad jeg kan lære dig, er ifkun Lidt,
 Men du skal lære mig, naar Livet ældeð
 For mig i Hoffets Lust, at see det ungt
 Dg nyt, som det sig viser for din Tanke.

(De gaae ind i Huset.)

Tredie Scene.

(Værelset hos Greven fra første og tredie Act.)

Greven kommer ind med Seraphine fra Sidstnævntes Værelser.
 Siden Baptiste.

Greven.

Jeg har Huusarrest! Alle Døre ere besatte med
 Bagter. Jeg har virkelig Huusarrest! — Hvad synes
 dig, Seraphine!

Seraphine.

Det maatte De vente Dem, tidligt eller sildt.
De har spændt Buen for høit.

Greven.

Na, Sniffsnak! Men du — du er en Forræderste. Du havde ikke nødig at vise dig saa tjenstagtig og bringe Prindsen dine smukke Efterretninger om Amanda, og hvor hun var taget hen.

Seraphine.

Det var min Skyldighed. Hans Høihed kunde forlange det af mig som En, der er ham og hans Huus hengiven.

Greven.

Men det er mig og mit Huus, du skal være hengiven.

Seraphine.

I Alt hvad der lader sig forene med min Samvittighed, men ikke et Skridt videre.

Greven.

Du har ingen Samvittighed.

Seraphine.

Jo, jeg har. Men der er visse Folk —

Greven.

Ja, jeg vil ikke disputere med dig. — Siig mig, hvad er der bleven af alle Hofdamerne, der kom med Prindsen?

Seraphine.

De fare omkring i Haven som Bildgjæs og snuse i alle Kroge.

Greven (for sig selv).

Ikke engang En af dem kan jeg faae i Tale. Hm! hm! Naar Connetablen ikke har faaet mit Brev, saa er Spillet ude. Han er den Eneste, der endnu kunde hjælpe mig. Han har Conduite, og hans Interessse i denne Sag er lige saa stor som min. (Til Seraphine.) Lad Baptiste komme ind til mig. (Seraphine gaaer ind tilvenstre.) Men her er saa kort Tid at raade over. Det er Brindsens Fraværelse vi skal benytte, og han kan komme tilbage hvert Dieblif.

(Seraphine kommer ind igjen med Baptiste.)

Greven (til Baptiste).

Er du vis paa, at det lykkes Colin at komme gjennem Bagterne?

Baptiste. *

Jo, det er jeg ganske vis paa.

Greven.

Og at Ingen faae den Dépêche, han havde hos sig?

Baptiste.

Vil Deres Høivelbaarenhed ikke sige det Ord nok engang.

Greven.

Dépêchen — jeg mener Brevet, jeg gav ham med.

Baptiste.

Naa, Brevet! Nei, det saae Ingen. Han havde jo puttet det i sine Sko.

Greven.

Ja, det var en Finessse af mig. Jeg tænkte nok, den vilde lykkes. — Hvor langt herfra er da Lyfleinren posteret?

Baptiste.

En lille Fjerdingvei, tænker jeg.

Greven.

Naa, saa vil vi haabe det Bedste. Du kan gaae igjen. (Sætter sig. Baptiste gaaer.) Seraphine! Hører du, Seraphine!

Seraphine.

Nu, hvad vil De?

Greven.

Jeg er bange for, at min Helbred har faaet et Knæk idag. Jeg er bleven forstyrret i alle mine Maaltider. Troer du ikke, det kan skade mig?

Seraphine.

Na, det kan De altid indhente en anden Gang.

Greven.

Ja, du snakker! Nu troer du nok, at jeg imorgen ved Frokosten kan spise til Middag og til Aften for idag.

Fjerde Scene.

Greven. Seraphine. Heloise. Siden Baptiste.

Heloise

(kommer i Hast fra Hoved-Indgangen).

Hvor er Greven? — Naa, der er De! — Og De sidder her, og udenfor er der saadan en Tumult.

Greven.

Jeg er vel nødt til at sidde her. — Men hvad er der paafærde?

Heloise.

Veed De det ikke? Det hele smukke Dragon-Regiment er rykket lige hen til Slottet.

Greven.

Til Slottet? De gør mig ganske forstrækket.

Heloise.

Som jeg siger. Gaarden er fuld af Officerer og Ordonnanser.

Greven.

Men hvad vil alt dette sige?

Heloise.

Ja, det veed jeg ikke. Der gaae saa mange Rygter, at jeg ikke fik Tid til at høre paa de halve. Der er en Sammensværgelse mod Prindsen, siger man —

Greven.

Hvad siger De, min charmente Frøken! Er da Connetablen ankommen?

Heloise.

Tavist er han. Han holder i Gaarden og har spurgt efter Dem. Der kommer strax en Adjutant.

Greven.

Victoria! saa er jeg frelst! — Men kan jeg da slippe ud herfra?

Heloise.

Det kan De godt. Alle Bagterne ere gaaede fra hverandre.

Greven.

Na, saa ere vi igjen ovenpaa! — Seraphine, kom, jeg maa ned og tage mod Hans Excellence, Connetablen. Kald mine Folk sammen og lad dem følge mig.

Seraphine.

Gjør De nu igjen Dmsvøb! See De til, at De kan slippe herfra saa snart som muligt.

Greven.

Du har Ret. Men Gen maa dog følge med mig. (Kaldet.) Baptiste! Na, kald paa ham. (Baptiste kommer ind.) Baptiste! du følger efter mig! Og naar vi komme ned i Gaarden, saa gaaer du foran med Hatten i Haanden og stiller dem ad, der staae i Veien for mig.

Baptiste.

Jo, Deres Høivelbaarenhed! nu skal jeg gaae over og hente min Hat.

Seraphine (til Greven).

Brug dog Deres Forstand og skynd Dem.

Greven (til Baptiste).

Nu, saa kom da.

(Gaaer, fulgt af Baptiste.)

Seraphine.

Men, Frøken, ere alle disse Efterretninger at lide paa?

Heloise.

Ja, jeg giver dem ikke ud for Andet end hvad jeg har hørt. Jeg har det fra en Cousin af mig, der er kommen med de Andre. Han pleier rigtignok aldrig at sige et sandt Ord; men han bandte paa, det var Sandhed. Nu vil jeg gaae ned igjen. — Men der kommer Chlotilde. Dersom Nogen veed Bescud derom, saa er det hende.

Femte Scene.

Heloise. Seraphine. Chlotilde.

Heloise

(gaaer Chlotilde imøde).

Vi vente paa dig, Chlotilde. Fortæl nu Alt hvad du veed.

Chlotilde.

Har du da ikke hørt —?

Heloise.

Nei — fortæl bare.

Chlotilde.

I dette Dieblik er Brindsen bragt hertil under Escorte af Dragoner.

Heloise og Seraphine.

Brindsen!

Heloise.

Men hvordan er det gaaet til?

Chlotilde.

Ja, hvem kan blive rigtig klog derpaa! Saavidt jeg kan forstaae, saa er det nok min Onkel, Connetablen, der staaer i Spidsen for det Hele. Saasnart han fik at vide hvad her er passeret, besluttede han at lade Minen springe; for det skal være Noget, der længe har været paatænkt. Og saa sendte han et stærkt Detaschement ud, der skulde bemægtige sig Brindsen; du veed jo, at han tog herfra saa godt som alene. Nu, og saa kom det til en fortvivlet Fægtning. Kammerherren skal være skudt, og Brindsen, siger man, er saaret.

Seraphine.

Men hvad fortæller De, Frøken!

Heloise (fornoiet).

Ja, det kan man kalde en Nyhed! — Men var du ikke tilstede, da de kom hertil?

Chlotilde.

Nei, det er steet i største Stilhed.

Seloise.

Nu, hvad saa videre?

Chlotilde.

Ja, videre veed jeg ikke.

Seraphine.

Men hvor har de da gjort af Hans Høihed?

Chlotilde.

Han er bragt i Forvaring her til Slottet, jeg veed ikke hvor.

Seraphine.

Formodentlig i det gamle Taarn. Men det er jo grueligt. Nei, jeg maa ned og forhøre mig, om alt dette er saa i sig selv. (Affsides.) Med min Willie var det ikke steet. (Gaaer.)

Seloise.

Nu kan da du prise dig lykkelig, Chlotilde.

Chlotilde.

Hvorfor det?

Seloise.

Hvorfor? Er ikke Connetablen din Onkel? Nu er jo din Forlovede ganske vis paa at faae et Regiment, som I saa længe har gaaet og ventet efter.

Chlotilde.

Det tænker jeg med, han skal faae; og det har han længe forstjent.

Heloise.

Ja, hans Fortjenester er det ikke værdt at tale om. Hovedsagen er, at han faaer Regimentet.

Chlotilde.

Hvad vil du sige dermed, at det ikke er værdt at tale om hans Fortjenester?

Heloise.

Slet ikke andet, min gode Pige, end at det ingen stor Fortjeneste er, at glatte sine Knevelsbarter og kruse sit Haar.

Chlotilde.

Du maa skamme dig, som du taler.

Heloise.

Ja, du veed, at jeg siger min Mening uden Omsvøb.

Chlotilde

(gaaer fra hende).

Saja, det er godt. Jeg skal huske dig det.

Heloise.

Det maa du meget gjerne.

Sjette Scene.

Heloise. Chlotilde. Greven og Amanda (fra Hovedbøren).

Greven

(til Amanda, som han fører ind).

Uforstandige Barn! er det Takken for al min Omhu for dig? Har jeg derfor taget dig til mig og

løftet dig op til mig? for at du tilsidst skulde forlade mig og gøre mig al den Sorg? Utaknemmelige Pige!

Heloise.

Na, Hr. Greve! lad nu den stakkels Frøken i No. Fortæl os heller Noget om alle de store Begivenheder, her gaae for sig. De begriber vel, at vi brænde af Nysgjerrighed.

Greven.

Ja, mine Frøken, De har Ret; det er store Begivenheder. Der indtræder nu en ny Epoche i vort Lands Historie. Jeg tør uden Overdrivelse paastaae, at en saa fin anlagt, en saa combineret, saa langt beregnet Stats-Revolution skal man ikke kunne opvise Mage til. Na, den vil gjøre stor Opsigt blandt Europas Diplomater! Det kan gjerne være, at man med Tiden vil nævne mit Navn ved Siden af Statsmænds som Demosthenes, Cicero og . . . og Virgilius . . .

Heloise.

Ja, det vil jeg troe. Altsaa nu skal formodentlig Prinds Julians yngre Broder træde i hans Sted?

Greven.

Om — ja . . . det vil jeg just ikke sige. For det Første skal den ældre Clausul staae ved Magt: at Prindsen, naar han til den fastsatte Tid har truffet Valget af en Gemalinde, kan bestige Thronen. Men

derimod tør vi ikke længer tillade ham et frit Valg. Der vil nu blive ham foreslaaet fire høie Damer. De tre af dem ere stygge som Natten; dem tager han ikke. Og den fjerde er Connetablens Datter.

Heloise.

Og hun er ogsaa styg som Natten — hahaha! Hende tager han heller ikke.

Grevnen (affides).

Det er netop min Beregning. (Høit.) Ja, veed De hvad, Frøken, det skal De ikke sige. Hun har ualmindelige Træk og megen Mand.

Heloise.

Ja, hun er en god Gaas.

Chlotilde.

Det synes jeg slet ikke!

Heloise.

Nu da, og naar Brindsen Ingen af de Fire vil vælge?

Grevnen.

Ja, saa er unægtelig hans yngre Broder den nærmeste til Thronen. Men om han vil komme til at succedere eller hvilke andre Foranstaltninger der vil blive truffene, er for Diebliffet vanskeligt at sige. Jeg tænker, at vi endnu i aften kan afholde en foreløbig Forsamling af de høie Herrer, der ere ankomne, og hvor da Sagernes nuværende Stilling skal overveies.

Chlotilde.

Men er det sandt, at Kammerherren er studt?

Greven.

Der er bleven studt efter ham, det er vist. Men han er forsvundet. Rimeligviis har han, haardt saaret, søgt Tilflugt etsteds, og man vil da snart erfare det Nærmere.

Seloise.

Men Prindsen er bragt i Forvaring?

Greven.

Ja, Connetablen meente, det var absolut nødvendigt. De begriber vel, at mit Hjerte bløder derved. Men Hans Høihed har allerede eengang før, ved Hjælp af den Hengivenhed, den gemene Mand blandt Soldatesquen har for hans Person, spillet os et slemt Puds. Han behandles naturligviis med den største Uerbødighed, og endnu iaften skal han under Escorte føres til Hovedstaden.

Seloise.

Men hvor har det været Dem muligt at sætte Alt dette igjennem?

Greven.

Ja, det har ogsaa kostet mig Hovedbrud og søvnløse Nætter. De kan spørge mine Huusfolk, hvad Liv jeg har tilbragt i den senere Tid.

Chlotilde.

Min Onkel, Connetablen, har dog nok været Dem til stor Hjælp.

Grevnen.

Det skal jeg aldrig fragaae. Hvis jeg maaskee repræsenterer Statsklogten, saa er han den physiske Kraft, den resolute Udførelse. — Men jeg maa bede Dem undskyldte, at jeg nu forlader Dem. Om en lille halv Time ville de tilstedeværende Damer og Herrer samles her, og jeg haaber da ogsaa at see Dem. Vi vente blot paa, at Connetablen og hans Suite have taget nogle Forfriskninger, jeg har ladet sætte frem for dem ovre i Slottet.

Seloise.

Ja, saa faaer De at vente noget. Connetablen pleier ikke at blive saa snart færdig, naar han sidder ved et godt besat Bord.

Grevnen.

Ja, vi har Tiden for os. (Til Amanda, der under det Foregaaende har staaet ved et Vindue og bedrovet seet ud.) Nu, min lille Amanda! skal vi saa være gode Venner igjen? Det kommer kun an paa dig, og jeg skal glemme hvad der er skeet.

A m a n d a.

Jeg har givet Dem Deres Ord tilbage. Jeg kan ikke længer blive her.

Greven.

Men du skal blive her. Hvad er det for Optøier? Jeg vil kun lade dig vide, at nu påses der paa dig. (Lukker Døren af til Seraphines Bærelser.) Herigjennem skal du ikke oftere komme, og nede ved Indgangen har jeg sat paalidelige Folk. Altsaa vær fornuftig. Jeg gaaer nu fra dig og overlader dig til disse to charmante Damer, der i alle Henseender kan tjene dig til Mønster. (Affrædes til Amanda.) Hold dig især til Frøken Chlotilde. Hun er en Nièce af Connetablen, saa man indtil videre maa vise hende nogen Opmærksomhed. Den Anden derhenne behøver du ikke at bryde dig om.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Seloise
(til Amanda).

Vær nu ikke saa bedrøvet, Frøken. Om saa Dage er alt dette glemmt. Greven er en ædelmodig Mand.

Amanda.

O, jeg bryder mig ikke om mig selv. Men hvad skal der blive af... (standsér.)

Seloise.

Hvoraf?

Amanda.

Jeg tænker paa, hvad Greven fortalte om Brindsen. Hvad mener De? Hvad troer De, man har istinde med ham?

Heloise.

Ja, Gud skal vide det.

Chlotilde.

Han vil rimeligviis komme i Statsfængsel for Livstid.

Amanda.

I Fængsel? Og for Livstid? — Men det er da vel ikke muligt?

Chlotilde.

Efter Alt hvad Greven fortalte, er det uundgaaeligt.

Amanda.

O, mine kjæreste, bedste Frøkener! Er der da ingen Udvei til at hjælpe ham, til at forhindre det iride?

Chlotilde.

Hjælpe ham? Hvorledes skulde det lade sig gjøre?

Amanda.

Ja, jeg veed det ikke. Men De, der er kjendt med alle de Herrer, der ere samlede her, kan De ikke faae Noget til at tage sig af ham? Her er sikkert meer end Een, som Brindsen har gjort vel imod. Man behøver blot at tale rigtig til dem, og de ville undsee sig ved ikke at komme ham tilhjælp. De kan troe mig, de vente blot paa en Leilighed; de ønske hemmeligt lige faa meget som vi at befrie ham. Endnu er han her paa Slottet, endnu kan det skee. Men iafsten føres han herfra — Gud veed hvorhen — og saa er det for silde.

Heloise.

Men er Alt, hvad De der siger, Deres Alvor?

Amanda.

Hvor kan De tvivle derom?

Heloise.

Ja, da er der god Grund til at tvivle derom. Fik man at vide ved Hoffet, at vi havde prøvet paa saadanne Noget, saa blev vi til Latter for Alle.

Amanda.

Tael dog ikke saaledes! Har ikke baade De og Alle ved Hoffet endnu for saa Limer siden viist Prindsen Grefrygt og adlydt ethvert af hans Ord?

Heloise.

Om — ja — Grefrygt vil jeg just ikke sige. Men i alle Tilfælde, saadanne Noget kommer og gaaer.

Amanda.

O, jeg veed, De er meget bedre end Deres Ord lyde. Hjælp ham! Han har vist ofte viist sig god og høimodig mod Dem; ikke sandt, det har han?

Heloise.

Ja, det kan jeg ikke nægte.

Amanda.

Saa viis Dem nu erkjendtlig; og hvis han engang har gjort Dem Noget imod, saa vær nu De høimodig og frels ham fra dette dybe Fald.

Heloise.

Ja, til mig kan det ikke nytte De taler. Selv

om jeg vilde, kan jeg ikke udrette Noget. Men tael til Chlotilde. Connetablen er hendes Onkel. Han holder meget af hende; og naar han vil, kan Brindsen snart komme paa fri Fod. Hun har desuden saa mange Connerioner.

Amanda.

Men er De, hun kan —? ... Frøken Chlotilde! har De hørt hvad Deres Veninde siger? Naar De vil, kan Brindsen komme paa fri Fod.

Chlotilde.

Jeg? Jeg troer, De er ikke ret klog. Hvad skulde bevæge mig dertil?

Amanda.

Hvad der skulde bevæge Dem! Hvor kan De spørge saaledes?

Seloise.

Ja, deri maa jeg give Chlotilde Ret. Men De, Frøken — bliv ikke vred — De har ikke rigtig Forstand paa saadanne Ting.

Amanda.

O, hvad stor Forstand hører dertil! Skal jeg, der staaer saa dybt under Dem, sige Dem, hvorfor man skal staae Andre bi, naar Ulykken er med dem? Tænk kun efter. Kan De nænne at lade ham forsmægte i Fangenskab? Han døer af Sorg, naar han er indesluttet. Ingen, der elsker Frihed, kan leve i

den besklemte Luft. Og han, der er af saa fri og munter Natur! Det er jo syndigt!

Chlotilde.

Ja, det kan han Alt tilskrive sig selv.

Amanda.

Lad Dem bevæge og hjælp ham! De seer saa smuk og god ud. Hvor kan De være haard og uden Medlidenhed?

Chlotilde.

Spar Deres Ord. Det faaer De mig eengang for alle ikke til. Der kan Ingen forlange, at jeg skulde udsætte mig for alle de Ubehageligheder, der kunde flyde deraf.

Amanda.

O, stam Dem at tale saaledes! For lidt siden holdt De Dem op over min Uvidenhed, og det er sandt, De staae begge høit over mig i Kundskab. Men der er Gæt, som De ikke veed, og som jeg kan lære Dem. De veed ikke, at man skal være trofast mod sine Venner, at man skal staae dem bi, naar Verden gaaer dem imod. De veed ikke, at man skal have Noget, naar man vil gjøre en god Handling. De veed ikke, at det er stygt og affhyeligt, at dreie sig efter Vinden og kun tænke paa sin egen Fordeel.

Chlotilde.

Kom, Heloise, og lad os gaae ned til de Andre. Jeg har ikke Lyst at staae og høre paa alt dette.

(Sun og Heloise gaae ud ad Hoved-Indgangen.)

A m a n d a (ene).

De Haardhjertede! jeg vil ikke bytte med dem! — Men er der da ingen Redning mulig? Er han forladt af Alle? Er der ikke Een af dem Alle, der nylig fløi, naar han vinkede, ikke Een, der tænker paa at frelse ham? O, min Gud, hvad er det for Menneſter!

Syvende Scene.

A m a n d a. Mathieu (der sees udenfor et Vindue tilvenſtre).

Mathieu

(med hæmpet Stemme, idet han aabner Vinduet).

Psst! Frøken! Hører De, Frøken!

A m a n d a.

Hvem er det, der kalder? (Vender sig om.) Mathieu! Hvorledes kommer du her, og ſaa høit op til Vinduet?

Mathieu.

Jeg ſtaaer paa en Stige. Men tael ſagte, Frøken. Jeg tør ikke godt lade mig ſee for Greben. Her er vel Ingen i Værelſet?

A m a n d a.

Jeg er alene, tael kun . . . eller hør, ſkynd dig og kom ind. Jeg har Noget at ſige dig.

Mathieu.

Naar Frøkenen blot vil ſkyde en Stoel hen til Vinduet —

(Amanda ſkyder Stolen hen, og han ſtiger ind.)

Amanda.

Du er steget herop paa en Stige. Men er du vis paa, at Ingen har lagt Mærke til dig?

Mathieu.

Der er Ingen paa denne Side af Huset, og jeg blev desuden skjult af Træerne herudensfor.

Amanda.

Troer du da . . . men sig, hvad du vil mig?

Mathieu.

Jeg vilde see, hvor De var bleven af, og hvordan det gik Dem, Frøken — ja, nu tør jeg vel igjen kalde Dem Frøken. Paa Veien, da Ulykken steete, var jeg saa langt bag dem. — Og saa har jeg desuden bragt Grevens ene Hest med mig, den jeg reed paa; og nu vilde jeg spørge Dem, hvad jeg skal gjøre med den. Jeg synes ikke, jeg har rigtig Hjerte til at sætte den ind igjen i Stalden.

Amanda

(der har gaaet urolig og tankesfuld op og ned).

Hør, Mathieu, du kan gjøre mig en stor Tjeneste.

Mathieu.

Det gjør jeg gjerne.

Amanda.

Saa hør . . . eller nei! jeg maa selv — Troer du, jeg kan komme ned af Stigen derude?

Mathieu.

Frøkenen er jo meget mere adroit end jeg. —
Men hvorfor vil De det?

Amanda.

Jeg er spærret inde her, og jeg vil ud, og
maa ud. Naar jeg blot vidste, at Ingen af de frem-
mede Herrer var ude i Haven.

Mathieu.

Det kan De være rolig for. Alle Officererne ere
ovre i Slottet. Der støie de og klinge med Glasfene,
saa det er en Gru. — Men hvorfor spørger De?

Amanda.

Mathieu, veed du, at de holde Prindsen fangen
hos os?

Mathieu.

Ja, han sidder jo i Taarnet. Jeg listede mig
til at snakke lidt med Baptiste; han fortalte mig det, og
jeg var selv derhenne. Men det skal ellers være en
Hemmelighed.

Amanda.

Er der Mange, der holde Vagt ved Taarnet?

Mathieu.

Ja, ved Indgangen er der nok en halv Snees.

Amanda.

Men paa den anden Side, ud til Krattet?

Mathieu.

Nei, der, troer jeg, er Ingen.

Amanda.

Veed Du Bessed i Taarnet?

Mathieu.

Ja, vi har jo været derinde i den sidste Tid for Deres Bryllups Skyld. Hele Taarnet skulde jo illumineres.

Amanda.

Godt, saa lad os gaae.

Mathieu.

Men Herregud, Frøken, hvad har De nu igten fore?

Amanda.

Jeg vil befrie Prindsen, og du maa hjælpe mig.

Mathieu.

Jeg?

Amanda.

Ja — der gaaer en Bei bag den lange Hække lige op til Krattet. Du tager Stigen med. Vi sætte den op til Taarnet — det skal nok lykkes.

Mathieu.

Men for Himlens Skyld, Frøken! Hvor tør vi To tænke paa at udsætte os for den Fare?

Amanda.

Mathieu! Prindsen er forladt af Alle. Der er Ingen af de Mange, han har løftet høit, der nu vil

staae ham bi. Men du og jeg, vi er' begge komne af simple Folk. Lad os nu vise de Andre, at vi har Hjertet paa det rette Sted.

Mathieu.

Men gaaer det galt, saa er vi begge ullykkelige.

Amanda.

Hvad venter du dig da, hvis du bliver her og Greven faaer fat paa dig? Troer du ikke, han vil straffe dig, fordi du eengang er løbet fra ham?

Mathieu.

Det er sandt. Han gjør mig vist igjen til Hovmester.

Amanda.

Er det da ikke bedre, at du seer til at komme herfra? Lykkes det os at befrie Brindsen, saa sørger han nok for dig.

Mathieu.

Ja, det gjør han sagtens.

Amanda.

Saa stynd dig! Vi har saa lidt Tid.

Mathieu.

Naar det blot gif an —

Amanda.

Det gaaer an — tro mig. Men vil du ikke hjælpe mig, saa gaaer jeg alene.

Mathieu.

Nei, det skal De ikke. Saa vil jeg heller lade staae til.

Amanda.

Tak, Mathieu! Det var smukt af dig. — Lad nu mig stige først ud. (Hun stiger ud og siger det Følgende udenfor.) Kom saa efter, og vær ikke modfalden. En god Gjerning skal man gjøre med et glad Hjerte.

Mathieu.

Saa, som De synes.

(Han stiger ud.)

Ottende Scene.

Greven. Strax efter Seraphine.

Greven

(viser sig i Hoved-Indgangen, talende ud med Ryggen halvt mod Tilskuerne).

Seraphine, skynd dig! Min lille Amanda er alene og længes efter os. (Kommer frem og seer sig om.) Nei, hun er ikke herinde. Ah, de to Frøkener har faaet hende ind til dem. Det er godt. De forstaae nok at opmuntre hende.

(Seraphine kommer ind med noget Fruentimmerpynt, Kjole, Slør eller deslige over Armen.)

Det var vel du kom. Gaae nu ned og hent et Par af Kammerpigerne op og lad dem gaae ind med Amanda i dine Bærelser og bringe hendes Pynt i Orden. Der

har du Nøglen. Men Døren skal staae aaben. Jeg vil dennegang passe lidt bedre paa, at hun ikke slipper fra mig.

Seraphine.

Men er det nu værdt at plage det stakkels Barn med at pynte hende? Var det ikke bedst, De lod hende i Ro?

Greven.

Nei — jeg vil gjøre en Ende paa disse Historier. Endnu iaften skal hun forestilles for Selskabet som min tilkommende Gemalinde.

Seraphine.

Men Pigebarnet vil jo ikke.

Greven.

Men jeg vil. De Griller skal jeg nok faae ud af hendes Hoved. Med Amanda kan man tale som med et lille Barn. Gjør du kun som jeg har sagt. — Men hvad er det for en Uro paa Trapperne?

Seraphine.

Det er formodentlig Damerne fra Hoffet. De har jo ikke gjort andet end Støi siden de kom hertil. — Tavist er det dem.

Greven.

Ah, er det vore Damer! Jeg har længtes efter dem. Vent lidt, Seraphine, og pas paa, saa skal du beundre min Gave til at sige Enhver af dem noget Bes

hageligt og Forbindligt. Jeg har min Force deri, og taften føler jeg mig ualmindelig stemt. Den lykkelige Vending af vore Affairer har gjort mig ti Aar yngre.

Seraphine (affibes).

Ei Aar yngre! Det skal hjælpe stort.

Tiende Scene.

De Førrige. Chlotilde og nogle Hofdamer. Siden Heloise og flere af Damerne. Til sidst Baptiste og Amanda.

Chlotilde

(der tilligemed Damerne kommer hastigt og uordentligt ind).

Hr. Greve! det er aldrig muligt, at det kan gaae rigtigt til. Der er en Stimlen sammen ude paa Veien, der er ubestrikelig.

Greven.

Paa Veien? — Ah, det skal De ikke være urolig over. Connetablen har formodentlig underrettet Dragon Regimentet om, at Folkene erholde dobbelt Lønning i dette Qvartal.

Chlotilde.

Ja, troer De, at det er Grunden? Hør kun, hvor de raabe!

(Man hører et fjernt Raab.)

Greven.

Sm — det er et Livat, der i den Anledning bringes ud. Det kan ikke være Andet.

(Heloise og nogle flere af Damerne styrte ind.)

Heloise.

Naa, nu seer det godt ud!

Greven.

Hvad — hvad er der paafærde?

Heloise.

Der er Oprør — der er Revolution

Greven.

Revolution? Ja, der skal jo ogsaa være Revolution — jeg mener naturligvis

Heloise.

Men hør nu bare! Slottet derovre, hvor Connetablen sidder tilbords, er besat af Soldater. Trapper og Bærelser ere fulde af dem; og Connetablen og hans Adjutanter og hele hans Partie er arresteret.

Chlotilde og Seraphine.

Arresteret!

Greven.

Men hvad er det, De staaer der og vrøvler! Det er jo ikke tænkeligt.

Heloise.

Men jeg har selv seet det, eller dog været ganske nær ved at see det.

En Dame

(af de sidstankomne).

Ja, og jeg har talt med en ung Fændrik, der ganske forstyrret i Hovedet kom derfra.

Greven.

Det er Gladder. Det er Dem, der er forstyrret i Hovedet.

Seloise.

Men lad Dem dog sige. De maa gaae ned og tale til Folkene. De kan jo myrde os Allesammen.

Alle Damerne.

Ja, Hr. Greve! tael til Folkene!

Greven.

Jeg? Nei, det hører ikke til mit Departement. Jeg er Diplomat; jeg taler ikke til den gemene Mand. Men jeg skal træffe virksomme Anstalter. — Seraphine! — nei, hvad jeg vilde sige, er her Ingen af mine Folk.

Seloise.

Der kommer En af dem.

(Baptiste kommer ind.)

Baptiste.

Deres Høivelbaarenhed men Gud bevares, Deres Høivelbaarenhed, det seer farligt ud for os Allesammen. Har De hørt hvad der foregaaer her?

Greven.

Hvad foregaaer der? Hvad veed du?

Baptiste.

Det er Prindsens Kammerherre, han, de ikke fik fat paa — han har nu faaet hele Leiren til at rykke

mod Slottet, og det Regiment, der var her, er ogsaa gaaet over til ham.

Greven.

Kammerherren?

Baptiste.

Just ham. Han vil have Prindsen sat i Frihed; og nu raabe de Alle paa Deres Høvelbaarenhed. De maa see til at komme i Sikkerhed.

Greven.

I Sikkerhed!

Baptiste.

Ja, hør kun, de storme allerede op ad Trapperne.

(Amanda kommer ilende ind.)

Amanda (til Greven).

Frels Dem! Deres Liv er i Fare!

Greven.

Jeg er forloren! Hvor skal jeg frelse mig!

(Rørmer sig i sin Forvirring Hoved-Udgangen, men møder der Oscar, der træder ind med en Hov Officerer og Beværtnede.)

Tiende Scene.

De forrige. Oscar med følge. Siden Prindsen med
følge.

Oscar.

Stand, Hr. Greve! De kan ikke undkomme. Alle
Udgange ere besatte. Deres Venner ere i vor Magt.
Svar mig: hvor er Hans Høihed?

Greven.

Hans Høihed, Hr. Kammerherre? Han er
men ved min Ære, det er steet mod min Villie. Det
er Connetablen, der, uagtet mine Protestationer, har
ladet hans Høihed føre til en Taarnbygning her i
Nærheden.

Oscar.

Til et Taarn? Hvor er det? De følger øie-
blikkelig med og viser os derhen. Kom!

Greven.

Ja, det skal være mig en stor Ære.
(Da han og Oscar ville gaae, hører man et Bivot udenfra,
hvorpaa Prindsen træder ind med følge.)
Der er han!

Prindsen

(Her ved Indtrædelsen hen til Oscar).

Min Oscar!

Os car.

Deres Høihed!

Prindsen.

Brave Ven!

Den Enefte blandt dem, der stod mig nær,
Hvis Trostak har i Nøden staaet sin Prøve.
— Men sig, hvor er Amanda?

(Amanda nærmer sig. Han fører hende frem i Forgrunden.)

Kom, min Elskte!

Jeg har jo over al den Skynding ikke
Endnu faaet Tid at takke dig — og du
Har haft det Mod at frie mig ud fra Taarnet.
Amanda! lad mit hele Liv dig takke,
Og lad min Omhed . . .

Amanda.

Deres Høihed! ydmyg

Saa dybt mig ikke!

(Synker ned for ham og vader hans Hænder med sine Taarer.)

Tak mig ikke — nei!

Lyksalig i min Kinghed jeg erkjender,
At jeg i Dem har frelst mit eget Liv;
At Deres Mildhed har saa fast mig bundet
Til Deres Vel og Vee, at jeg maa døe,
Hvis Døden træffer Dem, at jeg med Dem
Mit følte spærret inde som en Fange.
Nei, tak mig ikke! Jeg vil takke Himlen,

Vil fjern fra Dem i Stilhed takke Himlen,
At den har givet Dem til Liv og Frihed.

Prindsen

(løfter hende op.)

Amanda, ikke fjern fra mig! Fra nu af
Er uopløselig du bundet til mig.
Nei — troe mig kun! Det er en fast Beslutning,
Der intet Dieblif skal vorde opsat.
— Kom kun, min Elfte! kom — vær ikke frygtfom.

(Til de tilstedeværende Herrer og Damer, som han med
Amanda nu nærmer sig.)

Det er Dem velbekjendt hvad her er skeet.
Den Pligt, der mig er paalagt, at jeg inden
Den næste Dag skal vælge til mit Livs
Lebfagerinde en af Landets Døttre,
Den har man brugt som Middel til at udsaae
Blandt Rigets Mænd en Gæd af Utilfredshed.
Vel har jeg høilig Marsag til at dømme
Med Strengbed dem, der nys har virket mod mig.
Men denne samme bittre Stund har sendt mig
Et Held, der atter stemmer mig til Mildhed.
Jeg vil tilgive, vil see til at glemme
Hvad man formastelig har sat i Værk.
Men — i dens Kilde agter jeg at standse
Den Klage, man har vidst at vække mod mig.
Thi har jeg valgt idag blandt Landets Døttre.

(Forestillende Amanda.)

Hun, der har eengang frelst mig i min Nød,
 Og mig idag med Fare har befriet,
 Min unge Brud, mit Livs Ledsagerinde!

Greven (affides).

Amanda!

Herrerne af Følget
 (mens Damerne gjøre en taus Bøining).
 Vivat! Vivat!

Seraphine (affides).

Jeg forbauses!

Amanda.

(til Prindsen, idet de igjen træde frem i Forgrunden).
 Hvorledes? Jeg? Nei, det er ikke muligt!

Prindsen.

Min elskede Amanda! du kan troe det.

Amanda.

Jeg Deres Livs Ledsagerinde? Ak,
 Hvor er det Ord saa smukt! Men kan jeg? tør jeg?
 O, kan jeg tage mod saa stor en Lykke?

Prindsen.

Det kan du.

Amanda.

Men bedrag Dem ikke. Stig,
 Er ikke jeg for ringe, staaer jeg ikke
 I Alting under Dem for dybt?

Prindsen.

O nei!

Fat ikkun Mod, min Elfte! Jeg vil drage
Som af et kjøligt Væld mit Livs Forristning
Af din Hengivenhed, din Omhed for mig.

Amanda.

Ja, kan et trofast Hjerte gjøre fyldest,
Da tør jeg fatte Mod. I Alting vil jeg
For Andre give efter, vil erkjende,
De er' mig overlegne. Kun i dette,
I min Hengivenhed for Dem, dør taaler
Jeg ikke, man bestrider mig min Ret.
O, jeg har ikke kjendt, har aldrig anet
De Følelser, som jeg idag med Angst
Dg gjennem Smertes har fornummet. Lær mig
At kjende Veiene, der gaae til Høihed,
Lær mig at vise mig min Lykke værdig —
Dg under alle Berlinger jeg følger
Med Dem som Deres Livs Ledfagerinde.

